

MÁRCIUS 23., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Bejelentem, hogy a 2009. március 12-én, csütörtökön félbeszakított ülés folytatódik.

***

Először is szeretném üdvözölni az Európai Parlament új főtitkárát, a tőlem balra ülő Klaus Welle urat, és munkájához minden jót kívánok.

(Taps)

Jobbomon David Harley főtitkárhelyettes. Ő képviseli mondhatni a folytonosságot a titkárságon belül. Szeretném neki is a legjobbakat kívánni.

(Taps)

2. Az elnökség nyilatkozata

Elnök. – Hölgyeim és Uraim, a következő nyilatkozat megtételére kértek fel. Erre a hétre esik a balti államokból elhurcolt többszázezer polgár deportálásának 60. évfordulója. 1949. március 24-ének éjszakáján kezdődött meg a szovjet deportálási hullám, ennek során több tízezer észt, lett és litván polgárt űztek ki erőszakkal hazájukból. Megfosztották őket polgári és emberi jogaitól, és a szovjet táborok nehéz és embertelen körülményei az életüket követelték.

Lettországbán, Litvániában, Észtországban csakúgy, mint a többi volt szovjet tagköztársaságban szinte minden család a totalitárius kommunista rezsim által alkalmazott borzalmas erőszak szenvedő alanya volt. Szinte minden családban volt olyan személy, aki eltűnt Szibériában, akit a KGB üldözött, vagy akit bebörtönöztek és meghurcoltak. Ezek az események, amelyekről most szó esik, nem a sötét, távoli múltban történtek. Számos olyan ember emlékei között élnek, akik ma az EU polgárai.

Így, közös értékeink alapján, és e deportálások áldozataira emlékezve kötelességünk, hogy egyértelműen és határozottan elítéljük ezen, a Szovjetunió totalitárius kommunista rezsimje által elkövetett irtózatosságot bűncselekményeket. Tartozunk az áldozatoknak azzal, hogy a múltat objektíven, alaposan és gondosan értékeljük, minthogy a megbékélés csak az igazságon és az emlékezésen alapulhat.

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

5. Köszöntés

Elnök. – A mai napon engem ért a megtiszteltetés, hogy Parlamentünkben üdvözölhetem a Pánafrikai Parlament küldöttségét. Amint azt Önök is mindannyian tudják, a Pánafrikai Parlament azt jelenti az Afrikai Unióban, amit az Európai Parlament az Európai Unióban.

Ma különösen nagy örömmel üdvözölöm Khumalo urat és képviselőtársait, így köszönetet mondhatok neki és kollégáinak, valamint a Pánafrikai Parlament elnökének, Mongella asszonynak, hogy olyan szívélyes fogadtatásban részesítettek engem 2008 októberében, a Pánafrikai Parlamentben tett látogatásom során, és hogy lehetőséget kaptam arra, hogy a Pánafrikai Parlament plenáris ülése előtt szólaljak fel.

Még egyszer, szívből üdvözölöm mindannyiukat. Boldog vagyok, hogy a mai napon itt vannak velünk.

(Taps)

6. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

7. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

8. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

10. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

11. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

12. Ügyrend: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ügyrendet elfogadják)

*
* *

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Tanácsot illetően szeretnék egy kérdést feltenni az Elnök úrnak. Hallottuk, hogy az Európai Tanács ülésén Ön azt mondta, hogy a Parlament egyetért azzal, hogy a Bizottság elnökének személyéről szóló szavazásra július 15-én, a Bizottság többi tagjáról szóló szavazásra pedig a Lisszaboni Szerződés elfogadását követően kerüljön sor.

Szeretném tudni, hogy ez igaz-e, és amennyiben igen, Ön milyen felhatalmazással tett ilyen kijelentést.

Elnök. – Frassoni asszony, minthogy Ön is jelen volt, bizonyára emlékszik, hogy ezt a kérdést az elnökök konferenciáján is megvitattuk. Egyetlen kifogás érkezett július 15-ével szemben, Öntől. Valamennyi képviselőcsoport elnöke egyetértett a Tanács előtt tett nyilatkozatban kifejtett álláspontommal. Mindenesetre megtalálja, hogy pontosan milyen szavakat használtam a felszólalásomban. A felszólalás valamennyi képviselő és a nyilvánosság számára is elérhető.

13. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, szeretném az Európai Parlament figyelmét felhívni arra, hogy Fehéroroszország elnöke, Lukasenko úr Prágába érkezett. Lukasenko elnök látogatása vajon összeegyeztethető-e az általunk képviselt értékekkel? Vajon tárgyalhat-e az Európai Unió egy olyan elnökkel, aki határozatlan időre és felhatalmazás nélkül minden hatalmat magához ragad? Vajon milyen képet alkot magáról úgy az Európai Unió, hogy beleegyezik egy olyan elnök fogadásába, aki több politikai ellenfelét eltávolíttatta, és korlátozza polgárainak jogait? Milyen képet alkot magáról Uniónk az Obama-kormány szemében, amikor az Egyesült Államok egy polgára raboskodik egy fehéroroszországi börtönben, és valószínűleg meghal, ha nem teszünk valamit sürgősen? Úgy vélem, erre a meghívásra soha nem szabadott volna sort keríteni.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Elnök úr, El Muselről szeretnék szólni, az általam képviselt régió, Asztúria legfontosabb kikötőjéről.

Alapvető fontosságú, hogy a Bizottság forrásokat szabadítson fel e kikötő többletköltségeire. Tajani biztos úr átlátta ezt, csakúgy, mint elődje, Barrot úr is; mindketten felismerték azon jelentős funkcionális és környezeti kihívásokat, amelyekkel El Muselnek szembe kell néznie.

A válság közepette, mivel alapvető szükség van az olyan üzemekre, mint amilyenek El Muselben működnek, itt az idő, hogy túllépjünk az elhúzódó, túlzott bürokratikus korlátokon, itt az idő, hogy merjünk nagyot álmodni, és kipróbálni azt a finanszírozást, amely oly fontos Asztúria számára, Észak-Spanyolország számára, valamint az európai gazdaság élénkítéséhez. Hadd ismételjem meg, az európai gazdaság élénkítéséhez, és Spanyolország megtiszteltetésének érzi, hogy részt vehet ebben az élénkítésben.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) A legutóbbi Európai Tanács ülésének eredménye jó példa arra, hogy miként valósítható meg az Európai Unió egyik alapelve: a szolidaritás.

Az 5,6 milliárd EUR összegű támogatás segít az öreg kontinens lakóinak abban, hogy leküzdjék a pénzügyi és gazdasági világválság hatásait. A Bulgária tekintetében jóváhagyott, az energiabiztonság biztosításához, a szélessávú internet telepítéséhez és a mezőgazdasághoz rendelt 105 millió EUR a kormány válságkezelő programjának támogatását és az abba vetett növekvő bizalmat tükrözi.

Életbevágóan fontos országom számára, hogy az Európai Bizottság jóváhagyja és az Európai Parlament támogassa a kompenzáció 2013-ig kért meghosszabbítását a Kozluduy atomerőmű harmadik és negyedik blokkjának korai bezárása tekintetében. Bulgáriát érte a legnagyobb veszteség a közelmúltbeli orosz-ukrán gázvita miatt. Ezért fontos a valamennyi uniós tagállammal szemben tanúsított egyenlő bánásmód elvének betartása.

Számítok a Bizottság elnöke, Barroso úr támogatására, és arra kérem képviselőtársaimat az Európai Parlamentben, hogy engedjék az igazság és a szolidaritás érvényesülését Európában.

Eoin Ryan (UEN) – Elnök úr, az ír bank- és pénzügyi rendszert érő orvtámadásokról és a rendszerre bizonyos körökben tett megjegyzésekről szeretnék beszélni.

Az ír rendszer az EU által diktált jogi és szabályozási politikai keretirányelv szerint működik. Az ír rendszer csak annyira erős vagy gyenge, amennyire az uniós keretrendszer is az. Amint mindannyian tudjuk, a szabályozó rendszer általánosan megbukott. Írország nem jobb, vagy rosszabb, mint bármely más hely.

Tiltakozom az Írországot Londonból, New Yorkból és a német sajtóból ért ellenséges megjegyzések ellen. Ezek a helyeken is szembesültek a szabályozási és banki kihívásokkal és problémákkal, és ezek sok esetben sokkal súlyosabbak voltak az Írországból tapasztaltaknál. Egyes uniós szomszédaink folyamatos támadásai inkább előítéleten, semmint objektív tényeken alapulnak, és nagyon keveset tesznek az uniós szolidaritásért egy olyan időszakban, amikor Európa hatalmas pénzügyi és gazdasági kihívások előtt áll.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Világszerte közismert a Rosia Montana Gold Corporation, kanadai-román vegyesvállalat azon terve, hogy az erdélyi Verespatakon Európa legnagyobb külszíni aranybányáját hozza létre. Az Európai Parlament már 2004. decemberi határozatában mélyszéles aggodalmának adott hangot a természeti katasztrófával fenyegető projekttel kapcsolatban. Az Icomos 2005. évi közgyűlése viszont az ősi település történelmi örökségét vette védelmébe.

A botrányok sorozata által kísért vállalkozás annak a ciántechnológián alapuló kitermelésnek az alkalmazására készül, mely 2000-ben a Tisza folyót teljes hosszában megmérgezte. Verespatak épített örökségét is tönkretették, lakosságát szociális nyomorba döntötték. A jelek szerint a román kormány a beruházás átmeneti tilalmának a feloldására készül.

Kérem az Európai Parlamentet, hogy lépjen közbe Verespatak megmentésére, természeti környezetének megvédése érdekében. Az Európai Bizottság viszont járuljon hozzá a tönkretett város és környezete rehabilitációjához.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, a következő pár napban lesz:

– 10 éve, hogy a NATO, valamint az Európai Unió mind balközép, mind jobbközép kormányai mocskos háborút indítottak Jugoszlávia népei ellen;

?– 6 éve, hogy az USA és önkéntes szövetségesei háborút indítottak Irak ellen, és elfoglalták azt; ez a háború megközelítőleg 1,5 millió iraki életébe került;

– 60 éve, hogy létrejött a NATO, az imperialista hadigépezet, amely a békét fenyegeti világszerte, és 60. születésnapján ünnepélyes csúcstalálkozóra készül Strasbourgban.

Washingtonban tíz évvel ezelőtt, 1999. április 23–24-én a NATO tagországok vezetői aláírták a NATO 50. évfordulójának nyilatkozatát, amely jóváhagyta ezt az új doktrínát. Így az új NATO-stratégiát elfogadták,

amely hivatalosan is felülírja a nemzetközi jog alapszabályait. A NATO számos más büntetendő intervenciót hajtott végre Afganisztánban, Irakban, Iránban és a Közel-Keleten.

A NATO csúcstalálkozó előestéjén a francia hatóságok Strasbourg belvárosát tiltott zónává nyilvánították, és aktiválták a schengeni egyezményben biztosított eszközt, hogy megakadályozzák a béke mellett tüntetők belépését Franciaországba. Jelentős erőket mozgósítottak a hadseregtől és a rendőrségtől, hogy fellépjenek a tüntetők ellen. Ezek az intézkedések, amelyek nyilvánvalóan sértik a demokratikus alapjogokat, kellően illusztrálják, hogy az imperialisták és a NATO mennyire félnek az emberektől.

Az embereknek reagálniuk kell a NATO bűnös imperialista fellépésének 60. évfordulóját jelző ünnepségekre és fiesztákra azzal, hogy erősítik az anti-imperialista békemozgalmat, erősítik azt a mélyről fakadó igényt, hogy a NATO-t feloszlassák...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr, a képviselőcsoportok közötti csoportosulások hosszú és rendkívüli múltra tekintenek vissza e Parlamentben. A képviselőcsoportok közötti csoportosulásokban a képviselők felülemelkedhetnek a politikai megosztottságon, hogy egy adott kérdést megtárgyaljanak.

A legrégebbi – a fogyatékkal foglalkozó – képviselőcsoportok közötti csoportosulás olyan szemmel ellenőrzi a Parlament elé kerülő jogszabályokat, hogy biztosítsa a fogyatékkal élők érdekeinek figyelembe vételét, és a fogyatékkal kapcsolatos kérdésekben tájékoztassa a többi képviselőt.

Értékes munkájuk ellenére e csoportosulások parkolópályára kerültek az elmúlt évben, és hatékonyan lehetetlenülnek el azon belső házszabályok miatt, amelyek értelmében e csoportosulások számára nem biztosítanak tárgyalót és időpontot a strasbourgi ülés alkalmával.

Úgy vélem, ezt a kérdést minél hamarabb, a következő ciklus előtt rendeznünk kell, máskülönben e csoportosulások a múltat jelentik majd, és a Parlament sokkal szegényebb lesz eltűnésük miatt, emellett az európaiakat sem szolgálja ki megfelelően.

(Taps)

Desislav Chukolov (NI). – *(BG)* Hölgyeim és uraim, az elmúlt években Bulgáriában egy elítélhető gyakorlat ütötte fel a fejét, a szavazatvásárlás.

Ezt minden egyes politikai csoport alkalmazza, kivéve a Támadás nevű hazafias pártot. Még a magukat a kormánypártok alternatíváiként meghatározó pártok is fizetnek a szavazóknak, amint azt a Pleven közeli Brest faluból jelentették egy pár napja.

Az elkövetkezendő választások országunkban lehet, hogy a jelenkori bolgár történelem legtisztességtelenebb, legátláthatatlanabb választásai lesznek. A török etnikai és alkotmányellenes párt, az MRF óriási összeget, mintegy 60 millió eurót rendelt ahhoz, hogy a lehető legtöbb parlamenti képviselőre tegyen szert, akik Törökország érdekeit képviselik mind az Európai Parlamentben, mind a Bolgár Köztársaság Nemzetgyűlésén.

Abszolút valós a veszélye annak, hogy a következő Európai Parlamentben olyan képviselők ülnek majd, akik vásárolt szavazatokkal szereztek mandátumot. A Támadás Párt üzenete tehát: „Ne legyen Törökország az EU-ban”, és arra hívjuk fel Pöttering elnök urat, hogy ösztönözze arra a bolgár hatóságokat, hogy választási törvények elfogadása révén gondoskodjanak arról, hogy ez a cselekmény ne valósulhasson meg az elkövetkezendő választások során.

György Schöpflin (PPE-DE). – *(HU)* A történet világos: pár száz méterre a magyar határtól egy Heiligenkreuz nevű osztrák faluban egy osztrák cég egy óriási kapacitású hulladékégetőnek a megépítését szorgalmazza. A magyar oldalon Szentgotthárd városa ezt a tervezett létesítményt elfogadhatatlannak tartja környezetvédelmi és egyéb okokból.

Az elmúlt két év során magyar oldalról gyakori tiltakozások hangzottak el, de az osztrák fél erről nem hajlandó tudomást venni. A következmény: növekvő osztrákellenesség, és ez már-már a két ország hagyományosan jó viszonyát is kezdi befolyásolni.

Kérjük az osztrák felet, hogy vizsgálja felül a tervet a magyar szempontok figyelembevételével és állítsa azt le.

Gyula Hegyi (PSE). – Elnök úr, januárban a Bizottság támadta a géntechnológiával módosított kukoricát (MON 810) érintő magyar moratóriumot. A moratóriumot a magyar tudósok közössége, valamennyi politikai párt és a magyar társadalom is támogatja. A márciusi Európai Tanácsban Magyarország és Ausztria óriási többséget szereztek e moratórium fenntartása mellett, a bizottsági határozat ellenére. A huszonhét tagállamból huszonhárom támogatta Magyarországot a Bizottsággal szemben.

Ez azt mutatja, hogy legfőbb ideje újragondolnunk a GMO-k engedélyezésének módszerét az Európai Unióban. Úgy vélem, és ez a tanácsi szavazás során egyértelműen ki is derült, hogy a legtöbb tagállam hasonlóan gondolkodik: hogy a tagállamok hatáskörébe kellene tartoznia a GMO-k engedélyezésének. Remélem, hogy a következő, újonnan megválasztott parlament új rendeletet hoz a GMO-k engedélyezéséről, a szubszidiaritás és az átláthatóság szellemében. A Bizottságnak együtt kellene működnie a Parlamenttel és a tagállamokkal, nem diktálnia nekik.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Elnök úr, egyik képviselőtársunk az imént a képviselőcsoportok közötti csoportosulásokról beszélt.

E Parlamentben több mint 20 ilyen csoportosulás működik, munkájuk nyilvánvaló volt e lassan a végéhez közeledő parlamenti ciklusban. Több tucat szöveg változott előnyére, és több tízezer embert, Elnök úr, és több száz intézményt fogadott a Parlament e csoportosulások munkájának köszönhetően. Ha továbbra is elnyomjuk e csoportosulásokat azáltal, hogy még tárgyalót sem kapnak, egyre több demonstráció lesz.

Elnök úr, Ön nagy tapasztalattal, nagyon nagy tapasztalattal rendelkezik Parlamentünkben. Ne engedje, hogy a következő ciklusban többé-kevésbé titkos alcsoporthoz üljön össze. Mi, a képviselőcsoportok közötti csoportosulások szintjén nem félünk az átláthatóságtól, ezért kérjük, hogy egészen nyíltan értékelje e csoportosulásokat ebben a ciklusban. Ily módon bizonyítékot szerzünk hasznosságukról.

Elnök úr, remélem e csoportosulásokkal kapcsolatos kérésünk, és az Önhöz az elmúlt években címzett levelek meghallgatásra találhatnak.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, tagadhatatlan, hogy Európában demográfiai válság zajlik. Az ebből eredő munkaerőhiány fenyegeti az uniós tagállamok gazdasági fejlődését. A válság aláássa a nyugdíjrendszerek hatékonyságát, és komoly problémákat okoz az európai egészségbiztosítási és szociális ellátórendszerekben.

Eközben a Bizottság nem értette meg a negatív demográfiai tendencia családtámogatásokkal történő visszafordítására irányuló törekvésünket. Különösen tiltakoztak a kisgyermekeknek szánt termékeket, például a pelenkákat terhelő HÉA csökkentésének szükségessége ellen. Az egyes országokat büntetni az ilyen megoldásokért azt jelenti, hogy nem veszünk tudomást az előttünk álló veszélyről, de akár a rosszhiszeműség jele is lehet. Egyik sem fogadható el.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Botrányos, hogy az egyetlen százszázalékos portugál tulajdonban lévő gumibroncs-gyár jó néhány hónapja áll, ezzel 300 közvetlen munkahelyet veszélyeztet a szociálisan hátrányos helyzetű térségben, Vale do Ave-ban. Ebben a térségben tapasztalható a legmagasabb munkanélküliség az Európai Unióban, miután a textiliparban több vállalkozás is bezárt és munkahelyek szűntek meg.

A Camac dolgozói Santo Tirsóban és az őket képviselő szakszervezet a nyilvánosság elé tárta e súlyos helyzetet, és rámutatott arra, hogy a társaság nem tartozik sem a bankoknak, sem az államnak, és tulajdonképpen több tízezer eurót hitelez az HÉA-visszatartások miatt. A fő hitelezők maguk a munkások, akiknek nem fizették ki a bérét, mivel a társaság nem tudta kivédeni az angol font értékcsökkenésének következményeit – márpedig termékeinek nagy részét Nagy-Britanniába exportálja –, és a gyártási eljárás során használt nyersanyag-költségek emelkedését.

A társaság fizetéseképtelenségi kérelmét követően március 30-ig várják a megoldást. A portugál kormánynak és az Európai Bizottságnak sürgősen reagálnia kell a figyelmeztetésre és a dolgozók elégedetlenségére, hogy megelőzze a munkanélküliség növekedését és a nyomort egy olyan térségben, ahol nincsenek alternatív munkahelyek.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – Elnök úr, a parlamenti eljárások felülvizsgálta és reformja napirendre kerül, és tudom, hogy ez a téma különösen kedves az Ön szívének.

Hangsúlyozhatom én is a képviselőcsoportok közötti csoportosulások néhány képviselőtársam által már felvetett fontosságát. Jómagam az öregedéssel foglalkozó csoportosulás társelnöke vagyok, és amint azt

bizonyára Ön is tudja, ebben az évben az 50 év feletti szavazók aránya most először meghaladja az 50 év alattiakét. Az öregedés kérdése tehát nem csak a Parlamentben helyet foglaló embereket érdekelheti, hanem az azon kívülieket, azaz választópolgárainkat is.

Szeretnék szót emelni Önnél, Elnök úr, annak érdekében, hogy éljen az őszinteség és tisztesség eszközeivel, amelyek eddig is fémjelezték elnökségét, annak biztosítása érdekében, hogy a csoportosulások munkáját mostantól megkönnyítik, és nem akadályozzák majd. Kérem, meg tudja Ön ezt ígérni nekünk?

Elnök. – Mindig nagyszerű érzés a brit konzervatívokat az európai hajó fedélzetén látni és teljes mértékben magunk mellett tudni. Nagyon köszönöm, és megígérem, hogy rendesen fogok viselkedni.

Proinsias De Rossa (PSE). – Elnök úr, a környezetvédelmi jog, különösen a vízminőséggel kapcsolatos jog írországi megsértésére szeretném felhívni a figyelmet. A vízminőséget érintő új uniós felmérés szerint Írországból az emberek majdnem kétharmada tartja súlyos problémának a vízminőséget, és a fele úgy látja, hogy a vízminőség 2004 óta romlott.

8% véli úgy, hogy folyóink, tavaink és parti vizeink minősége nem javult az elmúlt öt évben. A Bizottság immár hét éve vizsgálja, hogy az ír kormány megfelel-e az Európai Bíróság 2002. évi azon határozatának, amely kimondja, hogy Írország megsértette a vízminőséggel kapcsolatos jogszabályokat.

Meg kell találnunk a módját, hogy az általunk az európai polgárok érdekében elfogadott jogszabályokat a tagállamok ténylegesen be is tartsák. A Bizottság, amely az Unió rendőre, időben kell, hogy fellépjen a jogkövetés biztosítása érdekében.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Az új tagállamokban kiélezett helyzetben még mindig működnek a régi, jogállamban elfogadhatatlan reflexek a hatalom részéről. A magyar nemzeti ünnep alkalmával elfogadhatatlan mértékben sértettek politikai szabadságjogokat Budapesten. Az ünnepségek környékét totálisan lezárták, mint annak idején a diktatúrákban. A felelős kormány követeléséért, a miniszterelnök leváltását követelő bekiabálásért elvezetés, embertelen és megalázó bánásmód járt a rendőrségi intézkedések részeként most néhány napja.

A hétvége óta tapasztalhatjuk, ahogy a hatalom a demokráciát is semmibe veszi, hiszen egymásnak átjátszott hatalmi pozíciókkal igyekeznek megakadályozni, hogy előrehozott választások legyenek. Mi, rendszerváltó fiatalok nem ilyen demokratikus jogállamról álmodtunk, és valahogy úgy érezzük, így kezdődnek a puha diktatúrák.

Hasonlóan a múlt reflexeit juttatták eszünkbe a román hatóságok, mikor a Magyar Köztársaság elnöke a román hatóságok javallata ellenére csakis magánemberként, gépkocsival utazhatott a másfél milliós magyar közösség március 15-i ünnepségére. Az elnöki repülőgép leszállási engedélyét mondvacsinált ürüggyel ugyanis visszavonták Romániában arra hivatkozva, hogy a látogatás ártana a két ország partnerségi kapcsolatainak. Történik mindez 2009-ben két szomszédos uniós tagállamban.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) A múlt heti EU-csúcs megerősítette az Európai Parlament által is megfogalmazott azon alapelveket, hogy az Unió nem tolerálja a protekcionizmust, nem engedi a közös piac elért vívmányainak lebontását. Elnök úrnak is gratulálok, hiszen jelen volt az Európai Tanács ülésén.

Nagyon fontos döntések születtek többek között abban az ügyben, amelyet egy évvel ezelőtt Gyurcsány Ferenc magyar miniszterelnök javasolt és a Rasmussen-jelentésben a Parlament támogatott, hogy hozzunk létre egy pénzügyi bankfelügyeleti rendszert. Erről elvi döntés született ezen a csúcson, és ez egy nagyon fontos előrelépés.

Nagyon fontos előrelépés az egész Unió számára, de különösen Közép- és Kelet-Európa számára, a balti államok számára, hogy a bankok a leánybankjaikat, a régióban lévő leánybankjaikat nem hagyhatják magukra, és a kapott támogatásokat továbbítaniuk kell.

Az Európai Unió szolidaritásának egy igen fontos megnyilvánulása, hogy az eurózónához nem tartozó tagországok fizetési mérlegéhez adott támogatást megduplázták 25 milliárd euróról 50 milliárdra. Ez mindannyiunk közös érdeke, és az egész Európai Unió érdeke is.

Aurelio Juri (PSE). – (SL) Legutóbbi ülésünkön fontos tengerjogi csomagot fogadtunk el, amely javítja a tengeren bekövetkezett balesetek esetén követendő eljárását.

Amint tudjuk, a tenger nagyon sokat ad nekünk, de ezzel együtt kockázatokat is rejt. Ha súlyosabb baleset történik, a part mentén élők fizetik meg az árát. Ezért a fellépés legjobb módja a megelőzés, különösen az a

fajta megelőzés, amely a forgalommal érintett terület érzékenységeinek megfelelően szabályozza a tengeri közlekedés mértékét és jellegét.

Ezért szeretném feltenni a következő kérdést a Bizottságnak, és különösen a közlekedésért felelős biztosnak, Tajani biztos úrnak, akihez az anyanyelvén, olaszul fogok szólni.

.(IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, (...) hogyan egyeztethetők össze a tengerbiztonsági új jogszabály célkitűzései a Trieszti öbölben tervezett két metán-termelő újragázosító üzemmel; ezt a térséget ugyanis erős hajóforgalom és magas városi koncentráció jellemzi, a tenger pedig sekély, legfeljebb 20 m, a tengerfeneket nem lehet bolygatni, mivel higannyal telített. Ha megépülnek a terminálok, létesítményenként egy metánszállító hajó közlekedik majd arra hetente. Tudjuk, hogy ezek a hajók milyen kockázatot jelentenek az ilyen térségekben.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök úr, ma különösen arra szeretnék összpontosítani, hogy az izraeli hadsereg miként kísérli meg a palesztin nemzet megsemmisítését a szemünk láttára. E kérdésben nem maradhatunk közömbösek.

Zavarba ejtő az izraeli média jelentése, a katonák azon beszámolója, hogy arra kaptak utasítást, hogy civilekre is lőjenek, idős asszonyokat is beleértve. A *Haarec* nevű hírlap közzétette az egyik parancsnok által az alárendeltjeinek adott írásbeli utasítást. A parancsnok arra szólította fel az embereit, hogy lőjék le azokat is, akik a sebesült palesztinoknak segítséget nyújtanak. Végül ezek a katonák azt is megtanulták, hogyan mutassák ki a palesztin élet abszolút értéktelenségét. Ennek bizonyítéka az izraeli katonák által viselt hátborzongató póló, amelyen egy várandós arab nő és a következő felirat szerepel: „*kettőt egy csapásra*”.

Nem hallgathatunk tovább itt ebben a kérdésben. Egyik nemzet sem jobb vagy rosszabb a másiknál. A palesztinok ma a segítségünket és a támogatásunkat kérik. Fel kell nőnünk a feladathoz, és kezelnünk kell a problémát.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Két évvel ezelőtt, elnök úr, szomorú és elborzasztó híreket hozott nekünk. Németországban egy fiatalember megölt 15 fiatalt, majd saját magát. Gyilkosságot követett el, gyászbá és reménytelenségbe sodorva ezzel sok-sok embert, köztük saját családját is. Az ő családja is elveszített egy gyermeket, és az ő világuk is fenekestül felfordult.

Hadd idézzem a német elnöknek az áldozatok temetésén mondott szavait: „Nagyon súlyos kérdéssel állunk szemben. Vajon eleget teszünk-e magunk és gyermekeink megvédése érdekében? Eleget teszünk-e a veszélyben lévő védelmében? Eleget teszünk-e a békéért országainkban? Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mit tehetnénk jobban a jövőben, és mit tanulhatunk ebből az eseményből. Segítsünk mind a szülőknek, mind gyermekeknek abban, hogy távol tartsák magukat a veszélytől.”

Szeretném ezért felhívni az Európai Parlamentet és az Európai Bizottságot még egyszer arra, hogy támogassa az Európa szerte zajló, „Tudja, hol van a gyermeke?” kampányt. Amint már elmondtam ebben a házban, tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy ilyesmi ne fordulhasson elő többet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Európai Unió mindenekelőtt szociális Európa. Szükségünk van gazdasági fejlődésre, de munkahelyekre, tisztességes bérekre és nyugdíjakra, egészségügyi és oktatási szolgáltatásokhoz való hozzáférésre is, és ezeknek ezen felül jó minőségűeknek kell lenniük.

A gazdasági válságban sok társaság került nehéz helyzetbe, és sokan veszítik el munkájukat.

Romániában az Arcelor Mittal galați and hunedoarei telephelyein több ezren válnak felváltva gyakorlatilag munkanélkülivé, és kapják meg fizetésük csak 75%-át, vagy bocsátják el őket. Hasonló esetek fordulnak elő más országokban, és a különböző ipari ágazatok más társaságainál is.

Arra kérem a Bizottságot, mérlegelje egy olyan tanácsi határozat kidolgozását, amely felülvizsgálja az Európai Szociális Alaphoz és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alaphoz való hozzáférés kritériumait. Ezt ipari és vállalati szinten kell elvégezni, nem regionális és helyi szinten, hogy gyorsan lehessen pénzeszközöket mobilizálni a válságba került munkavállalók megsegítésére.

Hiszem, hogy Európa többet tehet, és többet is kell tennie a nehézségekkel küzdő dolgozókért.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Arra a jogcsorbító eljárásra szeretném felhívni a figyelmet, melyet a szlovák kormány alkalmaz a kisebbségek nyelvi jogainak visszaszorítására. A kormány a múlt héten fogadta el azt az államnyelvről szóló törvénymódosítást, mely a kormány szerint nem érinti a kisebbségek nyelvhasználatát, de a törvényjavaslat nem erről tanúskodik.

Két példát szeretnék felhozni. A javaslat 8. paragrafus 4. bekezdése az egészségügyi és szociális intézményekre vonatkozik, és azt mondja, hogy a kisebbséghez tartozó személy két esetben használhatja ezekben az intézményekben saját anyanyelvét: akkor, ha nem beszél az államnyelvet, vagy akkor, ha ez az intézmény olyan településen van, ahol a kisebbségek aránya meghaladja a 20%-ot. Tehát az orvos azt fogja megkérdezni a betegtől először, hogy milyen nyelven beszél, csak azt követően kérdezheti meg, hogy mi a baja, mert különben a törvény megsértését a javaslat szerint 100-tól 5000 euróig büntetik.

Nem jobb a helyzet a tájékoztatás területén sem, mert a rádióadásokban – a közszolgálati rádiót kivéve – először a kisebbség nyelvén, utána pedig az egész adást lefordítva kellene sugározni.

Elnök úr, egyetlen kérdésem van: számíthat-e a kisebbség Európa támogatására?

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Trieszthez közel, az olasz-szlovén határtól nem messze, Bazovicában áll egy emlékmű az első európai antifasiszták tiszteletére, immár 1945 szeptembere óta. Négy szlovén hazafit, Bidovecet, Marušičot, Milošt és Valenčičet egy fasiszta különbíróság 1930-ban halálra ítélte az első trieszti perben.

Az emlékművet eddig mintegy tizenhat alkalommal rongálták meg és mázolták le, legutóbb éppen egy hete. A vandalizmus e cselekedete annak a politikai, gazdasági, kulturális és oktatási nyomásgyakorlásnak a része, amelyet az olaszországi szlovén etnikai közösséggel és a Szlovén Köztársasággal szemben alkalmaznak.

Egy egész sereg ilyen cselekmény, beleértve a szlovén emlékművek, a szlovén iskolák és a szlovén nevet viselő regionális táblák bemázolása mélységesen sérti a szlovén származású olasz állampolgárokat és a Szlovén Köztársaság szlovén polgárait.

Eddig azonban senki nem követelt felelősségre vonást e bűncselekményekért. Nehezen hiszem, hogy az olasz rendőrség annyira tehetetlen lenne, hogy ne találta volna meg az elkövetőket, vagy hogy hiányozna a politikai akarat a megtalálásukhoz. Amikor tizenhatszor egymás után nem lehet az elkövetők nyomára akadni, az túl soknak tűnik.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Hölgyeim és uraim, a legutóbbi ülésen, a Törökországgal folytatott megbeszélésekkel összefüggésben szóba került, hogy Törökország nem ismeri el az örmény népirtást. Önöknek azonban talán nincs tudomásuk egy másik, eddig szintén el nem ismert, a törökök által ötszáz éven át elkövetett népirtásról: a bolgár népirtásról.

Megosztom Önökkel ennek néhány részletét egy akkori amerikai újságíró, MacGahan szavain keresztül; az időpont 1876 áprilisának négy napja:

„Mindegy, hogy ez az információ tárgyilagos vagy sem, hiszen ismereteink szerint 15 000 embert öltek meg négy nap alatt, ez a számadat pedig borzalmas. E szám felkerekítése sem tudja fokozni az esemény borzalmát, amelyet Önök is kolosszálisnak tartanak majd, ha teljes körűen megismerik e brutális mészárlás valamennyi veszedelmes és elítélendő részletét. Maga a francia konzul is hallotta, hogy a basibozukok micsoda örömmel adták elő lelkes közönségüknek, hogy amikor gyermekek fejét vágják le, kíváncsian nézték, amint kis testük elzuhan és továbbgurul, mint a levágott csirkéké.”

Ez a néhány sor csak négy napot mutat be az oszmán törökök által a rabszolgasorba taszított bolgárokkal szemben ötszáz éven át elkövetett leplezetlen népirtásból. Mi, a Támadás Párt képviselői követeljük ennek elismerését és Törökország bocsánatkérését, mielőtt bármilyen megbeszélést kezdenénk Törökország Európai Unió tagságáról.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, a közös agrárpolitika mellett, hogy agrárpolitika és gazdaságpolitika, a 2003 és 2008 közötti felülvizsgálat eredményeként nagyon is szociális politika, és véleményem szerint ez így helyes. Erősödtek például az élelmiszersegélyezési programok, kezdeményezések történtek az iskolai gyümölcs- és zöldségellátással kapcsolatban, – véleményem szerint megint csak helyesen –, és programokat hajtanak végre a szélessáv bevezetésére és a vidék élénkítésére.

Határozott agrárpolitikára van ugyanakkor szükségünk napjaink igényeinek kielégítésére, mivel a közös agrárpolitika keretében a gazdálkodók támogatást kapnak, és vidéken maradnak. Ezért kérjük egyesült erővel, hogy a közös agrárpolitika forrásait ne rendeljék más politikákhoz. Az agrárpolitika forrásait növelni kell:

– ha biztonságos élelmiszereket akarunk, mert csak a biztonságos élelmiszer lehet európai élelmiszer, vagy legalábbis így kellene lennie;

– ha megfelelő élelmiszereket akarunk, mert csak így leszünk képesek a válságok leküzdésére;

- ha védeni szeretnénk környezetünket, amikor is az élelmiszert az európai gyakorlattal összhangban kell megtermelni;
- ha azt szeretnénk, hogy a gazdálkodók ne költözzenek el vidékről, segítenünk kell nekik;
- ha biztosítani szeretnénk a fogyasztók egészségét, európai élelmiszerekkel kell ellátnunk őket.

Zárásként szeretném felhívni az Európai Uniót arra, hogy emelje költségvetését, mivel ez jelenti Európa jövőjét. Ha erőteljes gazdálkodó szektort szeretnénk, növelnünk kell a közös agrárpolitika forrásait is.

Chris Davies (ALDE). – Elnök úr, több mint egy hónapja, hogy látogatást tett Gázában, de az izraeli kormány által közölt számadatok szerint semmi nem változott: az ellenőrző pontokon még mindig nem engedik át az újjáépítéshez, iskolákhoz, iparhoz szükséges anyagokat. A bombázás befejeződött, de a blokád folytatódik.

Talán itt lenne az ideje, hogy ez a Parlament próbára tegye és befolyásolja a közvéleményt azáltal, hogy kiállítást tart azokból a pólókból, amelyeket egyik képviselőtársunk már megemlített, a katonák tervezte ruházatokból, mint amilyen a Givati brigád orvlövészei is, amelyen a várandós palesztin nő, és a következő felirat szerepel: „kettőt egy csapásra”. Az izraeli újságokból más, még rasszistább, még extrémebb, még gonoszabb mintákat is megismerhetünk. Ez a kiállítás annak a kérdésnek a feltevésére ösztönözheti a képviselőtársakat, hogy jelen körülmények között vajon folytatnunk kell-e vagy sem az EU-izraeli társulási megállapodásról szóló tárgyalásokat.

Elnök. – Davis úr, legutóbbi, szerdai ülésén az euro-mediterrán parlamenti közgyűlés, amelyen jómagam elnökölttem, állásfoglalást fogadott el a tragikus közel-keleti helyzetről. Szeretném Önt erre emlékeztetni. Megéri áttanulmányozni ezt az állásfoglalást. Köszönöm észrevételeit.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Nem először vagyok kénytelen megszólalni a szlovákiai Tóketerebesre tervezett gigantikus, évi 4 millió tonna szén-dioxid-kibocsátású széntüzelésű erőmű miatt. Ez az erőmű a határ magyar és szlovák oldalán egyaránt széles körű tiltakozást váltott ki, ennek ellenére az illetékesek újra elindították az erőmű engedélyezési folyamatát.

A határ túloldalán a magyar kormány kiadta a „Válságkezelés és növekedés” címet viselő stratégiáját, amelyben válságkezelés címen Magyarország jelenleg is legnagyobb szén-dioxid-kibocsátóját, az évente több mint 6 millió tonna szennyezést kibocsátó Mátrai Erőművet egy új 440 megawattos lignitalapú blokkal akarja bővíteni. Mondanom sem kell, hogy mindkét erőmű esetében mindezt CCS alkalmazása nélkül.

Az Európai Unió az év végén fogadta el a klímacsomagját, a hétvégén az európai csúcson jóváhagyta a pénzügyi keretet, amellyel a fejlődő országokat „klímakompENZálnánk”, ráadásul gőzerővel készülünk a decemberi koppenhágai klímacsúcsra. Mindeközben két tagország, Szlovákia és Magyarország vezetői – igaz ez utóbbiak éppen most mondtak le –, mintha mi sem történt volna, állampolgárok pénzéből, azok tiltakozása ellenére finanszírozzák a klímaváltozást. Remélem az Európai Unió ehhez nem ad sem politikai, sem anyagi támogatást.

Luisa Morgantini (GUE/NGL). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, míg Kelet-Jeruzsálemben palesztin otthonok ezreit rombolják le továbbra is, még a palesztin kultúra is az izraeli politika célpontjává vált. Szomorú, hogy az izraeli katonák olyan pólót készítettek, amelyen egy várandós palesztin nő látható a célkeresztben, és a következő mondat: „kettőt egy csapásra”.

Az arab kultúrát támadás éri. A Palesztin Hatóság az arab nemzetekkel együtt úgy döntött, hogy Kelet-Jeruzsálem, nem egész Jeruzsálem, legyen az arab kultúra fővárosa 2009-ben. Izrael 20 aktivistát, köztük nemzetközi aktivistákat tartóztatott le, akik csak a palesztin kultúrát ünneplő eseményt reklámozták. Ezzel Izrael megkísérli bármilyen palesztin jelenlét megsemmisítését Kelet-Jeruzsálemben.

Azon gondolkodom tehát, hogy a nemzetközi közösség vajon tudna-e tenni valamit ezen esemény sikerének biztosítására, és annak érdekében, hogy Jeruzsálem közös főváros lehessen. Tegyük valamit ezért az eseményért.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Hétvégén Szlovéniában, és különösen Alsó-Karniola régiójában nagy riadalmat keltett a Renault azon döntése, hogy a Clio gyártását Novo Mestoból Franciaországba helyezi át.

Szeretnék hinni a hivatalos magyarázatnak, amely szerint a döntést a Clio és a Twingo iránti keresletnövekedés indokolta, és nem a gépkocsi-iparban tapasztalható nehézségek keltette protekcionizmus.

Hölgyeim és uraim, kihez tartozik a Revoz autógyár Novo Mestoban? Talán Szlovéniához? Vagy Franciaországhoz? A válasz egyértelmű: a francia személygépkocsikat gyártó szlovén gyár a leghatározottabban európai gyár.

Határozottan hiszem, hogy európai és nem nemzeti megoldást kell találnunk a gépkocsi-ipar védelmében. Máskülönben nagyon messze kerülünk az európai egységes piac középpontjában álló négy alapszabadság biztosításától.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, március elején két politikai foglyot, Mihail Hodorkovszkijt és Platon Lebegyevet átszállították a szibériai Csitából Moszkvába, hogy újra szembesítsék őket a tarthatatlan vádakkal. Az első nyilvános tárgyalásra március 31-én kerül sor. Ugyanezen a napon tartották volna az EU és Oroszország közötti emberi jogi konzultációk ötödik fordulóját. Az oroszok határozatlan időre elhalasztották e megbeszéléseket.

Oroszország így egészen egyértelművé tette, hogy milyen kevésre is értékeli az emberi jogokat. Az igazságszolgáltatás helyett az igazságszolgáltatási rendszer rendeltetése továbbra is a rendszerellenes személyek eltávolítása, az EU-t pedig jól rászedik.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, szeretnék kritikus megjegyzést tenni a Bizottság felé, a múlt héten írásban benyújtott, a klasszikus izzókat betöltő határozattal kapcsolatban. Teljes mértékben támogatom az energiahatékonysági követelményeket és az éghajlattal kapcsolatos célkitűzéseket, amelyeket a Tanáccsal és a Bizottsággal együtt állapítottunk meg. Ebben az esetben csak a megközelítés volt rossz. Egyértelmű, hogy a polgárok nem érzik, hogy számítanak, ha a határozatok a hátuk mögött születnek, a komitológiai eljárások keretében. A Bizottság így feltétlenül megérdemli a kritikát, mivel elmulasztotta bevonni az Európai Parlamentet a döntéshozatali folyamatba, és nem követte a szokásos eljárást.

Másodszor egyértelműen hiányzott a kommunikáció. Az emberek eléggé aggódnak, mivel nem került sor átfogó hatásvizsgálatra ezen intézkedések tekintetében, és különösen mivel tudjuk, hogy ezek az izzók higanyt tartalmaznak, ezért veszélyt jelentenek az emberek, főként a gyermekek egészségére.

Harmadszor bölcs dolog lett volna a jövőre gondolni, és új technológiákat támogatni. Arra kérném tehát a Bizottságot, hogy nyújtson be új javaslatot.

Tunne Kelam (PPE-DE). – Elnök úr, az észtek, lettek és litvánok őszinte hálájukat szeretnék kifejezni azért, hogy Ön szolidaritást tanúsított a balti államokból kiinduló deportálások 60. évfordulója alkalmával; ezt az eseményt egyetemlegesen az emberiség elleni bűntettnek ítélték, amelyet a háború után négy évvel, békeidőben követtek el. A deportáltak kétharmadát nők és gyermekek tették ki, akiket megközelítőleg 10 évre Szibériába küldtek. Arányaiban a deportáltak száma félmillió lett volna, ha ezekre a deportálásokra a három skandináv államban, Svédországban, Dániában és Norvégiában kerül sor.

Ma azonban egyértelmű, hogy Európa gazdasági és politikai bővítése nem elég ahhoz, hogy Európa egy valóban integrált értékközösség legyen. Új bővítési hullámra van szükségünk: Európa lelkiismeretének kibővítésére. Sürgősen szükségünk van egy össz-európai tudatosságra, és arra a szándékra, hogy ezeket a bűncselekményeket és sérelmeket közös történelmünk integráns részeként elismerjük.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Sokan beszéltek ma már a szolidaritás szükségességéről, én is ehhez szeretnék hozzájárulni.

Az Európa Unió energetika függetlenségére és a tagállamok e téren tanúsított szolidaritására nagyobb szükség van, mint eddig bármikor. Fellépésünknek egységesnek és következetesnek kell lennie, nem csak a kockázatok, hanem az erőforrásaink diverzifikálásának szükségessége tekintetében is.

Gratulálok az Európai Tanácsnak az európai gazdaságélénkítési terv tekintetében elért megállapodásért, az energiaágazatnak és a Nabucco-projekt finanszírozásának tulajdonított jelentőségért.

Arra ösztönzőm az Európai Bizottságot, hogy gyorsan és hatékonyan találja meg a módszereket annak biztosítására, hogy e pénzeszközök hatásosak legyenek, és segítségükkel elérhető legyen a kívánt eredmény mind az energiaágazatban, mind különösen a gazdasági ágazatban, amelyet súlyosan befolyásol és fenyeget a protekcionizmus.

A protekcionizmus alkalmazása a lehető legrosszabb dolog, ami feltörekvő és fejlett gazdaságokkal megtörténhet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, egy év telt el azóta, hogy az Európai Parlament eljárási szabályaiért felelős csoport határozata megnehezítette a képviselőcsoportok közötti csoportosulások működését azáltal, hogy úgy rendelkezett, hogy e csoportosulások csak csütörtök délutánonként ülésezhetnek. Láthatóan ez a rendelkezés leszámolt e csoportosulásokkal, amelyek pedig platformot szolgáltattak ötletek előterjesztése számára, általában olyan kérdésekben, amelyek többnyire nem érintették az európai szakpolitikákat, ilyen volt például a család kérdése.

A családvédelmi és gyermekvédelmi csoport elnökeként tolmácsolnom kell Önök felé a civil társadalom családi egyesületei és az egyszerű európai polgárok sajnálatát, amiért többé nem hallathatják hangjukat e csoportosuláson keresztül.

Az eljárási szabályok felülvizsgálatával foglalkozó csoport nem mondta el, hogy értékelte-e a csoportosulásokat, és nem kínált megoldást a jövőre nézve. Mi léphetne e csoportosulások helyébe?

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – Elnök úr, az európai irodalmi díjjal kapcsolatos nagyon fontos kérdéstről szeretnék szólni. A díjat az Európai Unió kultúra programja finanszírozza, és célja a kortárs széppróza területén tanúsított kreativitás reflektorfénybe helyezése. Úgy vélem, ez nagyon jó kezdeményezés, de vannak aggályaim a végrehajtással kapcsolatosan.

Beszéltem országom néhány kulturális szervezetével, amelyek nem túl boldogok, mivel idén Románia nem került be a programba. A 34 támogatható országból ugyanis évente csak 12-t vesznek fel e programba. Jogos a kérdés tehát, hogy a többi ország, Romániát is ideértve, aktív szerepet vállalhat-e, ha egyáltalán fel sem veszik a programba. Szeretném tehát e problémát Önök elé tárni, és remélem, az Európai Bizottsággal együtt megfelelő megoldást találunk e problémára.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nehéz év lesz ez Európa számára. Olyan kihívásokkal nézünk szembe, amelyek eddig példa nélkül állnak Európa történelmében.

Le kell küzdenünk a pénzügyi és gazdasági válságot, az energiaválságot, az éghajlatváltozást, a terrorizmust, ami fenyegeti mindazt, amit eddig elértünk. Pontosan ezért fontosabb, mint bármikor, hogy egységesen lépünk fel.

A megfelelő állást kell felvennünk az Európa-ellenes beszédekkel, az ultranacionalista elemekkel szemben, amelyek destruktívak és veszélyesek. A jelenlegi körülmények között a rosszabbodó válsággal, hogy más problémákat ne is említsünk, elégedetlen polgárok könnyen az ultranacionalisták manipulációinak hatása alá kerülnek, akik ezt a kedvezőtlen légkört használják ki az egységes Európa elleni támadásra. Hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy a válság jelenleg is érzékelt hatásai katasztrofálisak lennének az Európai Unió és az eurozóna nélkül.

Felszólítok minden európai politikust, aki a választási kampányokban vesz részt, hogy határozottan helyezkedjen szembe az Európa-ellenes megnyilvánulásokkal. Felszólítom őket arra, hogy ne használjanak ultranacionalista és sovíniszta elemeket, vagy „head speech” típusú beszédeket, csak azért, hogy még 1–2 szavazattal többet szerezzenek. Köszönöm.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – (HU) A gazdasági világválság generálta hivatalos diskurzus szerint a világ pénzügyi rendszerébe vetett bizalmat kell sürgősen újjáépíteni. Ma a bizalom a kulcsszó, és ez az Európai Unió dokumentumaiból is visszaköszön.

Én egy másik kulcsszót javasolnék, az összefogást, mert az összefogás, a szolidaritás az egyik sokat emlegetett alapérték, amelyre az Európai Unió épül. De kérdem én, beszélhetünk mi, az euróövezeten kívül élők a szolidaritás gyakorlatáról akkor, amikor azt javasolják nekünk, hogy inkább növeljük az adókat és illetékeket, minthogy az uniós válságkeretre és ennek mechanizmusaira támaszkodjunk, holott éppen a szolidaritás elve alapján működött ez az Unió?

A közép- és kelet-európai tagállamok polgárainak vajon le kell mondaniuk a reményről, hogy felzárkózhatnak záros határidőn belül az uniós életszínvonalhoz? Én azt gondolom, hogy nem. Biztos vagyok benne, hogy az európai álláspont, amelyet globális partnereink előtt ismertet az EU a közelgő G20-as csúcson, olyan álláspont lesz, amely mindannyiunknak megfelel.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Az elmúlt napokban öt EU-s ország magyar közössége emlékezett meg az 1948–49-es magyar szabadságharcról és forradalomról. Az akkori Európa két leghatalmasabb hadserege ellen küzdött válllvetve a magyar mellett a lengyel, szerb, horvát, sváb, német, osztrák, örmény és román a népek szabadságáért, a világszabadságért.

Az eseményről minden év márciusában megemlékezünk, ezt tette két ország elnöke is. EU-s országhoz méltatlan módon próbálták megakadályozni a román hatóságok Sólyom László, a Magyar Köztársaság elnökének beutazását Romániába. Mi történt volna, ha ugyanezt próbálják megtenni Barack Obama amerikai elnökkel, aki szintén üdvözölte és méltatta a 48-as magyar szabadságharcot, és eljött volna esetleg Romániába?

Jó lenne, ha végre mindannyian felfognánk, hogy Európában élünk, ahol tisztelni is lehet egymás múltját és történelmét, tiszteletben lehet tartani egymás ünnepeit is.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Támogatom Szerbia európai integrációját és uniós csatlakozását. Ezzel összefüggésben arra ösztönzöm az Európai Bizottságot, hogy hozzon konkrét, hatékony intézkedéseket a Timok-völgyben élő román kisebbség jogainak garantálására.

A nemzeti kisebbségek védelméről szóló európai egyezményt és a regionális vagy kisebbségi nyelvek európai chartáját hatékonyan kell alkalmazni a Timok-völgyben, Krajnában, Moravában, Pozsarevácban, és a kelet-szerbiai Timokban. 2009-et írunk, és úgy vélem, itt az ideje, hogy a Timok-völgyi tradicionális román etnikai közösség is jogot kapjon az arányos képviselőre, valamint a román anyanyelvű templomokhoz és iskolákhoz. Köszönöm.

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

14. Az EK és a CARIFORUM közötti gazdasági partnerségi megállapodás - Átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás az EK és Elefántcsontpart között - Partnerségi megállapodás a Cariforum államai és az EK között - Átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás az EK és Elefántcsontpart között - Átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás az EK és Ghána között - Átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás az EK és a csendes-óceáni államok között - Átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás az EK és a gazdasági partnerségi megállapodásban részt vevő SADC-államok között - Gazdasági partnerségi megállapodás a kelet- és dél-afrikai államok és az EK között - Gazdasági partnerségi megállapodás az EK és a Kelet-Afrikai Közösség partnerországai között - Átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás az EK és Közép-Afrika között (vita)

Elnök. – A következő téma a partnerségi megállapodásokkal kapcsolatos együttes vita:

– David Martin ajánlása (A6-0117/2009) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében, az egyrészt az Európai Közösség és tagállamai, másrészt a CARIFORUM-államok közötti gazdasági partnerségi megállapodás megkötéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (05211/2009 – C6-0054/2009 – 2008/0061(AVC)), és

– Erika Mann ajánlása (A6-0144/2009) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében, az egyrészt az Európai Közösség és tagállamai, másrészt Elefántcsontpart közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (05535/2009 – C6-0064/2009 – 2008/0136 (AVC)), és

– Helmuth Markov és David Martin Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészt a Cariforum-államok, másrészt az Európai Közösség és tagállamai közötti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0033/2009 – B6-0203/2009),

– Helmuth Markov és David Martin Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészt a Cariforum-államok, másrészt az Európai Közösség és tagállamai közötti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0034/2009 – B6-0204/2009),

– Helmuth Markov és Erika Mann Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészt az Európai Közösség és tagállamai, másrészt Elefántcsontpart közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0047/2009 – B6-0217/2009),

- Helmuth Markov és Erika Mann Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről Elefántcsontpart közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0047/2009 – B6-0217/2009),
- Helmuth Markov és Christofer Fjellner Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről Ghána, másrészről az Európai Közösség és tagállamai közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0035/2009 – B6-0205/2009),
- Helmuth Markov és Christofer Fjellner Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről Ghána, másrészről az Európai Közösség és tagállamai közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0036/2009 – B6-0206/2009),
- Helmuth Markov és Glyn Ford Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről a csendes-óceáni államok, másrészről az Európai Közösség között megkötött ideiglenes gazdasági partnerségi megállapodásról (GPM) (O-0037/2009 – B6-0207/2009),
- Helmuth Markov és Glyn Ford Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről a csendes-óceáni államok, másrészről az Európai Közösség között megkötött ideiglenes gazdasági partnerségi megállapodásról (GPM) (O-0038/2009 – B6-0208/2009),
- Helmuth Markov és Robert Sturdy Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az Európai Közösség és tagállamai, valamint az SADC gazdasági partnerségi megállapodásban részt vevő államok közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0039/2009 – B6-0209/2009),
- Helmuth Markov és Robert Sturdy Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az Európai Közösség és tagállamai, valamint az SADC gazdasági partnerségi megállapodásban részt vevő államok közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0040/2009 – B6-0210/2009),
- Helmuth Markov és Daniel Caspary Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről a kelet- és dél-afrikai államok, másrészről az Európai Közösség és tagállamai közötti gazdasági partnerségi megállapodás kereteit létrehozó átmeneti megállapodásról (O-0041/2009 – B6-0211/2009),
- Helmuth Markov és Daniel Caspary Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről a kelet- és dél-afrikai államok, másrészről az Európai Közösség és tagállamai közötti gazdasági partnerségi megállapodás kereteit létrehozó átmeneti megállapodásról (O-0042/2009 – B6-0212/2009),
- Helmuth Markov Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről a Kelet-afrikai Közösség partnerállamai közötti gazdasági partnerségi megállapodás kereteit létrehozó megállapodásról (O-0043/2009 – B6-0213/2009),
- Helmuth Markov Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről a Kelet-afrikai Közösség partnerállamai közötti gazdasági partnerségi megállapodás kereteit létrehozó megállapodásról (O-0044/2009 – B6-0214/2009),
- Helmuth Markov és Kader Arif Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről Közép-Afrika közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0045/2009 – B6-0215/2009),
- Helmuth Markov és Kader Arif Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdése az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről Közép-Afrika közötti átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásról (O-0046/2009 – B6-0216/2009).

David Martin, előadó. – Elnök úr, ha közvetlenül érintettek vagyunk egy kérdésben, mindig hajlamosak vagyunk túlértékelni azt, de ennek az adott kérdésnek a jelentőségét nem hiszem, hogy túlértékelhetnénk. Olyan megállapodások vannak előttünk ma este, amelyek szó szerint milliók életét, életminőségét és egészségét befolyásolhatják a fejlődő országokban.

Mielőtt jelentésem lényegére rátérnék, szeretném tiszteletemet kifejezni képviselőtársamnak, Glenys Kinnocknak, aki az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésének társelnökeként az élen járt abban, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokkal és az azok fejlődésre gyakorolt hatásával kapcsolatos megfontolások ismertté váljanak ne csak ebben a Parlamentben, hanem szerte a világon. Amint Önök is tudják, Glenys e parlamenti ciklus lejártát követően nem tér vissza közénk, és úgy vélem, mindannyiunknak nagyon hiányozni fog az AKCS-vel és különösen a GPM-ekkel kapcsolatos munkája.

Az GPM-ek története elég összetett ebben a Parlamentben. Valódi feszültség keletkezett a kereskedelmi és fejlesztési célkitűzések között. Néhányat orvosolni tudtunk, de néhányuk, őszintén szólva e megállapodások jellegéből adódik.

Először is, e megállapodásokat egy WTO-határozat erőltette ránk, és az egyirányú liberalizálást, amely lényegében az GPM-hez kellett, nem egyszerű kialakítani.

Másodszor, a teljes körű és átmeneti GPM-ek lezárása tekintetében kitűzött mesterséges határidő azt jelentette, hogy az elvben egyenlő felek között zajló tárgyalások valójában nem egyenlő felek között zajlottak, mivel az AKCS-oldalnak volt veszténivalója a határidők elmulasztásával.

Végül, és ez nem a tárgyalások kritikája, hanem a realitás, tárgyalásainkat kereskedelmi szakértők folytatták le. A kereskedelmi szakértők feladatukból adódóan a lehető legjobb üzletet kívánják nyélbe ütni az Európai Unió számára. Céljuk nem feltétlenül a fejlődés szempontjából legjobb eredmény elérése. Még egyszer elmondom: ez nem kritika, e szakértőket erre képezték ki. De attól még ez a tárgyalások realitása.

Mi, a Parlament, e tárgyalások lezárulása óta megpróbáltuk a kört négyszögesíteni a kereskedelem és a fejlődés között.

Megjegyzéseimet szeretném a Cariforum-GPM előadójaként e megállapodásra összpontosítani, amely jelenleg az egyetlen teljes körű gazdasági partnerségi megállapodás. Amint ezt az GPM-et aláírjuk, a szöveget nem módosíthatjuk, csak arra lesz lehetőségünk, hogy igent vagy nemet mondjunk rá. Úgy vélem, hogy ha a Bizottság és a biztos asszony megerősítik és értelmezik a szöveg bizonyos pontjait, e héten olyan helyzetbe kerülhetünk, hogy jóváhagyhatjuk a Cariforum-GPM-et.

Lewis Carroll, az író egyik meséjében Dingidungi megrovó hangsúllyal a következőket mondja:

„Ha én használok egy szót, akkor az azt jelenti, amit én akarok, sem többet, sem kevesebbet.” Őszintén szólva mostanáig a Cariforum-GPM néhány gondolatának értelmezése valahogy úgy zajlott, hogy nem volt mindig könnyű kihámozni, hogy a szöveg ténylegesen mit is jelent.

Szeretném, ha a biztos asszony ma megerősítene előttünk néhány pontot.

Először is, hogy a megállapodásban foglalt felülvizsgálati záradék egy valódi felülvizsgálati záradék, amit a Bizottság komolyan vesz: hogy vizsgálni fogjuk a fejlődési prioritásokat, mint például a szegénység enyhítését, a fenntartható fejlődést, a gazdasági diverzifikációt és a millenniumi fejlesztési célok elérését öt év elteltével, hogy biztosítsuk, hogy a GPM-ek mindezen dolgok érdekében működnek és nem ellenük.

Másodszor szeretném, ha a biztos asszony megnyugtatna bennünket a GPM-ek finanszírozásával kapcsolatban. Számítások szerint durván 580 millió EUR áll a Cariforum-országok rendelkezésére a meglévő EFA és más pénzügyi keretek 2013-ig tartó időszakai során. Véleményem szerint, bár természetesen ebben nem vagyok szakértő, ennek elégnek kell lenni a GPM-ek igényeinek kielégítésére, ha azokat megfelelően programozzák, ha a pénzt mind elköltik, ha a karibi országok prioritásai teljesülnek abban az értelemben, hogy mire kellene költeni a pénzt. Ezen felül szeretnék megbizonyosodni arról, hogy a tagállamok mind beadják a maguk részét a 2 milliárd EUR-ból, amit a fejlődő világ kereskedelmének támogatásához megígértek. A 2013 utáni helyzetet is vizsgálnunk kell, e tekintetben a Bizottság semmiféle garanciát nem tud nekünk adni, mivel ez a Parlamentre és a Tanácsra tartozik, de tudnunk kell azt, hogy a pénz elfogy és a kötelezettségvállalások lejárnak 2013-ban.

Harmadszor szeretném, ha pontosítanák a legnagyobb kedvezményben részesített nemzet (MFN) státuszt. Korábban már elmondtam biztos asszonynak, hogy teljes mértékben megértem, hogy az Európai Uniónak pontosan ugyanazokhoz a feltételekhez kell ragaszkodnia, amelyeket a karibi országok az Egyesült Államoknak, vagy más nagyobb fejlett hatalomnak kínálnak. De nem kellene a „legnagyobb kedvezményben részesített nemzet” -záradékra hivatkoznunk, ha a karibi országok kedvező üzletet kötnek, mondjuk, afrikai országok egy csoportjával.

Negyedszer, zárásképpen, szeretném, ha biztosítana minket arról, hogy a gyógyszerekhez való hozzáférés tekintetében a Cariforum-megállapodásban semmi nem fenyegeti a TRIPS-mechanizmus alkalmazását, a mechanizmus ugyanis nem kérdőjelezhető meg.

Szeretném, ha biztos asszony garantálná mindezeket, de még ez előtt szeretném zárásképpen elmondani, hogy határozottan meg vagyok győződve arról, hogy a biztos asszony megváltoztatta a GPM-ekkel kapcsolatos vita hangnemet és jellegét, és tisztelettel adózom az e területen eddig elvégzett munkája előtt.

Erika Mann, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az Elefántcsontparttal kötött megállapodás olyan megállapodás, amelynek elfogadásáról szavaznunk kell. Csak az a lehetőségünk maradt, hogy igennel vagy nemmel szavazzunk. Remélem, egy napon ez majd változni fog, és a Parlament részt vehet a felhatalmazási tárgyalásokon is.

Ez egy kicsit megnehezíti a helyzetet. A Cariforum-megállapodáshoz képest itt két különbséget láthatunk. Először is, olyan kormányral tárgyalunk, amelyet nem demokratikus úton választottak. Másodszor, egy ideiglenes megállapodás áll előttünk, amelynek kezdetben csak az a célja, hogy biztosítsa a régi kedvezmények fenntartását. A végleges megállapodás megtárgyalására egy ideig nem kerül sor.

Amit én szeretnék hallani Cathy Ashton biztos asszonytól, azok az Elefántcsontpart szempontjából rendkívül fontos kérdésekben adott biztosítékok. Múlt héten ismét olyan beszélgetéseken vettem részt, amelyekből világossá vált, hogy a bizottsági biztosítékok nem késhetnek sokat, ami teljes mértékben összhangban van a biztos asszony által az SADC esetében adott biztosítékokkal. Engedjék meg tehát, hogy nevesítsem a legfontosabb pontokat.

Az első pont a jelentős rugalmassággal kapcsolatos. E rugalmasságnak ki kell terjednie a következőkre: először is, egy új felülvizsgálati záradék bevezetése, amely egyúttal rugalmas is, és nem ötéves határidőt állapít meg, hanem olyan határidőt, amelyet viszonylag rövid idő alatt folyamatosan újra lehet értékelni. Másodszor, az érzékeny témákat csak akkor lehet megvitatni, ha az ország kifejezetten ezt kívánja. Ez különösen a szingapúri témákat érinti, de természetesen azt a kérdést is, hogy hogyan lehetne a TRIPS-et integrálni, valamint hasonló kérdéseket.

Harmadszor, felmerül a regionális különbségek elfogadása, ha további tárgyalásokra kerül sor egy regionális megállapodásra irányulóan. Elefántcsontpart sajátos problémával küzd, amely annak köszönhető, hogy a megállapodást a többitől elkülönítetten tárgyalják és írják majd alá, míg a jövő célja egy regionális megállapodás lenne.

Negyedszer fontos lenne, hogy az új tárgyalások bármely szakaszában lehetőség legyen olyan kérdések felvetésére, amelyeket a jelenlegi szakaszban még nem vesznek figyelembe, és hogy ezeket a témákat a Bizottság jóváhagyja.

Ezzel összefüggésben biztos asszony, Önnek csak ki kell terjesztenie Elefántcsontpartra azokat az engedményeket, amelyeket az SADC tekintetében már megadott. Ezáltal nőne a valószínűsége a Parlament részéről adott hasonlóan pozitív válasznak. Mi csak nagyon aggódunk amiatt – és ennek az aggodalomnak már sok nem kormányzati szervezet is hangot adott –, hogy különösen Elefántcsontpart esetében a Bizottság eleinte viszonylag csekély rugalmasságot tanúsított, és ezért történhetett meg az, hogy a fent említett kérdéseket nem vették figyelembe az ideiglenes megállapodásról a teljes körűre való áttérés során. Egy engedmény tehát rendkívül hasznos lehetne, és lehetővé tenné számunkra a megállapodás jóváhagyását.

Az elefántcsontparti képviselőkkel folytatott megbeszéléseim során továbbá világossá vált előttem, hogy nagyon aggódnak amiatt, hogy a technikai támogatás nem érkezik meg elég gyorsan, és hogy itt sem vettük minden aggodalmukat figyelembe. Amint az kiderült számomra, ők különösen azt tartják fontosnak, hogy a Bizottság és a nemzetközi szervezetek segítséget nyújtsanak számukra, hogy kijuthassanak a kkv-piacokra, így lehetővé válna az európai piac kínálta lehetőségek tényleges kihasználása. Különösen óvatosak akkor, ha a tárgyalások a szingapúri témákat érintik, – ha egyáltalán szóba kerülnek – és tőlünk várják, hogy segítsünk nekik megérteni, hogy a közjavak hogyan hasznosíthatók a társadalom javára. Ezen felül különösen igénylik, hogy segítséget nyújtsunk nekik a műszaki előírásokkal összefüggő területeken, mivel számukra ezek az előírások gyakran a kereskedelem valós akadályaként jelennek meg.

Záró észrevételem a Parlamentet érintő pontra vonatkozik. Amint azt korábban is említettem, csak arra van lehetőségünk, hogy igent vagy nemet mondjunk, és ez nyilvánvalóan relatíve jelentősen korlátozza, hogy a Parlament milyen mértékben működhet közre a szavazás alakításában. Kifejezetten emlékeztetem Önöket arra, és ezt a szövegeinkben is viszontlátják majd, hogy egy ideiglenes megállapodás esetleges jóváhagyása nem feltétlenül jelenti, hogy automatikusan megszavazzuk a teljes körű megállapodást is. A nyomon követési

eljárás keretében ugyanis kifejezetten szeretnénk részt venni a folyamatban levő tárgyalásokban, hogy egy bizonyos mértékig, amennyire azt hatáskörünk engedi, nyomon követhessük az általam az imént felvetett pontokat.

Végül szeretném, ha szólna néhány szót arról, hogy a kudarcot vallott dohai megállapodás milyen mértékben érinti kifejezetten negatívan Elefántcsontpartot, különösen a banánt illetően.

Helmuth Markov, szerző. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, Solana úr, e vita során nem csak egy, a Bizottsághoz és a Tanácshoz intézett, szóbeli választ igénylő tizenhat kérdésből, nyolc állásfoglalásból és két jelentésből álló csomagot tárgyalunk meg az együttdöntési eljárás keretében, a vita 79 fejlődő országról is folyik, amelyekkel az EU megújítani készül kereskedelmi kapcsolatait és a kölcsönös együttműködést. A kereskedelem és az együttműködés fontos eszközök a szegénység elleni küzdelemben, valamint a gazdaságilag és társadalmilag stabilabb nemzetgazdaságok kiépítésében. Mindezek felett, ez az eljárás az infrastruktúra kiépítéséhez, az egészségügyi ellátáshoz, az élelmezési függetlenséghez, egy működő társadalmi rendszerhez, az oktatáshoz és a kulturális cseréhez nyújtott támogatást is jelent.

A múltban az AKCS-országokkal fenntartott kereskedelmi kapcsolataink a nem kölcsönös kereskedelmi kedvezmények rendszerén alapultak, amelynek alapján lehetővé vált az AKCS-államokban előállított termékek vámmentes belépése a közös piacra. 2000-ben megállapodtunk abban, hogy 2007 végére új partnerségi megállapodást dolgozunk ki. Ezen új megállapodás keretében az egyoldalú kereskedelmi kedvezmények helyébe a WTO-val összeegyeztethető megállapodások lépnek, amelyek célja a szegénység csökkentése és végül felszámolása, valamint a fenntartható fejlődés, a regionális integráció, a gazdasági együttműködés és a felelősségteljes kormányzás előmozdítása, segítséget nyújtva az AKCS-országoknak saját gazdasági potenciáljuk kiépítésében, és fokozatosan integrálva őket a világ gazdaságba. Ezen felül célul tűztük ki ezen országok termelési kapacitásának kibővítését, és intézkedéseket kívántunk hozni a magánvállalkozások és befektetések megkönnyítésére.

Az előttünk álló gazdasági megállapodások, különösen az úgynevezett átmeneti GPM-ek, vagy csak árukereskedelmi megállapodások lényegében kereskedelmi megállapodások, minthogy 90%-ban a piacra jutással és más kereskedelmi területekkel foglalkoznak. A cél az EU és a partnerrégiók vagy egyes országok közötti kereskedelem fokozatos liberalizálása.

Milyen problémákkal kerültünk szembe a tárgyalások során?

Először is megkérdőjelezhető, hogy elegendő idő állt rendelkezésünkre. A Bizottság természetesen jó helyzetben van. Levezethette a tárgyalásokat, szavazást kezdeményezhetett és bevonhatta a tagállamokat. Képzeljék el azonban, hogy Önök a másik oldalon állnak. Ezek a tárgyalások valóban mindig párhuzamosan zajlottak, úgy, hogy le lehetett folytatni a megfelelő konzultációkat a civil társadalom és a Parlament között ezekben az országokban?

A tartalmat is rengeteg kritika érte. Először is, jóllehet voltak más szakvélemények, a Bizottság úgy értette, hogy a WTO-kompatibilitás azt jelenti, hogy a vámtételeket 80%-kal csökkenteni kell az elkövetkezendő 15 évben. Még akkor is, ha a liberalizációs kötelezettségvállalások eredetileg aszimmetrikusak is a liberalizáció felé tett lépések tekintetében, az eredmény mindkét oldalon a nyitott piac kell legyen, valami, amit az EU könnyen megengedhet magának. Az AKCS-országokból származó kivitel csak a behozatal csekély százalékát adja.

Az AKCS-államok esetében a vámok eltörlése az e vámokból származó bevétel kiesését jelenti, és az infrastruktúra, a társadalmi szféra, a gazdasági fejlődés támogatása, valamint az adminisztratív kapacitás javítása tekintetében teendő sürgős állami beruházások finanszírozási forrásának elvesztését. Ezen felül lassítja a nemzetgazdaság növekedését, és ezért folytonossá teszi az iparosodott országok exportjától való függőséget. Ez mind az élelmiszereket, mind az iparcikkeket érinti, és végül egy ördögi kört teremt. E hatás tagadhatatlan bizonyítéka az AKCS-országokban az élelmiszerárak növekedése. Gyakran feltettem a következő kérdést: ha 50 év nem kölcsönös kereskedelmi kapcsolatai még csekély mértékben sem mozdították elő a megfelelő fejlődést, hogyan lehetne ezt elérni a piacok kölcsönös megnyitásával?

További súlyos probléma, amelyet a javasolt megállapodás csak fokoz, a partnerrégiók és -országok közötti kapcsolat. A kelet-afrikai közösségben, és én magam személyesen is felelős vagyok a vonatkozó állásfoglalási indítványért, a belső vámok problémája nem annyira jelentős, minthogy van vámunió, de a szomszédos államokkal fenntartott kereskedelmi kapcsolatok nehezebbé válhatnak a liberalizáció különböző foka miatt. Ebben az esetben is természetesen sok problémát okoznak a származási országgal kapcsolatos rendeletek. Súlyos félelmek fogalmazódnak meg az átfogó GPM-ekről folytatott tárgyalásokkal kapcsolatban. Ezek a

befagyasztott dohai fejlesztési fordulón belül zajló konfliktusokat tükrözik. Sok állam nem gondolja, hogy olyan helyzetben lenne, hogy deregulálhatná szolgáltatási, befektetési és közbeszerzési piacait és megnyithatná azokat a globális verseny előtt. Ez nem is kivihető, és nem is kívánatos még az Európai Közösségen belül sem. A pénzpiacok ellenőrzési mechanizmusainak hiányát tekintve, itt nem is kell részletekbe bocsátkoznunk.

Súlyos kritika érte és éri a tárgyalások átláthatóságát is, azaz azt a kérdést, hogy a parlamentek és a civil társadalom milyen mértékben vehettek részt a folyamatban. Végül, adódik a kérdés a 4. módozattal kapcsolatban is, ha az áruk szabadon mozoghatnak, nem kellene ezt az emberek számára is biztosítanunk? Ezzel összefüggésben bizottságunk olyan kérdéseket tett fel, amelyek függetlenül attól, hogy honnan érkeznek, még mindig ugyanarra vonatkoznak.

Milyen pénzügyi, technikai és adminisztratív rendelkezéseket ír elő a Bizottság a kereskedelmi és fejlesztési partnerségek újraalapítása keretében? A tárgyalások során rugalmas lesz-e a Bizottság és figyelembe veszi-e a partnerrégiók igényeit, különösen az exportvámok fejlesztési célú enyhítése, a kialakulóban lévő iparágak védelme, a munkavállalók szabad mozgásának biztosítása és a közbeszerzési rendszer sajátos védelme tekintetében? Mindemellett készen áll-e a Bizottság arra, hogy újragondolja a szellemi tulajdonjogok védelméről elfogadott álláspontját, a biológia sokféleségnek és az ismeretek átadásának biztosítása, valamint a méltányos áron nyújtott egészségügyi ellátás szegényebb országokban történő garantálása tekintetében? Készen áll-e a Tanács és a Bizottság arra, hogy a Parlament és a civil társadalom számára megfelelő információt szolgáltatasson a részvételi lehetőségekről? Végül, készen állnak-e arra, hogy felülvizsgálják a megtárgyalt megállapodást, ha az derülne ki, hogy egyes pontjai negatív hatással vannak az AKCS-államok fejlődésére?

Hadd tegyek végül egy rövid, személyes észrevételt. Immár két és fél éve vagyok a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elnöke. Most, hogy többé nem szállok ringbe ezért a posztért, szeretném megragadni a lehetőséget, és hálás köszönetet mondani titkárságomnak, Rodas úrnak, és különösen Pribaz asszonynak óriási támogatásukért, valamint képviselőtársaimnak. Az együttműködés sikeres volt, és úgy érzem, sok mindent elértünk. Csodálatos lenne, ha a GMP-ket is sikerre vinnénk. Minden itt maradónak a legjobbakat kívánom az elkövetkező parlamenti ciklusban. Tényleg őszintén remélem, hogy a kereskedelem nagyobb szerepet fog játszani ebben a Parlamentben. Nagyon köszönöm.

Christofer Fjellner, szerző. – (SV) Elnök úr, nagyon örülök, hogy sor kerülhet erre a mai vitára. Ma, amikor növekszik a protekcionizmus, és a szegénység terjed, ahelyett, hogy csökkenne, különösen fontos, hogy Európa és a világ egyes legszegényebb országai között nyitott legyen a kereskedelem. Lényegében erről szólnak az átmeneti megállapodások. A gazdasági partnerségi megállapodások arra törekcszenek, hogy biztosítsák a világ néhány legszegényebb országában a folyamatos kereskedelmet és fejlődést.

Fennáll a veszélye, hogy ezeket az országokat sújtja a leginkább a továbbgyűrűző gazdasági válság és a protekcionista fegyverkezési verseny intenzívebbé válása. Éppen ezért nem egészen értem az itt megfogalmazott kritikák némelyikét. Néhányan azt állítják, hogy ezek a megállapodások túl messzire mennek és túlságosan átfogóak. Egyes kritikusok inkább a kiesett vámbevételről beszélnek, és nem az új kereskedelem lehetőségéről. Én ellenben úgy gondolom, hogy örülnünk kell annak, hogy ilyen sokat elértünk. Nem hiszem, hogy a kereskedelem és a fejlődés eleve összeegyeztethetetlen lenne, mint ahogy néhány hozzászóló ezt állítja. Éppen ellenkezőleg: a kereskedelem fejlődéshez vezet, a vámok szegénységhez.

Az én feladatkörömbe tartozott a Ghánával kötött átmeneti megállapodás. Elismerem mindenekelőtt, hogy tartalmaz hibákat, mint a rizsre és a cukorra egy átmeneti időszakban továbbra is kivetett uniós vámok, ezzel együtt lényegében ez egy jó megállapodás. Ezért fontos, hogy biztosítsuk mielőbbi aláírását. A ghánai elnökválasztás korábban akadályt jelentett, de most arra ösztönözném az ország új elnökét, John Atta Millst, hogy írja alá az átmeneti megállapodást. Remélem azt is, hogy mi az EU-ban is biztosan aláírjuk a megállapodást, amit mi tárgyaltunk meg. Elfogadhatatlan, hogy ez sok időt vegyen igénybe, és különösen elfogadhatatlan, hogy ez a tanácsi fordítási szolgálat megfelelő működésének hiányában vegyen sok időt igénybe.

Szeretném megragadni a lehetőséget, és arra ösztönözni Önöket, hogy támogassák a megállapodást. A bizonytalanság e napjaiban a világnak több kereskedelem kell, nem kevesebb.

Daniel Caspary, szerző. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ahogyan én látom, a gazdasági partnerek között kötött megállapodások életbevágóan fontosak az afrikai, karibi és csendes-óceáni országokkal fenntartott kereskedelmi kapcsolatok biztosításához. Az együttműködés mind az Európai Unió, mind ezen országok érdeke. Nagyon sürgősen fel kell hagynunk az elmúlt ötven-hatvan év azon gyakorlatával, hogy az afrikai országoknak fejlesztési segítyt adunk. Hagynunk kell végre, hogy ezek az országok mentálisan is szabaddá

váljanak, hogy képesek legyenek saját kezükbe venni a sorsukat, és hogy megteremthessék a jólétet saját maguk számára, ahogy tették ezt a világ más részei is az elmúlt néhány évtizedben.

A kereskedelem kiválóan járul hozzá mindehhez. Egyrészt az Európai Unió és az ezen országok közötti kereskedelemre gondolok, másrészt főként az ezen országok egymás közötti, azaz más fejlődő országokkal folytatott kereskedelmére. Egésze biztos vagyok abban, hogy némi nyomást tudunk gyakorolni a kormányokra és államokra, hogy jó néhány területen számolják fel a rendkívül magas vámokat annak érdekében, hogy megteremtsék a régióban a gazdasági növekedéshez szükséges feltételeket.

Miért kell ezt tennünk? Ezeknek az államoknak sürgősen szükségük van olyan keretfeltételekre, amelyek révén az emberek megteremthetik saját jólétüket. Az ezen országok képviselőivel folytatott megbeszéléseim során gyakran az volt a benyomásom, hogy az emberek hálások, amiért mi, mint az Európai Unió nyomást gyakorlunk számos területen, és hálások voltak, amiért igényekkel léptünk föl számos területen, és arra ösztöklöttük a nemzeti kormányokat, hogy a gazdaságpolitika tekintetében tegyenek némi előrelépést.

Boldog lennék, ha nem tévesztenénk szem elől ezt az álláspontot az elkövetkezendő hetekben és hónapokban, különösen a tárgyalások során, hogy ne csak a kormányok jogszerű kívánságaival foglalkozunk, hanem hogy egyik-másik ponton a mi jogos igényeinket is fenntartsuk, és hogy ezen országok lakóinak jogos igényeit képviseljük.

E tekintetben remélem, hogy tárgyalásaink sikerrel járnak.

Kader Arif, szerző. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a mai hosszúra nyúló vitában, ha megengedik, szeretnék néhány pillanatot szentelni az eddig megtett utunknak.

Emlékezzünk néhány képviselőtársunk kezdeti álláspontjára az afrikai, karibi és csendes-óceáni országokban tapasztalható növekvő nyugtalanságnak, a gazdasági partnerségi megállapodások (GPM-ek) elleni demonstrációknak, az északi és déli nem kormányzati szervezetek figyelmeztetésének dacára, amikor azt kértük, hogy e megállapodások prioritása a fejlődés legyen, valami olyasmi, ami ma már nyilvánvaló, minthogy a Bizottság is folytonosan ezt ismétli. Mandelson úr akkoriban azonban aligha mert nekünk válaszolni, mivel számára ez elsődlegesen kereskedelem-ösztönzési kérdés volt, mintha a vámjogi akadályok egyszerű felszámolása valami csoda folytán fejlődéshez vezethetne.

Az emberek idealistáknak tartottak bennünket, a nem kormányzati szervezetek által manipuláltaknak, és megütköztek azon, hogy védelmi, szabályozási eszközöket és a hatóságok beavatkozását kérjük, és mi történt? Úgy tűnt, mégsem voltunk meggondolatlanok. Nem, az AKCS-országok kormányai nem fogadták el, hogy a tárgyalások nyomás alatt vagy fenyegetések mellett folytatódjanak. Nem, a kereskedelem megnyitásával kapcsolatos kockázatok nem csak elméletben léteznek, ezek valóságok, és valós és azonnali következményekkel járnak: az állami költségvetés csökkeni fog a vámbevételek kiesése következtében, az agrárszektor új ágazatai meggyengülnek és az emberek élelmiszerbiztonsága veszélybe kerül.

Ezeket a félelmeket évekkel ezelőtt megfogalmaztuk, még az éhséglázadások vagy a pénzügyi válság előtt. Nos, mit is kell mondanunk a mai helyzetről? A Nemzetközi Valutaalap, a Világbank és az ENSZ felismeri, hogy ellentétben azzal, amit a kezdetekkor állítottak, a fejlődő országokat súlyosan érinti a világválság.

Jacques Diouf, az Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezet (FAO) főtitkára nemrégiben hívta fel erre a figyelmet, és azt kérdezte tőlünk, hogy merjük-e azt mondani azoknak, akiket partnereinknek hívunk, hogy ugyan készen állunk milliárdokat költeni a világ bankrendszerének megmentésére, de az éhező emberek megmentésére nem.

Egészen őszinte szeretnék lenni, biztos asszony, és remélem, egészen egyértelmű is leszek. Ha nem tesz határozott és pontos kötelezettségvállalást a Bizottság nevében, amely garantálja számunkra, hogy a GPM-ek valóban a fejlődést támogatják, nem fogok azokhoz hozzájárulni. A szavak nem elegendőek, a szándéknyilatkozatok sem, ezekből bőven eleget hallottunk már. Konkrét kötelezettségvállalásokat szeretnénk, ezeket egyenként sorolom fel. A GPM-ek nem lesznek kielégítő megállapodások, hacsak nem mozdítják elő a regionális integrációt és nem járulnak hozzá az AKCS-országok fejlődéséhez és a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez.

Amikor a regionális integráció előmozdítását kérjük, ennek gyakorlati lépésekhez kell vezetnie. Közép-Afrikában például Kamerunt kritika érte, hogy ne is mondjam, szomszédai erőteljesen bírálták, amiért átmeneti megállapodást írt alá az Európai Unióval. A régió nyolc országából, megjegyzem, öt legkevésbé fejlett országnak számít, azaz olyan országnak, amelyek automatikusan és a WTO szabályaival teljes mértékben összhangban szabadon exportálhatnak az európai piacra, anélkül, hogy bármilyen kereskedelmi engedményt

kellene tenniük cserébe. Egészen érthető tehát aggodalmuk, amikor a Bizottság azt kéri tőlük, hogy piacaikat 80%-ban nyissák meg az európai export számára.

Ezért, ha a biztos asszony kötelezettséget vállal a regionális integráció előmozdítására, ha kötelezettséget vállal a nagyobb rugalmasságra, hogy figyelembe vegye partnereink fejlettségének eltérő szintjét, talán válasz adhatna arra a kérdésre is, hogy miért nem fogadja el a Közép-Afrika által javasolt 71%-os liberalizációt.

A második alapvető kérdés, amelyre választ várunk, a szingapúri kérdésekkel kapcsolatos. Ezeket nem lehet a partnerországok akarata ellenére belekényszeríteni a tárgyalásokba. Ezen a ponton különösen hangsúlyozni szeretném a közbeszerzést. Természetesen biztosítani kell az átláthatóságot – emellett mindig ki fogok állni –, de megfoszthatjuk AKCS-partnereinket szuverenitásuk lényeges elemétől azáltal, hogy úgy támogatjuk iparukat és helyi szolgáltatásaikat, hogy előírjuk a közbeszerzések liberalizálását?

A harmadik pont a szolgáltatások. A GPM-ekről Kamerunnal folytatott megbeszéléseink során a Bizottság újra és újra hangsúlyozta, hogy partnereink tárgyalni akarnak a szolgáltatásokról. Ez igaz lehet ugyan, mindazonáltal óvakodjanak azoktól, akik ezt az érvet kívánják felhasználni a szolgáltatások liberalizálásának valamennyi régióban és országban történő előírására, és különösen a közszolgáltatások liberalizálásának indoklására. Biztos asszony, határozott kötelezettségvállalást várok Öntől a tekintetben, hogy a közszolgáltatások nem kerülnek napirendre a tárgyalások során egyik régióban sem. Tudjuk, hogy a vámbevételek kiesése következtében partnereink költségvetése csökken. Ha csökkennek a bevételek, ezt elsőként az olyan ágazatok sínlyik meg, mint az oktatás, az egészségügy vagy a kutatás. Éppen ezért ilyen körülmények között elfogadhatatlan az AKCS-országok kormányai számára, hogy elveszítsék a közszolgáltatásaik feletti ellenőrzést, és arra kérem biztos asszonyt, hogy adjon határozott garanciákat e kérdésben.

A negyedik pont, és ezt már említettem, hogy az élelmiszerbiztonságot védelmezni kell. Ez nem csak azt jelenti, hogy megfelelő biztosítékokat kell bevezetni, hanem lehetővé kell tenni partnereink számára azt is, hogy exportjukat fenntarthassák annak érdekében, hogy versenyképesek maradjanak a világpiacon. Tudom, hogy ebben az irányban pozitív fejlemények történtek a Dél-Afriai Fejlesztési Közösség régiójában. Készen áll a Bizottság arra, hogy hasonló intézkedéseket javasoljon más régiókban is?

Az utolsó pont: tudjuk, hogy az AKCS-államok gazdaságainak élénkítése óriási pénzügyi kötelezettségvállalást jelent az Európai Unió részéről, mind a kialakulóban lévő iparágaknak a liberalizáció negatív hatásaival szembeni védelme, mind partnereink gazdasági versenyképességének fejlesztése érdekében. Sajnálatos módon, képviselőcsoportunk ismételt ajánlásai ellenére az Európai Fejlesztési Alapot kell használni a GPM-ek elsődleges finanszírozási forrásaként. Tudjuk, hogy a múltban a Bizottság nem jeleskedett ezen alapok felhasználásában, ezért szeretném külön kihangsúlyozni, hogy milyen fontos, hogy ezeket az alapokat gyorsan, és partnereink prioritásai szerint használjuk fel.

Végül, biztos asszony, e megállapodások alapján alkot képet a világ többi része, alkotnak képet a világ legszegényebb országai az Európai Unióról.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

Glyn Ford, szerző. – Elnök asszony, először is szeretnék bocsánatot kérni biztos asszonytól és előadótársaimtól, amiért csak mintegy öt perce kapcsolódtam be a vitába. Késve tudtam csak elindulni, ezért az utolsó pillanatban értem ide. Remélem, nem ismétlem a többiek szavait, legalábbis nem nagyon, de ezért is bocsánatukat kérem.

Két kérdésről szeretnék szólni: mint a csendes-óceáni országokkal kötendő átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás előadója, és mint a közép- és dél-afrikai országokkal kötendő átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás szocialista képviselőcsoport nevében felszólaló árnyékelőadója.

Az egész ma esti vitához nem az Európai Bizottság vagy az Európai Unió azon határozata vezetett, hogy új kereskedelmi kapcsolatokat szeretnénk kialakítani az afrikai, karibi és csendes-óceáni országokkal, hanem a WTO mintegy egy évtizede hozott határozata arról, hogy méltánytalan megkülönböztetésben részesítünk néhány fejlődő országot másokkal szemben. Néhányan azt mondták, hogy ennek csak a fejlődésről kellene szólnia, én nagyon pártolom ezt, de szem előtt kell tartanunk, hogy az alapul szolgáló követelmény valójában az, hogy az ezen országokkal kötött megállapodásainkat WTO-kompatibilissé kell tennünk. Ezt tehát meg kell tennünk; ez az első.

A WTO-kompatibilitáson felül meg kell tennünk mindent, amit tudunk, hogy megpróbáljunk a különböző regionális blokkok helyzetén javítani, és kezelni azokat a különleges helyzeteket, amelyekkel ténylegesen szembe kell nézniük. A csendes-óceáni országok tekintetében, amelyek előadója vagyok, 14 – és Kelet-Timorral plusz egy – nagyon kis nemzetállamunk van. Ezek közül az egyik ténylegesen is a világ legkisebb országa, amelynek lakossága Kína lakosságának pontosan egy milliomod része, ez Nauru. De még a legnagyobbak is viszonylag kicsik, és ezt figyelembe kell vennünk annak meghatározásakor, hogy milyen követelményeket és igényeket fogalmazunk meg velük szemben. Biztosítanunk kell a kis- és középvállalkozások számára a megfelelő átállási időt, mivel, őszintén, Pápua-Új-Guinea néhány bányatársaságától eltekintve, a többi mind kis- és középvállalkozás. Meg kell tennünk mindent, amit tudunk a regionális kereskedelem tekintetében, és különösen figyelembe kell vennünk a csendes-óceáni országok Ausztráliával és Új-Zélanddal kialakított sajátos kapcsolatát.

A 14 országból csak kettő írta alá ténylegesen az átmeneti megállapodást. A Port Moresby-ba a legutóbbi AKCS-találkozó alkalmával tett látogatásom során megtudtam, hogy vannak még olyan csendes-óceáni országok, amelyek szeretnék végleges megállapodást aláírni, ha az megfelel igényeiknek, amiért én adott esetben az átmeneti megállapodást támogatom. Ezt az üzenetet kaptam mind Pápua Új-Guinea, mind Fidzsi kormányától. Nem mintha tökéletesen boldogok lennének, vannak olyan kérdések, amelyeket szeretnék újratárgyalni, de abban látják a megoldást, hogy aláírjanak és elfogadjanak egy átmeneti megállapodást, amely majd egy véglegeshez vezet, amely sokkal fejlődés-barátabb lesz, és több csendes-óceáni ország számára lesz ténylegesen vállalható.

Át kell tekintetnünk néhány olyan konkrét kérdést is, amely különösen Pápua-Új-Guineára, Fidzsire és a többi csendes-óceáni országra vonatkozik, de vonatkozhat a többi megállapodásra is. Meg kell vizsgálnunk a szellemi tulajdonjogokkal kapcsolatos tárgyalásokat, amelyek nem csak a nyugati technológiával készült termékekre, hanem a hagyományos tudásra is kiterjednek; biztosítanunk kell a közbeszerzések átláthatóságát, amelyek nyitottak a csendes-óceáni nemzetállamok igényeinek megfelelő célokra irányuló európai szerződések előtt; kimondottan a csendes-óceáni országok esetében át kell tekintenünk a csendes-óceáni szigetvilág lakóinak az Európai Unióban legalább 24 hónapra biztosítandó munkavállalási vízumok kérdését, hogy ezek az emberek munkát vállalhassanak, ha nem is a legmagasabb beosztásban, de talán gondozóként, vagy hasonló szakmákban.

Elmondhatom-e Kelet- és Dél-Afrika vonatkozásában, hogy ezek a kérdések ott is felvetődnek? Szeretnék külön köszönetet mondani Caspary úrnak, hogy együtt dolgozott velem ezen a munkán, és a csendes-óceáni országok tekintetében hadd említsem meg Audy úr munkáját.

Kelet- és Dél-Afrika tekintetében azonban különösen felmerül a felelősségteljes kormányzás kérdése. Ez Zimbabwe-ra is vonatkozik. Semmi bajom az átmeneti megállapodással, de úgy vélem, a végleges megállapodást a Parlament elég nehezen fogadná el, hacsak nem kapna Zimbabwétól egyértelmű ütemtervet egy kellően demokratikus rendszer kiépítésére vonatkozóan, amely némi kiutat mutatna a jelenlegi nehézségeiből.

Az utolsó pont, amelyet Kelet- és Dél-Afrika tekintetében meg szeretnék említeni, – Caspary úr jelentésének bizonyos, már benyújtott módosításokkal történő támogatásán kívül – a Chagos-szigetcsoporthelyzete. Azért szerepel itt, mert benyújtottam egy módosítást, amit elfogadtak. Általában e megállapodások tekintetében konzultálunk a szomszédos országokkal és területekkel. A Chagos-szigetcsoporthelyzete a következő régió közepén található: Seychelles–Mauritius–Madagaszkár. Ezek az emberek jelenleg Seychellesen élnek menekültként, és remélem, konzultálunk velük mostantól bármilyen végleges megállapodás megkötéséig arról, hogy az milyen hatással járna rájuk és területükre nézve, amennyiben egyszer visszatérhetnek oda.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék először is köszönetet mondani a Parlamentnek, hogy lehetővé tette számomra e kulcsfontosságú pillanatban, hogy egy ennyire vitathatatlanul érzékeny témában, mint a gazdasági partnerségi megállapodások, szólaljak fel Önök előtt.

Szeretnék hangot adni nagyrabecsülésemnek a Parlament által a tárgyalások során, a politikai viták alkalmával tanúsított nagyon pozitív hozzáállásért. Különösen a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságnak és a Fejlesztési Bizottságnak szeretnék gratulálni fáradhatatlan munkájukhoz, és köszönetet mondani a vitákban tanúsított el nem múló érdeklődésükért.

A GPM-ek mindig nagyfokú prioritást jelentettek a fejlesztési minisztériumok számára, amikor az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa keretében üléseztek. Az elmúlt években ezeken az üléseken mindig sor került a Bizottsággal folytatott megbeszélésekre a Tanács GPM-ekkel kapcsolatos felhatalmazásának

végrehajtásáról, ami gyakran következtetések elfogadásával végződött. Amikor a cseh elnökség a Parlament elé terjesztette programját januárban, azt mondtuk, hogy ez kulcsfontosságú időszak volt, és megígértük, hogy a maximumot nyújtjuk azért, hogy a továbblépést biztosítsuk. Megragadtuk az alkalmat, hogy számos nagyon különböző kérdést megválaszoljunk, és jelentős erőfeszítéseket tettünk egy sor területen. Továbbra is úgy tekintjük, hogy az intézmények közötti együttműködés és konstruktív párbeszéd a legjobb módja a helyes politikák kidolgozásának és fejlesztésének.

A fejlett és fejlődő országoknak eddig nem tapasztalt pénzügyi és gazdasági válsággal kell megküzdeniük, amely az egész világra kiterjed. Ha megkérdeznénk tőlük, hogy a válság érinti-e gazdaságaikat, a fejlődő országok azt válaszolják, hogy a válság miatt hanyatlik a kereskedelem, ez kisebb gazdasági növekedéshez, a teljesítmény korlátozásához és magasabb munkanélküliséghez vezet. A kereskedelem hanyatlása és a hosszú évek erőfeszítései révén létrejött exportpiacok elvesztése nagyon érzékenyen érinti a fejlődő gazdaságokat és a lakosság életfeltételeit és jólétét.

E körülmények között minden lehetőséget ki kell használnunk a gazdasági világválságra adott válaszuk keretében, hogy a kereskedelmet tegyük a fenntartható fejlődés mozgatórugójává. A GPM-ek ezt a célt szolgálják. A fokozatos regionális integráció révén olyan lehetőséget biztosítanak a regionális kereskedelem és a kiterjedt piacunkhoz való vámmentes és kontingensmentes hozzáférés számára, amely által növekszik az EU-val folytatott kereskedelem volumene. A GPM-ek így a WTO-szabályoknak megfelelően működnek. Ez a tényező olyan fontos jogi szempont, amely megkülönbözteti a GPM-eket a korábbi kereskedelmi kedvezményektől, amelyeket a cottonoui egyezmény keretében hajtottunk vére, és amelyek hátrányosak voltak az AKCS-országok és az EU közötti kereskedelemre, és tekintélyes bizonytalanságot idéztek elő.

A bizonytalanság a bizalom ellentéte. A bizonytalanság elriasztja a beruházásokat, míg a bizalom vonzza azokat. Mindannyian tudjuk, hogy a fejlődő országokban drámaian csökkent a beruházás a jelenlegi válság kirobbanása óta. A mai bizonytalan világban a GPM-ek jogbiztonságot és bizalmat hozhatnak, ami segít a gazdaság élénkítésében. E megállapodások nem tekinthetők csodaszernek, de olyan pozitív eszközök, amelyeket más eszközökkel lehet kombinálni.

Az elmúlt hónapokban egy sor kötelező erejű jelentés látott napvilágot, ezek bemutatták, hogy a gazdasági válság mennyiben akadályozhatja meg a millenniumi fejlesztési célok elérését számos régióban. Emiatt elég kényelmetlenül érezhetjük magunkat. A GPM-ek kihasználják a WTO-szabályok kínálta összes rugalmasságot, hogy segítsék a fejlődést. Biztosítják AKCS-országbeli partnereink számára a piacok azonnali és aszimmetrikus megnyitását hosszú átmeneti időszak, mentességek és rendszeres nyomon követés mellett, és kötelezettségvállalásokat is megfogalmaznak a politikai reformok irányában. Az EU ugyanakkor vállalta, hogy nem hagyja a partnereit egyedül e válság kezelésében. E megállapodások működtetéséhez kifejezetten ehhez a helyzethez igazított pénzügyi támogatást nyújtunk.

Örülök, hogy a közelmúltban mind az EU, mind az AKCS-országok részéről megnőtt az érdeklődés a GPM-ekről szóló intenzívebb párbeszéd iránt. Szeretném megragadni az alkalmat, és köszönetet mondani Ashton biztos asszonynak erőfeszítéseiről, és hogy ilyen nagy figyelmet fordított az AKCS-országbeli partnereink álláspontjának meghallgatására. Miután körvonalazta a GPM-ekről alkotott elképzelését a Parlament előtt tavaly októberben, és a Tanács előtt novemberben, megerősödtek a kapcsolatfelvételek a politikai partnereinkkel a különböző AKCS-régiókban. Jelentős előrelépés történt a különböző régiókkal folytatott tárgyalásokban. Minden régió sajátos jellemzőkkel rendelkezik, és mindegyik a saját tempójában fejlődik. Az előttünk álló hónapokban tisztább képet kell kapnunk e tárgyalások alapján.

Hiszem, hogy az Európai Parlament támogatja majd a Cariforum-államokkal kötendő GPM-eket, és az Elefántcsontparttal kötendő átmeneti GPM-et. Ez valamennyi AKCS-országra ösztönzőleg hat. Bizonyítékot jelent számukra, hogy a tárgyalások során tanúsított türelem mindkét oldal számára elfogadható és előnyös eredményeket hoz. Azt is megmutatja, hogy az AKCS–EU partnerség képes az új kihívásokra reagálni, legyenek azok jogi, gazdasági vagy politikai kihívások. A nehézségek ezen időszakában minden új nemzetközi megállapodás erősebb szövetséget és a jövőbe vetett új reményt jelent. E megállapodások aláírása világszintű politikai üzenetet közvetít, amely talán valamit hozzáad az AKCS–EU két közös testületének elkövetkezendő üléseihez; a Közös Parlamenti Közgyűlés ülésére április elején kerül sor Prágában, a Közös Minisztertanács ülésére pedig május végén Brüsszelben.

Az EU-nak továbbra is támogatnia kell partnereit, és ez nem csak a Cariforum-régiót jelenti, amely utat mutatott a többiek számára azzal, hogy aláírta az első átfogó GPM-et, hanem valamennyi olyan országot és régiót, amely már megtette az első lépéseket, és bátorítást igényel a továbbiakhoz. Ezek közé tartozik Elefántcsontpart is, amelynek átmeneti GPM-e parlamenti jóváhagyásra vár. További GPM-ek is kidolgozás alatt állnak. A Bizottság keményen dolgozik, hogy megteremtse a partnerországoknak azokat a feltételeket,

amelyek segítségével egyesülhetnek, és megtervezhetik az átfogó regionális megállapodásokhoz vezető utat. A Tanács mindig hangsúlyozza a Bizottság és a partnerek előtt, hogy ezek a megállapodások fejlesztési eszközök, és hogy a fejlesztési előnyöket teljes mértékben csak az átfogó regionális megállapodásokon keresztül lehet kihasználni.

Fontos az az általános politikai és gazdasági háttér, amelyben a Parlamentet felkértük a Cariforum-GPM-ek és az Elefántcsontparttal kötendő átmeneti GPM jóváhagyására, mindazonáltal a Parlament egy sor konkrét magyarázatot kért a Tanácstól és a Bizottságtól. Ez a lépés az eljárás lényeges és jogszerű eleme, és megpróbálom a lehető legteljesebb választ adni a hatáskörömbé tartozó kérdésekre. Tudom, hogy más kérdések is felmerültek, amelyekre Ashton biztos asszony készséggel válaszol. Először is szeretnék néhány felvetett témával foglalkozni.

Önök feltették azt a kérdést, hogy a Cariforum-államokkal kötendő GPM-ek felülvizsgálatára sor kerül-e, valamint hogy mikor és milyen mértékben. Mind a Tanács, mind az AKCS-csoport teljes mértékben osztja az e kérdéssel kapcsolatos aggodalmakat. Megerősíthetem, hogy a GPM-ek átfogó felülvizsgálatára legkésőbb az aláírásuktól, azaz tavaly októbertől számított öt éven belül sor kerül. A felülvizsgálat természetesen kiegészíti az e megállapodások teljesítésének rutinszerű nyomon követését, amint azt az 5. cikk is előírja. E felülvizsgálatok a megállapodások értelmében kötelezőek, és a közös szervezetnek, többek között a parlamenti és tanácsadó bizottságoknak ez lesz az egyik feladata. A felülvizsgálatok keretében hatásvizsgálatokat végeznek, amelyek kitérnek a megállapodások végrehajtásának költségeire és következményeire. Ha valamelyik GPM bárhogy módosul, vagy ha megváltozik a végrehajtásának módja, a parlamentek részvétele garantált, akár a GPM-et aláíró országok joga szerint, akár a GPM alapján létrehozott parlamenti bizottságok keretében.

A második, Parlamentet érdeklő kérdés az AKCS-országok által kért kísérő pénzügyi intézkedéseket, és különösen a kereskedelem támogatására irányuló kötelezettségvállalásainkat érinti. Amint Önök is tudják, 2007 októberében mind az Európai Közösség, mind a tagállamai kötelezettséget vállaltak a kereskedelem területén a támogatás 1 milliárd EUR-ra történő növelésére 2010-ig, az EU kereskedelmi segélyezési stratégiájának részeként. E megnövelt összeg majdnem 50%-a áll rendelkezésre a maguk az AKCS-országok által priorizált szükségletek kielégítésére, beleértve a GPM-ek végrehajtásából eredő szükségleteket is. Valamennyi, a kereskedelem támogatására irányuló tagállami kötelezettségvállalás kiegészíti az Európai Fejlesztési Alapot, és minden kötelezettségvállalásunk határozott.

Harmadszor, szeretném megnyugtatni a Parlamentet a gyógyszerekhez való hozzáférés fontos kérdésében. Ebben az esetben egyértelműen kijelenthetem, hogy a megállapodások egyetlen cikke sem gyengíti a Cariforum-államok arra való jogosultságát, hogy a gyógyszerekhez való hozzáférést támogassák. Itt nem folytathatunk részletes jogi elemzést, de politikai szempontból biztosíthatom Önöket, hogy ezeknek a megállapodásoknak ez nem áll szándékukban.

A Cariforum-államokban az integrációs folyamat előrehaladtára tekintettel természetes volt, hogy figyelmet kell fordítani e megállapodások és más regionális programok, mint a CARICOM egységes piac és gazdasági térség összeegyeztethetőségére. A fejlődés támogatása és az AKCS-országok világgazdaságba történő fokozatos integrációjának megkönnyítése mellett a GPM-ek fő célja pontosan a regionális integráció támogatása.

A GPM 4. cikke egyértelműen kimondja, hogy végrehajtása során kellő figyelmet fordít a Cariforum-államokban zajló integrációs folyamatokra, beleértve a CARICOM egységes piacot és gazdasági térséget. Különösen ügyelni kell a regionális integrációs programok megerősítésére és fenntartható jövőjük biztosítására. A tárgyalások során a Cariforum-államok már biztosították, hogy a GPM-ekből eredő valamennyi kötelezettség teljes mértékben összhangban legyen a karibi államok által a megfelelő regionális integrációs programok keretében elfogadott regionális kötelezettségekkel.

A GPM-ek összeegyeztethetősége a regionális integrációs folyamatokkal azonban fontos azon régiók számára is, amelyek most tárgyalnak az átfogó GPM-ekről. Példaként említhetnénk itt a nyugat-afrikai gazdaságokkal tervezett átfogó GPM-et. Egy átfogó regionális GPM erősítené a regionális integrációt, élénkítené a versenyképességet, és hozzájárulna a régió fejlődéséhez. A tárgyalási folyamat már saját maga is hozzájárult a regionális integrációra irányuló intenzív erőfeszítésekhez, mivel a közös külső vámtétel Nyugat-Afrikai Államok Gazdasági Közössége számára történő megállapítása a GPM-tárgyalások lényeges előfeltételének tekinthető. Ez elmondható más régiókra is, kellő figyelemmel a sajátos igényeikre és az integrációs folyamatra.

A regionális integráció kétségtelenül erőteljesebbé válik, amint valamennyi régió aláírja a sajátos igényeihez igazított átfogó megállapodásokat. A Parlament ismételten rugalmas megközelítést kért az átmenetiről az átfogó megállapodásokra való áttérés tekintetében. Ezzel összefüggésben megerősíthetem, hogy a Tanács ugyanezt az álláspontot képviseli, és szintén hangsúlyozza a rugalmas megközelítés szükségességét. Amikor

a tárgyalások során több összetett kérdés is megoldatlan maradt, arra kértük a Bizottságot tavaly májusban, hogy alkalmazza a WTO-szabályokkal még összeegyeztethető legnagyobb rugalmasságot és aszimmetriát az AKCS-országok és régiók változó igényeinek és eltérő fejlettségi szintjének figyelembe vételére. Ezen felül más lépéseket is tettünk. A Tanács kijelentette, hogy az AKCS-országok és régiók, amennyiben úgy kívánják, szükség esetén eltérhetnek a GPM-tárgyalások során más országokkal vagy régiókkal közösen megállapított rendelkezésektől.

Egyértelműen szükség van az egyedi GPM-ek közötti kohézió fenntartására, különösen az afrikai országokban. Ezzel együtt, minden régió sajátos jellemzőkkel bír, amelyeket figyelembe kell venni. A Cariforum-államokkal kötött GPM-ek példát jelentenek, de határozottan nem sablont.

Remélem, e konkrét kérdésekkel kapcsolatos észrevételeim segítettek ezek tisztázásában, és biztosítékot nyújtottak itt, a Parlamentben felvetett kérdésekben. Őszintén hiszem, hogy a biztos asszony, aki kollégáival közvetlenül a Cariforum-államok és az AKCS-régió más országainak politikai képviselőivel tárgyalta meg ezeket a kérdéseket, részletesebben kifejt majd egyes pontokat.

Jelenleg, 2009 márciusában, amikor egy generáció óta a legrosszabb gazdasági földindulást tapasztaljuk, szeretném hangsúlyozni, hogy milyen fontos, hogy mindannyian becsüljük a politika területén elért sikereket. Most, amikor hanyatlik a kereskedelem, és e területen egyre növekvő mértékben fogadnak el protekcionista intézkedéseket, most, amikor fennáll annak a veszélye, hogy a millenniumi fejlesztési célok teljesítése terén elért előrelépés néhány régióban megreked, a Cariforum-államokkal kötendő GPM és az Elefántcsontparttal kötendő átmeneti GPM Európai Parlament általi jóváhagyása pozitív jelként értelmezhető a regionális integráció és a kereskedelem támogatása terén, ami majd a fejlődést is előmozdítja. A jelenlegi válságra az a legjobb válasz, ha további partnerségeket építünk ki, és nem visszاسzorítjuk azokat. Ha az Európai Parlament megerősíti a Cariforum-államokkal kötendő GPM-et, ez reményt és bátorságot önt azokba a régiókba, amelyekkel előrehaladott tárgyalások folynak, és amelyeknek szintén szükségük van az e megállapodások által nyújtott bizalomra és erőteljes partnerségre.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagy örömmre szolgál olyan témában felszólalni a plenáris ülés előtt, amely – amint azt David Martin is bemutatta – alapvető jelentőséggel bír az Európai Unió afrikai, karibi és csendes-óceáni (AKCS) nemzetekkel kialakított kapcsolatában.

Mielőtt bármit is mondanék, egy dolgot szeretnék teljesen tisztázni: egyáltalán semmilyen érdekem nem fűződik ahhoz, hogy olyan megállapodásokat kösssek az AKCS-országokkal, amely ezeket nagyobb szegénységbe taszítja. Tudom, hogy ez nyilvánvaló kijelentés, de tapasztalataim szerint jó ezt jegyzőkönyvbe vetetni, és nem feltételezem, hogy mindenki meg is értette. Amikor a tisztelt képviselők később szavaznak, remélem, azt a mai vita és az itt felsorakoztatott érvek alapján teszik, és nem az esetleges előítéleteik alapján.

Úgy vélem, a mai plenáris ülés fontos előrelépés lesz a gazdasági partnerségi megállapodások (GPM-ek) irányában. Önöktől azt kérjük, hogy járuljanak hozzá a karib-tengeri országokkal kötendő teljes körű és az Elefántcsontparttal kötendő átmeneti GPM-hez. Önök nem kevesebb mint nyolc állásfoglalás-tervezetet és szóbeli választ igénylő kérdés-csomagot nyújtottak be, amelyek meglátásom szerint a GPM-ekkel kapcsolatos parlamenti részvétel és vélemény erejét mutatják. Szeretnék köszönetet mondani, és ezt jegyzőkönyvbe is vetetni, azért a hatalmas erőfeszítésért, amelyet a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság és a Fejlesztési Bizottság fektettek az e kérdéstről szóló vitába.

A hónapok során nagyon figyeltem a kifejtett álláspontokra, és célom a GPM-ek ügyének rendezése, az azokat körülvevő mítosz eloszlátása, hogy minden képviselő megalapozott döntést hozhasson szavazata leadásakor, ha eljön az ideje. Úgy vélem, előttünk jó megállapodások állnak, amelyek támogatják az AKCS-térség gazdasági fejlődését és integrációját, és stabilitást biztosítanak e gazdaságilag nehéz időkben. A partnerségi megállapodások alapja a fejlesztés közös célja, és ennek szolgálatába állítják a kereskedelmet, nem pedig fordítva. Leginkább olyan megállapodások ezek, amelyek lehetőséget biztosítanak az AKCS-államok számára, hogy polgáraikat kiemeljék a szegénységből, saját munkájuk méltósága és saját ötleteik szellemisége révén.

Elterjedt az a meggyőződés, hogy a GPM-ekkel az Európai Unió szakít a múlttal és egyoldalúan próbálja meg újradefiniálni az EU-AKCS-partnerséget. Természetesen igaz, hogy a GPM-ek különböznek a loméi és a cotonoui egyezményektől, amelyek az Unió és az AKCS-térség közötti kapcsolatot 30 évig fémjelezték, de az ezen egyezményekre jellemző egyoldalú kedvezményeket más fejlődő országok kétségbe vonták a Kereskedelmi Világszervezetben. Az előttünk álló dilemma, hogy hogyan védelmezzük az AKCS-térség fejlesztési igényeit és tartsuk tiszteletben a nemzetközi szabályokat, és ehhez hozzátenném az erkölcsi kötelezettségeket is.

A válasz kétirányú volt: „fegyveren kívül mindent” a legkevésbé fejlett országoknak, és gazdasági partnerségi megállapodást az AKCS-társág fejlődő országainak. A közös pont, ami egészen az első loméi egyezményig nyúlik vissza, a kereskedelem volt. Mindig is a kereskedelem határozta meg az EU–AKCS kapcsolatokat, és ami először egyoldalú kereskedelmi kedvezményekre szorítkozott a nyersanyagok és alapanyagok tekintetében a loméi egyezmény korai időszakában, mostanra feldolgozott áruk, szolgáltatások és ötletek összetettebb kereskedelmévé vált a XXI. században.

A GPM-ek az eddigi lehető legnagyobb mértékű hozzáférést biztosítják az EU piacaihoz, és továbbvizik a gazdasági fejlődési lehetőségek biztosítására irányuló kötelezettségvállalásunkat. Az AKCS-piacokon belüli és azok közötti regionális integráció szintén a folyamat fontos célkitűzése, és olyan téma, amely nem meglepően nagy érdeklődést váltott ki a szóbeli választ igénylő kérdésekben. Globális gazdaságunk azt jelenti, hogy a méret fontosabbá vált, ezt a leckét az Európai Unióban megtanultuk. A kereskedelmi szabályok egyszerűsítésével és a kétoldalú megállapodások szövénnyének kis számú regionális kereskedelmi kapcsolattal történő helyettesítésével az AKCS-országok nagyobb regionális piacokat tudnak kialakítani, amelyek jobban vonzzák a beruházásokat, a fejlődő piacoknak pedig beruházásokra van szükségük a munkahelyteremtéshez és a növekedéshez.

A megállapodások természetesen egy kétszakaszos folyamatot jelentenek: átmeneti megállapodásokat annak biztosítására, hogy ne érjen minket kritika a WTO részéről, és hogy némi levegőhöz jussunk a második szakasz, azaz a teljes körű GPM-ek megtárgyalásához. Az átmeneti GPM-ekre előírt 2007. decemberi határidő véghajrájában, úgy tűnt, legyaluljuk az AKCS-országok megfontolásait, de szeretném megnyugtanni a Parlamentet, hogy ezek az átmeneti megállapodások csak ideiglenes megoldást jelentenek az AKCS-országok uniós piachoz való hozzáféréseinek védelmére és javítására.

Ezt az ügyet a tárgyalások előrehaladott szakaszában örököltém meg. Azóta számos AKCS-ország miniszterével és képviselőjével, valamint más érdekeltekkel találkoztam a GPM-folyamatban. Meghallgattam őket és odafigyeltem rájuk. Egy dolog biztos: mindannyian az AKCS-társág fejlődését helyezik a GPM-ek középpontjába. A GPM-ek, ha úgy tetszik a kereskedelem és a fejlődés csomópontjai. És ez azt jelenti, hogy a fejlődés kell legyen az őszinte és nyílt párbeszédén alapuló kereskedelmi kapcsolataink alapköve.

Őszintén hiszem, hogy ezek a partnerségek csak akkor lesznek sikeresek, ha a bizalmon és kölcsönös tiszteleten alapuló, tartós partnerségre épülnek. E partnerség fő próbája, hogy mi és AKCS-partnereink hasonlóan képzeljük-e el a jövőt. Afrika déli részén olyan régiót találtam, amely a GPM-ekkel kapcsolatos konfliktusokat párbeszéddé alakította, és most olyan fontos kérdéseket sikerült rendeznünk, mint az exportadók, a kialakulóban lévő iparágak védelme és az élelmiszerbiztonság. A karibi térségben olyan régiót találtam, amely egyértelműen meghatározta törekvéseit egy innováció-alapú gazdaság irányában. Nyugat-Afrikában olyan kialakuló regionális piaci hozzáférési pozíciót találtam, amelyet sokan lehetetlennek véltek, Kelet-Afrikában pedig olyan kialakuló vámuniót, amely nem létezett a tárgyalások megkezdésekor, és amely most a saját integrációs tervei köré egy GPM-et igyekszik építeni. Úgy tűnik, ezek egy sikeres partnerség kezdetét jelzik.

Továbbmenve, a teljes körű GPM-ek megtárgyalásával kapcsolatos elképzelésem az, hogy minden egyes tárgyalás tükrözze és tartsa tiszteletben a megállapodás részes feleinek regionális sajátosságait, azaz egy rugalmas folyamatot képezek el. Ez mind a formát, mind a tartalmat jelenti, mivel a GPM-nek mindkét aláíró felet szolgálnia kell, de egyúttal a tárgyalások ütemére is kihat. Azt is jelenti, hogy a GPM-eknek dinamikusnak és nem statikusnak kell lenniük, képesnek arra, hogy reagáljanak jövőbeli eseményekre, és hogy figyelembe vegyenek eltérő regionális érdekeket és igényeket. Ebben a folyamatban a Bizottság továbbra is átláthatóan tájékoztatni fogja az Európai Parlamentet, és be fogja vonni.

Még nagyra törőnek kell lennünk, továbbra sem kényszeríthetjük ki a párbeszédet, ezért az olyan kérdések, mint a közbeszerzés, lekerültek a napirendről egyes tárgyalásokban, és a szingapúri kérdéseket csak ott vetjük fel, ahol hajlandók arról beszélni, és ahol az érintett országok ezt akarják. Időt fogunk fordítani arra is, hogy támogatást nyújtsunk a regionális és nemzeti szabályozás kiépítéséhez, ami a további tárgyalások előfeltétele, és a kereskedelemösztönző támogatás, illetve a technikai segítségnyújtás abszolút kulcsfontosságú e tekintetben. Biztosíthatom, hogy nem nyitjuk meg a közszolgáltatásokat, és nem gyakorlunk nyomást a privatizáció irányában. Elismerjük az AKCS-országok kifejezett jogát ahhoz, hogy szabályozzák saját piacukat, és nem korlátozzuk az alapvető gyógyszerekhez való hozzáférést, sem a maggyűjtést. Valójában inkább arra törekszünk, hogy erősítsük és nem arra, hogy korlátozzuk az AKCS-országok jogát és kapacitását ezeken a területeken.

Mindezt lefedi az a kötelezettségvállalásunk, hogy az AKCS-országok építhetnek a más GPM-ekben megállapított rendelkezésekre, így minden régió azzal a biztos tudattal léphet tovább, hogy nem éri hátrány.

Elefántcsontpart tehát közvetlenül kérhet és megkaphat bármi olyat, ami az SADC-vel folytatott, vagy a bárhol máshol zajló viták és tárgyalások részét képezi. Ez az Önök által kért rugalmasság, valamint annak fontos megnyilvánulása, hogy lehetővé tesszük, hogy a GPM-ek egy olyan rendszerrel váltsák fel a valamennyi AKCS-re kiterjedő kereskedelmi rendszert, amely megfelel a regionális igényekre adott regionális válaszoknak, az AKCS-k közötti szolidaritás aláaknázása nélkül.

Az inkább dinamikus, mint statikus GPM-ekre a jelenlegi válság világított rá. Amikor megkezdtük a GPM-tárgyalásokat, a befektetések és az áru- és szolgáltatás-kereskedelem nem várt bővülése, valamint a nyersanyagárak emelkedése volt a jellemző. Nagyon kevesen gondolták akkor, hogy néhány éven belül a világgazdaság válságba kerül, az árak drámaian csökkennek, az árfolyam és a piacok ingadoznak, és a hitelmegszorítások megfojtják a kereskedelem finanszírozását, amelyre pedig mind exportőröknek, mind importőröknek szükségük van.

Nincs szükségünk olyan fix üzletre, amely már akkor feleslegessé válik, amikor a tinta megszárad a papíron. Olyan megállapodásra van szükségünk, amely olyan kapcsolatot hoz létre, amelyben az intézmények és a nyomon követés segítenek azonosítani és megoldani a problémákat, mielőtt azok felmerülnek.

Az a konkrét probléma, amire Erika Mann rákérdezett a banánnal kapcsolatban, szerepel az átmeneti GPM-ben: ebben az esetben a vámmentes, kontingensmentes hozzáférés garantált.

Mivel e problémák felmerülnek, olyan biztosítékokat és záradékokat kell felvennünk, amelyek lehetővé teszik az AKCS-országok számára, hogy kezeljék az importnövekedést, az élelmiszerár-nyomást és az adóügyi válságot; ezek a konkrét kérdésekre vonatkozó időszakos felülvizsgálati záradékok, a rendszeres felülvizsgálati záradékok, és mint a karibi GPM esetében, a parlamenti felügyelet és nyomon követés szerepe.

Visszatérve oda, ahonnan elindultam, a Parlament ma történelmi lehetőség előtt áll, hogy hozzájárulását adja az olyan megállapodások új generációjának első példáira, amelyek védelmezik az AKCS-országokkal fenntartott sajátos kapcsolatunkat; a valódi partnerségen, nem paternalizmuson alapuló megállapodásokra, amelyek a fejlődés mozgatórugójává teszik a kereskedelmet; amelyek támogatják és ösztönzik a regionális integrációt, ami segít majd az AKCS-országoknak abban, hogy gyarapodjanak egy globalizált világban; amelyek tartalmukat tekintve rugalmasak, tisztelik a hagyományokat, és a szuverén államok tiszteletére épülő nagy múltú kereskedelmi kapcsolatok legújabb megnyilvánulásának tekinthetők. Röviden, e megállapodások jelentik a jövőt, és remélem, hogy a képviselők ezen az alapon megadják hozzájárulásukat.

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR

alelnök

Robert Sturdy, szerző. – Elnök úr, elnézést kérek a késéért, és köszönöm a személyzetnek, hogy visszavettek a napirendre. Ashton biztos asszony, Ön alapvetően elmondta a legtöbb olyan dolgot, amiről én is szólni szerettem volna, ezért csak egy két dologra térnék vissza itt a Ház előtt.

Az átmeneti megállapodások jó megállapodások, céljuk az AKCS-kereskedelem széttagolódásának megelőzése és a fokozatos integráció előmozdítása. Lehetőséget adnak az AKCS-országoknak, hogy a kereskedelemmel kiutat találjanak a szegénységből, és úgy vélem, e megállapodások elismerése számos vitatott kérdést felvet: szolgáltatások, legnagyobb kedvezményben részesített nemzetre (MFN) vonatkozó származási szabályok, amelyekre számos alkalommal felhívták a figyelmemet. Ezeket orvosolnia kell, és bocsánatot kérek, ha korábban erről már beszélt.

A Cariforum-államokra és Elefántcsontpartra alkalmazott hozzájárulási eljárás döntő fontosságú e reformok potenciáljának elismerésében. Ezen aláírt megállapodások jóváhagyása lehetővé teszi a hivatalos tárgyalási eljárás folytatását. Ez biztosítja az AKCS-piacok védelme és a stabilabb környezet kialakítása szempontjából lényeges jogszerűségi szintet. Az egyetlen teljes körű gazdasági partnerségi megállapodásról (GPM), azaz a Cariforum-megállapodásról szóló állásfoglalásokra tekintettel felhívom képviselőtársaimat, hogy a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság eredeti szövegét támogassák. Sokkal kiegyensúlyozottabb kereskedelmi-fejlesztési megközelítést alkalmaz, és számos kompromisszumot támogat az előadó által javasoltak közül. Úgy vélem, ezek az állásfoglalások kiemelik a parlamenti felügyelet biztosítása és az AKCS-országokkal fenntartott kapcsolatok jóváhagyása felé vezető út fontos állomásán a tárgyaló felek előtt álló lehetőségeket és kihívásokat egyaránt.

Biztos asszony, Ön a legelső mondataiban említette, hogy milyen fontos a kereskedelem, teljes mértékben egyetérték Önnel. Azt is elmondtuk, hogy különösen nehéz pénzügyi helyzetben vagyunk. Ez olyan ügy,

amit úgy hiszem, Ön is a szíven visel, és amelyen Ön is keményen dolgozik. Gratulálok Önnek azért, ahogyan ezeket kezelte, hát egy nagy kalappal, ahogy ezt mi otthon mondjuk.

Nehéz szakaszba értünk, és a kereskedelem az egyetlen lehetőség, nem csak ezen országok számára, hanem a világ többi részének is. Ez nagyon fontos. Köszönöm, hogy változtatott a dolgokon, nehéz időszakban vette át féldőben az ügyet. Gratulálok, és még egyszer sok szerencsét kívánok!

Jürgen Schröder, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, én is szeretnék köszönetet mondani Ashton biztos asszonynak szavaiért, amelyeket bizonyára sokáig emlékezetünkben tartunk.

Néhány hete részt vettem a legutóbbi regionális AKCS-csúcstalálkozón Ghánában. A karibi államokból érkező kollégáim körében az a vélemény uralkodott, hogy elérkezett az ideje, hogy a jövőbe tekintsünk, és ne a kiömlött tejbe sírjunk, és hogy céltudatosan hajtsuk végre a gazdasági partnerségi megállapodásokat.

E megállapodások sikeres végrehajtásának biztosítása érdekében a parlamentek számára elengedhetetlen, hogy a folyamatot ellenőrzésük alatt tartsák a parlamenti vizsgálat eszközével. A gazdasági partnerségi megállapodások csak akkor működhetnek a fejlődés moztatórugójaként, ha a parlamentek ellenőrizhetik, hogy az új szabályrendszer eléri-e azt, amire rendeltetett. Csak akkor biztosíthatjuk, hogy a pénzügyi támogatás eljut oda, ahol azt igénylik, ha a parlamentek ellátják ezt a felügyeleti funkciót. Ez éppúgy vonatkozik a karibi térség nemzeti parlamentjeire, mint az Európai Parlamentre.

A gazdasági partnerségi megállapodásokra vonatkozó, előttünk álló állásfoglalások mindegyike foglalkozik a parlamenti ellenőrzés kérdésével. E referenciák azonban nem egységesek. Az SADC-GPM-ről szóló állásfoglalás szövege megfelelő kompromisszumnak tűnik. Biztosítja, hogy az Európai Parlament Nemzetközi Kereskedelmi Bizottsága és Fejlesztési Bizottsága, valamint az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlése is részt vegyen a folyamatban. Mivel ezt a kompromisszumot sikerként könyvelem el, kollégámmal, Sturdy úrral számos módosítást nyújtottunk be, amelyek célja, hogy e bekezdéseket valamennyi GPM-ről szóló állásfoglalásban egységesítsük. Nagyon szeretném, ha támogatnák e kezdeményezést.

Johan Van Hecke, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója – Elnök úr, mint a Fejlesztési Bizottság Elefántcsontparttal kötendő átmeneti megállapodásról szóló véleményének előadója, szeretnék köszönetet mondani képviselőtársamnak, Erika Mann-nak, hogy figyelembe vett a bizottságunk által felvetett megfontolásokat is, mint az Elefántcsontparton a demokratikusan választott kormány sürgető szükségessége, és annak szükségessége, hogy az ország megfelelő részesedést kapjon az EU kereskedelmi vonatkozású segítségnyújtásából.

Általánosabban, örülök annak, hogy mind a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság, mind a Fejlesztési Bizottság egyetértésre jutott azon vizsgálati testület tekintetében, amely majd lehetővé teszi a Közös Parlamenti Közgyűlés számára, hogy betölthesse elsődlegesen megerősített szerepét.

Fontos, hogy szem előtt tartsuk, hogy ez a GPM átmeneti megállapodás, ami annyit tesz, hogy csak ideiglenes megoldást jelent.

Ahhoz, hogy a kereskedelem liberalizációja jelentősen pozitív hatást eredményezhessen az egész régióban, fontos, hogy az ECOWAS teljes körű GPM-et írjon alá.

Ezzel összefüggésben a Fejlesztési Bizottság azt javasolja, hogy a Parlament adja meg hozzájárulását, az átmeneti GPM Elefántcsontpart általi megerősítésére is figyelemmel.

Alain Hutchinson, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, készítettem jegyzeteket, de félreteszem őket, és a papírjaim nélkül szólok Önökhöz, ha megbocsátják; sok minden szóba került már, és nem szeretném képviselőtársaimat ismételni.

Egy fontos, rendkívül fontos, majdnem történelmi szavazás előestéje ez, mivel a héten az első gazdasági partnerségi megállapodásokról fogunk szavazni ebben a Parlamentben. Már sok éve beszélünk róluk, és e megbeszélések sokszor heves viták tárgyát képezték, ahol a megállapodás nem került mindig napirendre, és a konszenzus sem.

Ma persze örülhetünk, hogy a helyzet így alakult. Az Önök és az elnökség hozzászólásai azt mutatják, hogy a kérdésben nagyon kedvező fejlemények következtek be, különösen biztos asszony érkezése óta, ezt el kell mondani.

Sajnálatos módon, és ezért adok hangot néhány kételynek, néhányunkban maradtak még kérdések és félelmek e gazdasági partnerségi megállapodások tekintetében.

Először is, el kell ismernünk, hogy ma csak egy teljes körű gazdasági partnerségi megállapodás van. A többi még nem tart azon a szinten, ott még csak az átmeneti megállapodásoknál vagyunk, jóllehet az alapvető megközelítés a regionális integráció volt. Egyetlen egy van, amely megfelel ennek a feltételnek, és még ebben a karibi régióban is az egyik legfontosabb ország, Haiti nem írta alá a megállapodást, ami minden bizonnyal önmagáért beszél.

Másodszor, amint erre rámutattak, a kereskedelmi fronton történelmi kapcsolataink vannak. Észak és Dél hosszú ideje kereskedik, de nézzük csak, hogyan is történik mindez. Elhordunk onnan mindent, és elviszünk minden értéket. Természetesen eladjuk a társaságaink által Kivuban kitermelt koltant Északra, de nézzük meg, hogy ez milyen katasztrofális hatást jelent a déli népekre, és mennyire egyenlőtlen ott a javak megoszlása, hogy mást ne is mondjunk.

Ezen kívül, Önök hozzáadják azt a fejlesztési politikát, amit már 40 éve alkalmazunk azt állítva, hogy mi, európaiak vagyunk a legnagyobb szponzorok, de ez olyan politika, amely ma már hanyatlak, és amelyet felül kellene vizsgálni. A világ legtöbb szegény országa elég rossz helyzetben van, éppen olyan rossz helyzetben, mint 40 éve, ha nem rosszabban. Ez tehát az oka kételyeinknek és kérdéseinknek. Mindezekre tekintettel milyen garanciáink vannak? Nem szeretném megismételni, az Arif úr által elmondottakat, de csatlakozom hozzá abban, hogy szeretném, biztos asszony, ha a Bizottság nevében nyilatkozna az Arif úr által egyértelműen kifejtett pontokról. Zárásképpen a nemzeti parlamentekről szeretnék szólni.

Az Európai Parlament képviselőiként arra kértek minket, hogy döntést hozzunk a gazdasági partnerségi megállapodásokról, amelyek következményei, ha rosszul tárgyalják meg azokat, a déli emberek számára lesznek tragikusak, nem nekünk. Egyetlen európai polgár sem kerül rosszabb helyzetbe, ha a gazdasági partnerségi megállapodások kudarcot vallanak. Másrészt, Délen lehetnek olyanok, akik még rosszabb helyzetbe kerülnek. Zárásként egészen egyszerűen annyit mondom Önnek, biztos asszony, hogy szeretnénk, ha a partnerországok nemzeti parlamentjeinek is lenne beleszólása, mivel azok képviselik a déli embereket ebben a kérdésben, nem csak mi.

Ignasi Guardans Cambó, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, amint azt mások elmondták, ez a vita kétségtelenül fontos, még történelmi jelentőségűnek is nevezték, többek között azért, mert annyi energiát fordítottunk erre a munkára, valamint az e megállapodásokat megelőző politikai vita miatt.

Úgy vélem, jó dolog, ha e hűhó közepette, amely ezt a vitát megelőzte, és amely bizonyos mértékben még mindig körülvészi – hűhót mondom, kellően tiszteletben tartva a részt vevő civil társadalom, nem kormányzati szervezetek és nemzeti parlamentek munkáját – szóval mindemellett nagyon fontos megérteni, hogy miért és hogyan jutottunk idáig.

Fontos megértenünk, hogy e társulási megállapodások megtárgyalása az AKCS-államokkal nem az Európai Unió önszántából hozott politikai döntése volt, mintha több lehetőség közül választhatott volna, és inkább ezt a megoldást választotta és nem más. Ez lényegében a Kereskedelmi Világszervezet által megállapított jogszervezeti szabályokon alapuló jogi követelmény.

Szükségességét az AKCS-zóna országaival folytatott kereskedelmünk korábbi jogi keretrendszerét övező körülmények indokolták. Meg kell említeni azt is, itt és most, hogy azok, akik elítélték az Európai Unió AKCS-államokkal fenntartott kapcsolatait, éppen azok a más fejlődő országok voltak, amelyeknek abszolút jogos igényük volt arra, hogy piacainkhoz hozzáférjenek, de akiket kihagytunk, azon egyszerű oknál fogva, hogy nem voltak a mostani tagállamok korábbi gyarmatai.

Az Európai Unió akkor kétféle mércét alkalmazott, és bizonyos mértékben alkalmaz ma is: az egyiket korábbi gyarmataira, a másikat pedig a hasonló fejlettségi szintű, de e rendszerbe nem tartozó országokra. Ez vált tarthatatlanná, és ezt hangsúlyozták ugyanezek az országok a WTO előtt.

Másrészt szem előtt kell tartanunk, hogy az a rendszer, amelyet felváltani készülünk, először a loméi egyezmény, később a Cotonou-i Megállapodásokon nyugvó rendszer, semmilyen szinten nem érte el a kívánt eredményeket. Senki nem mondhatja, hogy a cotonoui rendszer teljesen kielégítő volt. Ha az lett volna, az EU ezen országokkal folytatott kereskedelmének volumenére vonatkozó számadatok sokkal magasabbak lettek volna. Ezért azt sem állíthatjuk, hogy olyasvalamit számolunk fel, ami eredményeket hozott, mert nem ez a helyzet.

Mindezen okoknál fogva, a gazdasági partnerségi megállapodásokban nagy lehetőséget kell látni, főleg azoknak, akik azt hisszük, hogy ezen országok fejlődése és növekedése nem függhet kizárólag a külső támogatástól. Világos, hogy itt azokra az országokra gondolok, amelyek a megállapodások részesei, de nem tartoznak a legkevésbé fejlett országok közé. Ebben a tekintetben e partnerségi megállapodások alapját politikailag, és azt is mondhatom, filozófiailag az *ownership*, azaz a tulajdonlás fogalma, a saját sorsunk irányítása, és a nem kizárólag a külső támogatástól való függés képezi.

Elvben képviselőcsoportom ezért teljes mértékben támogatja e megállapodások Európai Bizottság általi megtárgyalását, és azt a tényt, hogy ezeknek átfogóknak és teljesnek kell lenniük, ki kell terjedniük nem csak az árukra, hanem a szolgáltatásokra és a versenyszabályokra is; hogy ezeket a maguk egészében kell elfogadni.

Egy másik kérdés, amit figyelembe kell venni természetesen, hogy hogyan kezelték e tárgyalásokat és az előttünk álló konkrét témákat. Ezen a téren hivatkoznék arra, amit minden előadó elmondott a különböző területeket érintően, mivel átfogó megközelítésről beszélünk, ugyanakkor az egyes tárgyalásokat elkülönítetten folytatják le a valóságban.

Vannak függőben lévő pontok, vannak aggályok, ha csak egy példát említek, a legkülső régiók helyzete, amelyek megérdemlik, hogy külön figyelmet fordítsunk rájuk a Cariforum esetében; de egészében, úgy értem politikailag, teljes mértékben támogatjuk mind a tárgyalást, mind annak folytatását, és annak szükségességét, hogy a Parlament hatékonyan nyomon követhesse e tárgyalást.

A számos általunk benyújtott módosítás egyike kimondja, hogy e kérdés parlamenti nyomon követését egységesen kell lefolytatni, és nem attól függően, hogy melyik országról van szó.

Liam Aylward, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, üdvözlöm ezt a vitát, amely lehetővé teszi, hogy még egyszer felhívjam a figyelmet arra, hogy szükség van a gyermekmunkával kapcsolatos rendelkezéseknek az EU valamennyi kereskedelmi megállapodásába történő belefoglalására és tiszteletben tartására.

Ezzel nem pusztán színleg szeretnék a gyermekmunka elleni küzdelemről szólni, és nem csak felületes és felszínes nyomon követési rendszerek bevezetésére gondolok. Az EU valamennyi országa, és más országok is szerencsére egyre növekvő számban írták alá az ILO egyezményeit a foglalkoztatás alsó korhatáráról és a gyermekmunka legrosszabb formáinak felszámolásáról.

Kereskedelmi egyezményeinkben, GSP-megállapodásainkban, közbeszerzési politikáinkban most teljesítsük e vállalásokat. Ez annak biztosítását jelenti, hogy az EU-ban működő társaságok nem alkalmaznak gyermekmunkát.

A gyermekmunka-mentesség nem csak azt jelenti, hogy az anyavállalatnál vagy a közvetlen beszállítóknál nem foglalkoztatnak gyermekeket: az ellátási lánc végén elhelyezkedő társaság felelős azért, hogy az ellátási lánc minden eleme mentes legyen a gyermekmunkától.

Ma több mint 200 millió gyermek dolgozik illegálisan a világon, az oktatástól és a gyermekkorától megfosztva, miközben veszélynek teszik ki fizikai és mentális egészségét.

A gyermekmunkával kapcsolatos megfontolásoknak kell a legnagyobb hangsúlyt kapniuk a kereskedelmi megállapodásainkban, ezt a kérdést prioritásként kell kezelni.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Margrete Auken, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, ez a vita azért fontos, mert munkánk a választások miatt hosszú időre megszakad majd. Ezért biztosítanunk kell, hogy a Kereskedelmi Főigazgatóság tudomásul vegye a gazdasági partnerségi megállapodások tartalmával kapcsolatos, továbbra is fenntartott kritikánkat, különös tekintettel arra, hogy a Főigazgatóság hamarosan aláírja ezeket a megállapodásokat. E tekintetben hangsúlyozni kell annak fontosságát, hogy e megállapodások visszakerülnek a Parlamentbe, hogy megadjuk hozzájárulásunkat.

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében szeretném egyértelművé tenni, hogy leginkább azt a módszert vitatjuk, amellyel ezek a megállapodások megkötöttek. A fejlődés kérdéseire nem fordítottak figyelmet az AKCS-országokkal folytatott tárgyalások során.

Ezért szeretnék néhány konkrét észrevételt tenni a két megállapodással kapcsolatban, amelyet a Parlamentnek szerdán kell elfogadnia, és kifejezem, hogy a Zöldek Képviselőcsoportja ezeket miért nem támogatja. Ami a Cariforum-megállapodásokat illeti, az Overseas Development Institute részletes elemzése arra mutat rá, hogy a karibi országokkal kötendő gazdasági partnerségi megállapodások a lehető legkevésbé támogatják

a fejlődést az eddig megtárgyalt valamennyi megállapodás közül. Elég rossz mintát szolgáltatnak majd más regionális megállapodások megtárgyalásához, különösen ami a fejlődés szempontját illeti. Természetesen nem a mi dolgunk eldönteni, hogy aggódalmunk indokolt-e, ha maguk a Cariforum-államok kormányai támogatják e megállapodásokat, de teljes mértékben rendjén lenne, ha az egyes érintett országok parlamentjei szavazhatnának ezekről, mielőtt az Európai Parlament megadja a hozzájárulását.

A Cariforum-államokkal kötendő megállapodással kapcsolatos aggályaink, amelyeket itt kifejtünk az EU-ban, mindenesetre indokoltak. Jelenleg, amikor olyan nagy szükség van a pénzáramlás ellenőrzésére a pénzpiacokon, teljes mértékben elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a Cariforum-megállapodások lehetővé tegyék a pénzügyi szolgáltatások teljes liberalizációját a Cariforum-országok közé tartozó nyolc adóparadicsom mellett. Ha nem hisznek nekem, nézzék meg a dokumentumokat, mielőtt szerdán szavaznak. Ezekben a dokumentumokban olvashatnak a szabadkézi pénzügyi szolgáltatások, más szóval a „nem nyilvántartott spekulatív derivatívák” szabad mozgásáról. Olvashatnak az ezen országokban élő magánszemélyek azon jogáról is, hogy alapokat hozhatnak létre. Ez mind bejön majd az EU-ba az adóparadicsomainkon, például Máltán és Cipruson keresztül. Ez mindaddig megtörténhet, amíg az EU-ban nincs nyomom követés vagy szabályozás, és ezért ez egészen egyszerűen nem a megfelelő idő e struktúrák védelmére, amelyek nagymértékben felelősek azért, hogy gazdaságaink összeomlanak.

Az elefántcsontparti megállapodásra tekintettel, ott természetesen belső konfliktus zajlik, és ezért talán nincs itt az ideje e megállapodás elfogadásának.

Madeleine Jouye de Grandmaison, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, Martinique-ról származom, és mindig a karibi térségben élek.

Higgyék el, elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok csoportjának karibi fóruma és az Európai Unió közötti gazdasági partnerségi megállapodás nagyon fontos a számomra.

Martinique, Guadeloupe és Guyana Európa legkülső régiói, így az egész karibi térségre nem fordítottak figyelmet. Véleményem szerint ezt a megállapodást főként kereskedelmi céllal tárgyalták meg, és a millenniumi fejlesztési célok ismételt második helyre kerültek. A karibi országok előtt álló kihívás tehát, hogy a vámbevételek kiesését az Európai Unióval folytatott kereskedelem volumenének növelésével ellensúlyozzák.

A mai válságos helyzetben ez nem is olyan egyszerű. A tények tények, és ezeket a megállapodásokat elsősorban a Kereskedelmi Főigazgatóság tárgyalta, és még e Parlamenten belül is úgy tűnik, hogy a Fejlesztési Bizottság mellőzötté vált.

E megállapodásban a fejlődéssel és a regionális integrációval kapcsolatban kifejtett célkitűzések nincsenek összhangban az elérésük érdekében kialakított intézkedésekkel. Ezek az intézkedések nagyobb részt csak a kereskedelemre és a versenyképességre vonatkoznak. Ami a regionális integrációt illeti, a kitűzött célok és a felhasznált források itt sem passzolnak.

Rátérek most a karibi legkülső régiók környezetükben történő regionális integrációjára. A legkülső régiók egy étellel teli övezet középpontjában találhatók. Guyana egyik oldalán Suriname-val határos. A legkülső régiókat 35 millióan lakják mintegy 40 országban, amelyek területe több, mint kétmillió négyzetkilométer. Ez elég nagy potenciális piac.

Ez a megállapodás lehetőséget adott arra, hogy mérsékeljük az úgynevezett strukturális hátrányokat, mint a távolság, a szigeteink közötti közelséget kihasználva. Miért mondtunk le arról, hogy egy sajátos régiók közötti piacot hozzunk létre az Európai Unió legkülső régiói és a Cariforum között? Akkor, amikor az Európai Bizottság azon aggódik, hogy hogyan kezelje a karibi országok alulfejlettségét, és azzal foglalkozik, hogy GPM-eket hozzon létre e csoportokkal a piacok megnyitása és a regionális integráció céljával, a legkülső régiókat csak annyiban veszi figyelembe, hogy azok a Cariforum nyitott piac részévé váljanak, és ragaszkodik azokhoz a piaci elvekhez, amelyeket az egész Európai Unió tekintetében kialakított. Ezek az elvek viszont nekünk hátrányosak.

Megvolt az esély arra, hogy előmozdítsuk a kultúrák közötti párbeszédet, az együttműködés kialakulását, a szolgáltatások cseréjét, és hogy a legkülső régiókat...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök úr, mindannyian tudjuk, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokat (GPM-eket) sok kritika érte. Ezek némelyikével egyet is értek. Egyetértek azzal, hogy a GPM-eket nem arra

kell használni, hogy csak az uniós társaságok számára agresszíven megnyissuk a piacokat: ezeknek a szegény országok vállalkozóit és fogyasztóit is kell szolgálniuk. Osztozom Erika Mann azon aggodalmában, hogy nem jó a GPM-ekre uniformizált megközelítést alkalmazni, amely nem veszi figyelembe a régiók és a régiókon belüli országok közötti különbségeket. Üdvözlöm azt a tényt, hogy ténylegesen csak azokkal az országokkal írtunk alá átmeneti megállapodást, amelyek ez iránt érdeklődést mutattak.

Aggasztott a Bizottság egyik tisztviselőjének a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság egyik ülésén néhány hónapja kifejtett azon álláspontja is, hogy a GPM-ek nem csak a kereskedelemről és a fejlődésről szólnak, hanem a regionális politikai integrációról is. Sok képviselőtársamhoz hasonlóan úgy vélem, hogy ezt a döntést magukra az országokra kellene bízni, különösen azok esetében, amelyek demokratikusak, és nem szeretnének egy regionális közgyűlésen az ugyanazon régióból származó diktatúrákkal értekezni.

Ezen aggodalmak ellenére örülnünk kell annak, hogy a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság hozzájárulását adta ezekhez a GPM-ekhez. Egy ideig aggasztott a szocialisták által kifejtett kereskedelemellenes retorika, amikor nemmel szavaztak vagy tartózkodtak a bizottságban. A GPM-ek talán nem tökéletesek, de a szegényebb országokban élő barátainknak és családtagjainknak elégük van abból, hogy nem jutnak hozzá árukhoz és szolgáltatásokhoz, és hogy kénytelenek korrupt politikusokhoz kötődő állami monopóliumokra vagy társaságokra támaszkodni. A szocialisták ezen nem kívántak változtatni, és ez is aggasztó. Ne felejtjük el, hogy az importadók gyakran azt jelentik, hogy a szegény állampolgároknak kell többet fizetni az importált élelmiszerért és gyógyszerekért.

Szeretnék köszönetet mondani biztos asszonynak elszántságáért, hogy folytatni kívánja a gazdasági partnerségi megállapodások megtárgyalását. E megállapodások nem tökéletesek, de tartozunk annyival a szegényebb országok vállalkozóinak és fogyasztóinak, hogy segítséget nyújtunk nekik az azokhoz az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférésben, amelyek az EU-ban nekünk is a rendelkezésünkre állnak.

Glenys Kinnock (PSE). – Elnök úr, megerősíthetem, ahogy tették ezt mások is, hogy Cathy Ashton biztossá kinevezésével változás állt be nem csak a stílusban és a hangnemben, de a szóhasználatban, és egyre inkább a lényegre tekintve is.

Meg vagyok győződve arról, hogy biztos asszony, és a teremben sokan egyet értenek velem, hogy még mindig rendkívüli feladat áll előttünk, hogy megpróbáljuk a bizalmat kiépíteni és helyreállítani a tárgyalások olyan hosszú évei után, amelyek óriási feszültséget keltettek és rossz szájízt hagytak maguk után.

A Cotonou-i Megállapodás aláírása óta eltelt majdnem pontosan 10 év után emlékeznünk kell arra, hogy a megállapodások ténylegesen mit mondtak az AKCS–EU közötti kereskedelmi kilátásokról. Ez a következőképpen hangzott: „új kereskedelmi keretet biztosítsanak, amely egyenértékű jelenlegi helyzetükkel és megfelel a WTO szabályainak”. Tényleg sokkal többet kell dolgoznunk azon, hogy e célkitűzéseket teljesítsük.

A különálló országokkal különálló megállapodások megkötésének politikája súlyos ellentmondásokhoz vezetett, és megerősíthetem azok számára, akik nem ismerik a Közös Parlamenti Közgyűlést, és akik nem állnak olyan szoros kapcsolatban az AKCS-országok parlamenti képviselőivel, mint jómagam vagy a teremben mások, hogy e politika tényleg nagyon súlyos helyzetet teremtett, és lerombolta az AKCS-országok körében a múltban általam tapasztalt kohéziót. Tudom, hogy csak néhány héttel ezelőtt Ghána új elnöke írt levelet az egész AKCS-csoport nevében az EU elnökségének, és azt állította, hogy a GPM-folyamat továbbra is fenyegeti néhány regionális integrációs csoport pusztá létét is. Ez egy új elnök közelmúltbeli észrevétele.

Az AKCS parlamenti képviselők minden egyes értekezleten elmondják, hogy alig volt bármilyen közös program, és hogy csak csekély mértékű konzultációra került sor velük, ha volt ilyen egyáltalán. Szeretném, ha biztos asszony elmondaná nekünk, amit a jövőben megfelelőnek ítélne e témában.

Örülök annak, ami az SADC-tárgyalások során történt, de a szövegek módosításával, a vámszabályozással, a biztosítékokkal, a származási szabályokkal stb. kapcsolatos kötelezettségvállalások az SADC-vel most bárki számára elérhetővé válnak, és remélhetőleg biztos asszony megerősíti, hogy valamennyi olyan AKCS-országnak van erre lehetősége, amely folytatja a tárgyalásokat.

Nyilatkozna arról, biztos asszony, hogy ragaszkodni fog a fejlesztési programokra irányuló konkrét kötelezettségvállalásokhoz egy adott GPM-ben, és ahhoz, hogy a kereskedelem liberalizációjának a fejlesztési referenciaértékekhez kell kötődnie? Ha ez így van, ezt hogyan fogja kivitelezni?

Gondoskodni fog arról, hogy legyenek olyan jogilag kötelező erejű kötelezettségvállalások a GPM-ekben, amelyek időzített és előre jelezhető finanszírozásról rendelkeznek?

Biztos asszony, úgy vélem, az AKCS-országok, amint Ön is említette korábban, a növekedés lassulásával szembesülnek, és 25 év óta először a szegénység mérséklésére irányuló erőfeszítések lassan a végükhöz közelednek. Még két gyors megjegyzést szeretnék tenni, az egyik a CARIFORUM-GPM-re vonatkozik: az eredmény nem tökéletes és még mindig szükség van biztosítékokra.

Elefántcsontpart esetében szükségünk van az Erika Mann és a Van Hecke úr által kért biztosítékokra. Ez nagyon fontos a számunkra.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Fiona Hall (ALDE). – Elnök úr, ha visszatekintünk a GPM-folyamat kezdetére, a 2000. évi Cotonou-i Megállapodás olyan jogi kötelezettséget állapított meg az EU számára, hogy vegye figyelembe a fejlődő országok érdekeit valamennyi olyan politikai területen, amely ezeket az országokat érintheti. 2005-ben a Bizottság ezt a fejlődést érintő politikai koherenciát olyanként határozta meg, mint ami elengedhetetlen a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez.

Sajnálom, hogy a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság és a Fejlesztési Bizottság között kenyértörésre került sor, hogy melyikük játssza a fő szerepet a GPM-ek tekintetében, mert a Parlament maga is reagálhatott volna egységesebben bizonyos pontokon, amikor a GPM-ekre vonatkozó tárgyalások a gyakorlatban már szem elől tévesztették azt a célt, hogy ezek fejlesztési eszközök.

Végül örülök, hogy a biztos asszony említette a szolgáltatásokat, mert én különösen aggódom a bankszektor megnyitása miatt. A nyugati országok elmulasztották a nagy nemzetközi bankok megfelelő szabályozását saját területükön, így fel kell tenni a kérdést, hogy valóban bölcs dolog-e a bankszektor megnyitása azokban az országokban, ahol még csekélyebb a szabályozás, és amikor a WTO-szabályok nem írnak elő ilyen lépést. A bankszektor megnyitása talán segít a nagyvállalatokon, de arra is ösztönözheti a helyi bankokat, hogy ők is a gazdagabb ügyfelek megszerzéséért küzdjenek, és ne vegyenek tudomást a kisvállalkozásokról, akik így még kevesebb hitelhez jutnak, mint korábban.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, Kohout úr, soros tanácsi elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék gratulálni képviselőtársamnak, Ford úrnak a kiváló jelentéséhez és kompromisszumkésztségéhez. Pápua-Új-Guineán dolgozhattunk ezen az ügyön az afrikai, karibi és csendes-óceáni országok és az Európai Unió Közös Parlamenti Közgyűlése ülésének alkalmával. Láttam, ahogy együtt dolgozik a nemzeti parlamentek képviselőivel, és ennek örülök.

Szeretnék azokhoz a gratulációkhoz is csatlakozni, amelyeket Önhöz intéztek, biztos asszony, azon gazdasági partnerségi megállapodásokkal kapcsolatban, amelyekről az AKCS-államok és az Európai Unió közötti kereskedelem torzulásának elkerülése céljából tárgyaltunk. Ezek a tárgyalások vezettek a Fidzsi Köztársasággal és Pápua-Új-Guineával kötendő átmeneti partnerségi megállapodásokhoz; ezek a csendes-óceáni regionális csoportosulás egyedüli olyan államai, amelyek belementek az ideiglenes megállapodásba, és mi felmérjük a teljes körű regionális megállapodások megkötéséhez szükséges munkát.

Ez a megállapodás tartalmazza a szabadkereskedelmi térség létrehozásához szükséges valamennyi intézkedést. Az állásfoglalás hangsúlyozza, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásnak hozzá kell járulnia a gazdasági növekedéshez, a regionális integrációhoz, a gazdaság diverzifikálásához és a szegénység enyhítéséhez. Fontos emlékeztetnünkben tartani, hogy a valódi regionális piac az átmeneti gazdasági partnerségi megállapodás sikeres végrehajtásának záloga, és hogy a regionális integráció és együttműködés lényeges a csendes-óceáni államok társadalmi és gazdasági fejlődésének szempontjából.

Ez a megállapodás lehetőség arra, hogy új lendületet adjunk a kereskedelmi kapcsolatoknak, és a legtöbb áru tekintetében vám- és kontingensmentesen garantálja az európai piachoz való hozzáférést. Ragaszkodom a 2 milliárd EUR támogatás 2010-ig történő kifizetéséhez, és befejezésül szeretném hozzátenni, hogy nagyon fontos, hogy gazdasági szinten se sérüljenek a szabadalmi jogok vagy a szellemi tulajdonnal kapcsolatos jogok, ami hatással van a kereskedelemre. Ami az emberi jogokat illeti, csodálkozom azon, hogy egyáltalán tárgyalunk Pápua-Új-Guineával, amikor ez az ország még mindig büntet meghatározott szexuális beállítottságot. Végül, a politikai fronton fontos, hogy a Kereskedelmi Világszervezetben belül szövetségesre leljünk az AKCS-államokban.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, az Európai Unió és az AKCS-országok közötti gazdasági partnerségi megállapodások megkötésére irányuló tárgyalások sikeres lezárása az európai kereskedelmi és fejlesztési politika végső kihívása.

Olyan megállapodásokra van szükségünk, amelyek összeegyeztethetők az Európai Unió nemzetközi kötelezettségeivel, tekintve, hogy az Európai Unió által az AKCS-országoknak más fejlődő országokhoz képest nyújtott egyoldalú kedvezményei, amint Önök is tudják, összeegyeztethetetlenek a WTO szabályaival.

A jogi kérdésen túlmenően azonban a kihívás főleg abban rejlik, hogy olyan megállapodásokat kell kötni, amelyek előmozdítják a kérdéses országok fejlődését kereskedelmi kapacitásuk megerősítése, gazdasági alapjuk diverzifikálása és a regionális integráció révén.

Az Európai Unió és az AKCS-országok közötti kapcsolatokat szabályozó új kereskedelmi rendszernek biztosítania kell, hogy ezek az országok integrálódjanak a nemzetközi kereskedelmi rendszerbe, a világ gazdaságba, amely gazdaság jelenleg előre nem látott válságot él meg, és ez a válság mind a fejlett, mind a fejlődő, mind a feltörekvő gazdaságokat érinti.

Mindannyian egyetértünk abban, hogy az AKCS-országok Európai Unió felé történő megnyitása aszimmetrikus és fokozatos kell, hogy legyen, és a kontingensek tekintetében kellő rugalmasságot kell biztosítani az érzékeny szektorokban, valamint hatékony védzáradékokat. Amint Önök is tudják, a tárgyalások olyan szektorokat is érinteni kívántak, mint a szolgáltatások, a beruházások, a szellemi tulajdonjogok, és a kereskedelmi ügyekben folytatott megerősített munka, továbbá a termékpiachoz való hozzáférés.

Ezért támogatjuk a megállapodások alkalmazási körének olyan mértékű bővítését, amelyet maguk az AKCS-országok is hasznosnak ítélnék. Abszolút életbevágó, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokba felveszük a fejlesztési rendelkezéseket, és megfelelő támogatást nyújtunk a kereskedelemhez.

Glenys Kinnock (PSE). – Elnök úr, csak két kérdést szeretnék érinteni a hozzájárulás vonatkozásában. Említettem a CARIFORUM-ot. Mindenki nagyon jól érzi magát és nagyon optimista a CARIFORUM-megállapodást illetően, de természetesen még szükség van bizonyos biztosítékokra. A legutóbbi találkozón Guyanában az ország elnöke és mások teljesen egyértelművé tették ezt, csakúgy, mint a parlamenti képviselők.

Felvetődött a banán kérdése. Ashton bárónő, Ön azt mondta, hogy biztosított a vámentes és kontingensmentes hozzáférés, ami rendben is van, de a kérdés az, hogy a Közép-Afrikával, és ennek következtében a Mercosurral és az Andok Paktum országaival aláírt megállapodások csökkentik a vámtételeket, ezért semmi, amit teszünk, nem teszi majd lehetővé az AKCS banántermelői számára, hogy versenyképesek maradjanak. Ez fontos kérdés, és a megállapodások már létrejöttek, mielőtt még a tinta megszáradt volna a CARIFORUM-megállapodáson.

Súlyos aggályok merültek fel a karibi térségben a végrehajtási egységekkel kapcsolatban is, amelyek még mindig nem jöttek létre. A karibi országok között kialakult feszültség még mindig problémát okoz. Itt van aztán Haiti is. Az adományozók konferenciája nem hozta azt a kielégítő eredményt, amit szerettünk volna, és még mindig tartunk attól, hogy vajon a GPM-et teljes mértékben el lehet-e fogadni, vagy működhet-e addig, amíg Haiti nem vesz részt.

Ami Elefántcsontpartot illeti, egyértelmű biztosítékokat szeretnénk. Ez egy olyan ország, amely sok éven át nagyfokú felfordulást, bizonytalanságot és instabilitást élt meg, és nagyon fontos, hogy hozzájárulásunkat adjuk, de szükség van arra is, hogy Ön az elefántcsontparti tárgyalóknak és az elefántcsontparti kormánynak címzett levélben jelezze, hogy továbbra is elkötelezték vagyunk a jóhiszemű tárgyalások irányában, ami az ország népének tisztas eredményt biztosít.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, Kohout úr, Ashton biztos asszony, figyelmesen hallgattam, amit mondtak.

Kohout úr, Ön szólt a gazdasági fenntarthatóságról. Én azon gondolkodom, hogy mit jelent ez a szavakon kívül. Igen, mit jelent ez a gazdasági, pénzügyi és környezeti válság idején? Milyen garanciákat adhatunk? Biztos asszony megnyugtató szavai ellenére azt kérdezem, hogy mivel ezeket a megállapodásokat még egy másik világban tárgyaltuk, az afrikai, karibi és csendes óceáni partnereinknek javasolt projektünk megfelelő-e a jelen helyzetben is?

Személy szerint én nem gondolom, hogy az lenne. Találkozunk nem kormányzati szervezetekkel, KKV-kkel. Nemrég Guyanában jártunk, ahol az elnök a következőket mondta: Önök diverzifikációt kérnek tőlünk, de mondják meg, hogy milyen árukat tud a mi kis országunk termelni, amelyek versenyképesek lehetnek Brazíliával vagy Venezuelával?

Ezért azt gondolom, hogy ma nem csukhatjuk be a szemünket. Egyik oldalról szóltak a rugalmasságról, a másik oldalon a WTO-szabályokról. Sajnálom, én úgy érzem, a két dolog abszolút ellentmond egymásnak, mivel ehhez átalakításra van szükség, és nagyon jól tudjuk, hogy az átalakítás csak nagyobb szegénységbe taszítja ezeket az országokat.

Ezért nem gondolom, hogy amit ma javasolunk, és amit a múltban javasoltunk megfelelő lenne. Megnéztük annak a fejlesztési modellnek az eredményeit, amelyet az elmúlt 40 évben alakítottunk ki? Ez kudarcot vallott, és azt hiszem, ez már elhangzott itt. Ez a kudarc fog, úgy vélem, most folytatódni, a helyzet csak rosszabb lesz ezekkel a partnerségi megállapodásokkal, mivel azok egyáltalán nem felelnek meg a globális gazdasági, társadalmi és környezeti helyzetnek.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Biztos asszony, a két előző felszólaló észrevételei alapján szeretnék egy kérdést feltenni. Egyetért Ön azzal, hogy vannak olyan országok a világon, amelyek az elmúlt húsz évben jelentősen javítottak életszínvonalukon a GPM nélkül, és hogy talán a GPM ezeknek az országoknak is lehetőséget jelenthet?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Köszönöm, elnök úr, és köszönöm elsősorban az Európai Parlament képviselőinek a konstruktív és érdekes vitát. Engedjék meg, hogy egy-két felvetett kérdésre reagáljak. Az első a rugalmasság. A képviselők hozzászólásaiból látom, hogy biztosítani kívánják a szükséges rugalmasságot a gazdasági partnerségi megállapodások tárgyalása során.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a Tanács két fontos szinten is tisztában van a rugalmassággal. Az első olyan értelemben vett rugalmasság, hogy a Kereskedelmi Világszervezet szabályain belül teljes mértékben kihasználjuk az aszimmetrikus rendelkezések, menetrendek és védintézkedések adta lehetőségeket. Ezért nem értek egyet azzal a véleménnyel, sem azzal a túlzó következtetéssel, hogy a fejlődő országoknak nyújtott segítség 40 éve katasztrofális lett volna. Úgy vélem, hogy a helyzet sokkal rosszabb lehetett volna az EU és más országok segítsége nélkül. Ugyanakkor úgy vélem, hogy szabályaink lehetővé tesznek bizonyos fokú rugalmasságot, amely biztosítja, hogy ezen országok mindegyike – és e tekintetben hiszek a Bizottságnak és biztos asszonynak – képes lehet olyan megoldást találni, amely megfelel igényeinek és érdekeinek.

A második típusú rugalmasság, amelyet a GPM-ek átmeneti rendelkezéseiről a teljes körű regionális megállapodásokra való átállás során biztosítunk a regionális együttműködés támogatása érdekében. A második vitapont, amelyre reagálni szeretnék, a GPM-ek fejlesztési dimenziójára vonatkozik. Nincs kétségem afelől, hogy ezek a megállapodások nem hagyományos kereskedelmi megállapodások, minthogy erőteljes fejlesztési dimenzió rejlik bennük. A megállapodások hosszú átmeneti rendelkezéseket állapítanak meg, mintegy 25 évre, és tartalmazznak mentességeket is; az AKCS-országokból származó áruk akár 20%-a mentesülhet a liberalizáció alól. A megállapodások rendelkeznek a Parlament részvételével zajló nyomon követésről és felülvizsgálatról. Végrehajtásukat a kereskedelemösztönző támogatáscsomag segíti. Úgy vélem, hogy ez kellően bizonyítja e megállapodások fejlesztési irányultságát.

Ugyanakkor szeretném elmondani a cseh elnökség és a Tanács nevében, hogy közelről nyomon követjük a GPM-tárgyalások alakulását, és szeretném támogatásomról biztosítani a Bizottságot és Ashton biztos asszonyt a Tanács által ráruházott feladat teljesítése érdekében eddig tett erőfeszítései tekintetében. A cseh elnökség idején az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa fejlesztési együttműködésért felelős minisztereinek májusi ülésén foglalkozunk majd a GPM-ekkel. Ha létrejön a megállapodás közöttünk és az AKCS-országok partnerminiszterei között, akkor a kérdés az AKCS-EU Minisztertanács közös értekezletén is napirendre kerül majd májusban. A cseh elnökség idején a Tanács látja vendégül az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlést Prágában április elején, ami már csak néhány nap. Biztos vagyok abban, hogy a GPM-ek képezik majd a megbeszélések fő tárgyát, és hogy e megbeszélések nagyon fontosnak bizonyulnak majd, éppen azért, mert parlamentáris keretben zajlanak.

Személyes érdeklődéssel várom holnapi szavazásukat. Meglátásom szerint fontos pillanat ez a GPM-ek kialakításában. Amint hallottuk, a tárgyalások még zajlanak számos régióban, de a karibi régióban már jelentős és jó eredményeket értünk el. Ami Elefántcsontpartot illeti, fontos állomáshoz érkeztünk a továbblépés szempontjából. Sok ország várja az Európai Parlament jóváhagyását, és ezzel a többéves bonyolult tárgyalások betetőzését; én őszintén hiszem, hogy a Parlament pozitív üzenetet küld a világ számára, amire most igen nagy szükség is van. Úgy hiszem, és biztos vagyok abban, hogy még az itt többször megemlített válság ellenére is ez olyan eszköz, amely ténylegesen segít majd, a mindannyiunk által tapasztalt, e nagyon bizonytalan időkben is. Mindannyian tudjuk, hogy ez segítséget nyújt ezen országok fejlődéséhez.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök úr, engedje meg, hogy csak néhány felvetett észrevételre reagáljak!

Guardans Cambó úr, Hutchinson úr és Hall asszony, Önök különböző módokon szóltak a múltról, és arról, ezúttal jobban kell tennünk a dolgunkat. Ezzel egyetértek. Talán az elemzés minden pontjával nem is, de azzal igen, hogy ez egy lehetőség, hogy előre nézzünk, és e jövőbe tekintés egyik része nem csak a Parlament, hanem az AKCS-parlamentek bevonásának mérlegelése is. Természetesen az az egyes nemzeteken múlik, hogy hogyan biztosítják saját parlamentjeik részvételét. Nagyon óvatossá kell lennünk, és tudom, hogy a tisztelt képviselők is ezt várják tőlem, hogy ne kényszerítsük a többi országra azt, amit én gondolok. Hadd mondjam el Kinnock asszonynak, hogy nagyon várom a Közös Parlamenti Közgyűléssel való találkozást.

Martin úr különösen, de mások is beszéltek arról, hogy szükség van a felülvizsgálatainkra, és újra csak egyetértek azzal, hogy különösen ilyen gazdasági légkörben alapvető, hogy a nyomon követést és a felülvizsgálatot elvégezzük. Nagy érdeklődéssel folytatnám a megbeszélést a tisztelt képviselőkkel arról, hogy ebbe hogyan vonjuk bele a Parlamentet, de azon ötleteikről is, hogy hogyan tehetnénk e nyomon követést és felülvizsgálatot ténylegesen hatékonyá, és hogyan vezethetnénk arra a velünk dolgozó országokat, hogy ezt támogassák.

Sturdy úr, Martin úr, a legnagyobb kedvezményes elbánás fogalma alatt, amint az elhangzott, azokat az országokat értették, amelyek nem támogatták a folyamatot, amelyben részt vettünk. Ez nem arról szól, hogy tönkretessük a déli államok közötti kereskedelmet, vagy bárhogyan lerontsuk a kereskedelem megnyitására törekvő országok lehetőségeit és szuverenitását, illetve hogy alakítsuk azt. Ezért alkalmazunk plafonértéket arra, hogy az adott országnak milyen mértékben kell részt vennie a világkereskedelemben, mielőtt e sajátos rendelkezést alkalmaznánk. El kell mondanom, hogy itt is törekszünk bármilyen lehetséges rugalmasságra.

Ami a vámbevételeket illeti: Arif úr, Jouye de Grandmaison asszony, 2013-ig az ESZA ezt fedezi, és mindannyiunk érdeke annak biztosítása, hogy a gazdasági növekedés és az adóváltozás úgy segíthesse e nemzeteket, hogy ne kizárólag erre a bevételre támaszkodjanak, de találjanak új módszereket is gazdaságaik támogatására.

Bármi történik a banánügyben, a kedvezmények továbbra is jobbak lesznek ezeknek az országoknak, mint másoknak. Szem előtt kell tartanunk azonban a kedvezmények leépítését, és amint kialakítjuk azokat a megállapodásokat, amelyeket hosszú éveken át próbáltunk rendbe tenni, fel kell vetnünk ezt is, ehhez ragaszkodom.

Van Hecke úr, Mann asszony és Kinnock asszony: amit az egyik megkap, megkapja a másik is. Hadd legyen egészen egyértelmű: boldogan írok bárkinek bárhova, de különösen annak örülök, hogy elmondhatom Elefántcsontpartnak, hogy az a rugalmasság, amelyet a Dél-Afrikai Fejlesztési Közösséggel (SADC) megbeszéltünk, rá is vonatkozni fog, mert van ugyan egy-két dolog, ami kimondottan arra a régióra vonatkozik, és amire Elefántcsontpartnak nincs szüksége, de amit meg szeretne kapni, megkapja. Nagyon örülök, hogy ezt írásban megígérhetem bárhol, bármikor, bárkinek. Hát mondják meg, kérem, mit akarnak, mit tegyek?

Ford úr és Fjellner úr szóltak általában a kereskedelem jelentőségéről, és elemzésükkel teljes mértékben egyetértek. Azt hiszem, Fjellner úr mondta, hogy több és nem kevesebb kereskedelemre van szükségünk ebben a gazdasági légkörben, ezzel teljes mértékben egyetértek.

Casparry úr, egyetértek azzal, hogy biztosítani kell a szabadságot mindenkinek, hogy a saját kezébe vegye sorsát. Úgy vélem, azokra az országokra, amelyek gazdasága GPM nélkül is fejlődött, India és Kína lehetne két példa.

Kamall úr is felvetette ezt a témát, és úgy vélem, nagyon fontos, hogy lehetővé tegyünk a nemzetek számára a fejlődést és a növekedést, és hogy úgy tegyünk ezt számukra lehetővé, hogy a fejlődéssel összekapcsolt kereskedelmen keresztül fejlesszük gazdaságaikat és támogadjuk őket.

Kinnock asszony, a fejlődési irányvonal nagyon fontos, de a kötelező erejű támogatási kötelezettségvállalás a Cotonou-i Megállapodásban már benne van. Ami ebből számunkra következik, hogy a GPM-eket úgy kell használni, hogy a kedvezményeket és a fejlesztési prioritásokat közös alapon lehessen kialakítani, ami rendkívül fontos.

Végül szeretnék olyasmit tenni, amire nincs túl gyakran lehetőségem, szeretnék köszönetet mondani a velem együtt dolgozó csoportnak. Fő tárgyalónk itt ül mögöttem. Ő végzett el minden munkát az SADC esetében. Kollégáim itt vannak, és biztos akartam lenni abban, hogy Önök is felismerték, hogy ők is rendkívül támogatják az általam ismertetett menetrendet, és teljes mértékben elkötelezettek annak irányában.

A magam részéről remélem, hogy abban a szellemben szavaznak, amelyben Önök elé tártam, hogy mire törekszem. Teljes mértékben elkötelezett vagyok ennek folytatására, és őszintén remélem, hogy megkapom támogatásukat az általam bemutatott menterend kivitelezéséhez. Ez rendkívül fontos lenne számomra, és remélem, ma este ez módjukban áll.

David Martin, előadó. – Elnök úr, először is hadd mondjam el, hogy ez egy nagyon jó vita volt. Mind a Tanácstól, mind a Bizottságtól nagyon pozitív hozzászólásokat hallottunk.

Különösen arra szeretnék hivatkozni, amit a Tanács mondott a CARIFORUM-ról, hogy az példaértékű, de nem jelent sablont a többi GPM tekintetében. Ezzel teljesen egyetértek. Alapjául szolgálhat másoknak, de minden GPM-nek meg kell legyen az egyedisége, és le kell vonnunk a tanulságokat a CARIFORUM-tárgyalásokból is.

Másodszor, örültem, hogy a Tanács kötelezettséget vállalt a kereskedelemösztönző támogatás iránt, amennyiben a tagállamoknak is szándékukban áll azt teljesíteni.

Örültem, hogy mind a Tanács, mind a Bizottság megerősítette a gyógyszerekhez való hozzáférést, és hogy mind a Tanács, mind a Bizottság megerősítette, hogy az ötéves felülvizsgálat olyan valódi felülvizsgálat lesz, amely értékeli a fejlődési célkitűzéseket teljesülésük garantálása érdekében.

Örültem, hogy biztos asszony azt mondta, úgy véli, hogy először szabályozás kell, és csak azután lehet liberalizálni és megnyitni a pénzügyi szolgáltatásokat. Néhányunknak e Házban ez is rendkívül fontos. Arra is rámutatott, amint azt már mi is tudtuk, de fontos volt ezt jegyzőkönyvbe vetetni, hogy e megállapodások semmi esetre sem kényszerítik ki a szolgáltatások privatizációját a karibi országokban, és hogy e megállapodás nem fogalmaz meg elvárást a közszolgáltatások privatizációja iránt. Örültem, hogy állást foglalt a „legnagyobb kedvezményes elbánás” jogállás tekintetében.

Tekintettel arra, hogy amit a Bizottság és a Tanács az imént elmondott, már a jegyzőkönyvben van, előadóként örömmel javasom a Háznak, hogy hagyja jóvá a karibi GPM-et.

Hadd térjek át egy másik témára, ami az állásfoglalás. Néhány konzervatív-néppárti képviselőtársam tett észrevételeket e tekintetben. Ami a szocialistákat illeti, még mindig vannak biztonsági határok az állásfoglalás jelenlegi állapotában, amely állásfoglalás nem ugyanaz, mint a hozzájárulási szavazás. Valójában mindazok a dolgok, amelyekre a Tanács és a Bizottság most kötelezettséget vállalt, a mi biztonsági határaink. Ha tehát a Ház támogatja a Tanácsot és a Bizottságot, nem látom be, hogy miért ne támogathatná a mi kompromisszumainkat és a kompromisszumos szöveget, és vetethetné azt be a parlamenti állásfoglalásba.

Remélem, a nap végére mind a hozzájárulást, mind a konszenzusos állásfoglalást megszavazzuk, amelyek mindegyike megnyitja a kereskedelmet, és nagyon határozott kötelezettségvállalásokat tartalmaz.

Erika Mann, előadó. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani biztos asszonynak és a Tanácsnak. Amiről ma megállapodtak, az az, hogy megadják Elefántcsontpartnak, amit a Parlament már egy ideje kért, és úgy vélem, ez az ország több mint boldog lesz. Biztos asszony, gondoskodna arról, kérem, hogy valaki a lehető leghamarabb elutazzon Elefántcsontpartra, akár Ön is, hogy ezt a nagyon pozitív üzenetet közvetítse, és azt levélben is a lehető leghamarabb megerősítené? Ez tényleg olyan megállapodás, amely megadja, amit kérünk.

Néhány olyan dologra tennék észrevételt, amellyel Ön részleteiben nem foglalkozott. Szeretnénk megérteni a nyomon követést. Tudom, hogy ez bonyolult, és hogy szükségünk van a Tanács segítségére. Szeretnénk, ha a nyomon követésre az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság között az átmenetiről a teljes körű megállapodásra való átállás alkalmával sor kerülne. Ez az egyetlen módja, hogy megértsük, hogy Önök miről tárgyalnak. Máskülönben csak egy tervezetet kapunk az említett időszak végén, amivel vagy egyetértünk, vagy nem. Ez olyasmi, amit nem szeretnénk.

Nem akarunk a tárgyalási folyamat részévé válni, de szeretnénk nyomon követni, hogy Önök mit csinálnak. Nem kell ezt ma megtenniük, jöllehet hasznos lenne számunkra, ha ebbe ma beleegyeznének, de boldog vagyok, ha képviselőtársammal egyeztettem Önökkel a folyamatot. Korábban is jártunk már el így más megállapodások esetében és más körülmények között, de biztos vagyok abban, hogy ha a Tanács hajlandó erre, megtaláljuk a megoldást.

Biztos asszonyhoz, ezen kívül a Tanácshoz intézett utolsó kérésem, hogy garantálják, megteszik, ami tőlük telik a dohai fejlesztési forduló során elért eredmények biztosítása érdekében. Ez volt a helyzet a banán esetében ma, és a gyapot esetében más országok tekintetében. Vannak más fontos szempontok is a fejlődő

országok számára. Ha nem is tudnak ma igent mondani, kérem, erősítsék meg, hogy a lehető legtöbbet megteszik az ilyen típusú megállapodások biztosítására.

Szeretnék végül köszönetet mondani két képviselőtársamnak, először is Glenys Kinnocknak, mert több mint segítőkész volt, és nagyon örülök annak, hogy Elefántcsontpart esetében a hozzájárulásunkat javasolja. Tudom, hogy milyen bonyolult is ez, és nagyon hálás vagyok, hogy segít nekem ebben az ügyben. Szeretnék köszönetet mondani Syed Kamall képviselőtársamnak is, mivel ő is megtett mindent, amit tudott az állásfoglalást érintően. Tudom, hogy néha ez nem egyezett az ő elképzeléseivel a kereskedelmi vonalon. Ő a nyitott kereskedelmet támogatja, ezért nem egyszerű neki egyezségre jutni. Ezért mondok hálás köszönetet mindkettejüknek, valamint újra a Bizottságnak és a Tanácsnak.

Elnök. Az eljárási szabályzat 108. cikke (5) bekezdésének megfelelően kilenc állásfoglalásra irányuló indítványt⁽¹⁾ kaptam.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 25-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – A nemzetközi gazdasági válság fényében felül kellene vizsgálnunk és meg kellene változtatnunk a liberalizációra és deregulációra irányuló uniós szabályozást, nem csak az EU-ban, hanem a fejlődő országok tekintetében is.

Az előttünk álló gazdasági partnerségi megállapodások azonban inkább e kudarcra ítélt megközelítés megerősítését javasolják.

E megállapodásokat az EU úgy tárgyalta meg, hogy erőteljes nyomást gyakorolt a fejlődő országok kormányaira, és nem vette kellően figyelembe az ezekben az országokban élő emberek álláspontját, akik pedig majd a legtöbbet szenvednek e megállapodások végrehajtása miatt.

A megállapodások végrehajtása során gyakorolt rugalmasságra vonatkozóan tett határozatlan ígérek nem helyettesíthetik a konkrét kötelezettségvállalásokat.

15. Kozmetikai termékek (átdolgozás) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Dagmar Roth-Behrendt jelentése a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a kozmetikai termékekről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (átdolgozás) (COM(2008)0049 – C6-0053/2008 – 2008/0035(COD)) (A6-0484/2008).

Dagmar Roth-Behrendt, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, valószínűleg nem lesz szükségem a vita elején nekem járó négy percre, mivel ez egy nagyon kellemes és egyszerű ügy, amelyről ma tárgyalunk. A kozmetikai irányelv új változatáról van szó, amely most már rendelet. Ezt a rendeletet tesszük most naprakésszé, és nagyon is szeretnénk naprakésszé tenni, javítani és egységesíteni.

Három kisebb javításra gondoltunk. Egyrészt a rendelet biztosítja, hogy a kozmetikai termékekben tilos ugyan karcinogéneket használni, de itt némi arányérzéklet kell tanúsítanunk, hogy az élelmiszerekben engedélyezett anyagok, mint az A-vitamin vagy az alkohol ne legyenek tiltottak a kozmetikumokban sem. Ez olyasvalami, amit a Bizottság helyesen ismert fel és vett figyelembe javaslatában.

A Bizottság szintén helyesen ismerte fel azt a tényt, hogy az új technológiákra, mint a nanotechnológia, különleges figyelmet kell fordítani, különösen, ha mikroszkopikus részecskékként foglalkozunk, amelyek áthatolhatnak a bőr rétegein. Egyszerűen csak azt szeretnénk biztosítani, hogy ezek ne jelentsenek veszélyt. Itt is örülök, hogy olyan kompromisszumot értünk el, amelyet teljes mértékben támogatni tudok.

Végül, elnök úr, van még valami, amivel foglalkozni kell, és ezek a terméktájékoztatók. Ezeket is meg kell vizsgálnunk, és naprakésszé kell tennünk. Ha ma úgy estünk be ide, és az izzadásgátlónk ma reggel 14 óra izzadságmentességet ígért, de esetére mégis teljesen megizzadunk, valószínűleg nagyon meg leszünk lepve, és úgy látjuk majd, hogy nem sok igazság van abban, amit a terméktájékoztató állít. Az ígéreteiket beváltó

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet

tájékoztatók egy tisztességes, hiteles termék fontos elemei. Van jogszabályunk a biztonságos termékek és ezzel egyidejűleg a valódi és tiszta termékek biztosítására.

Nagyon hálás vagyok a cseh elnökség által tanúsított kiváló együttműködésért. Különösen szeretnék köszönetet mondani Popadičová asszonynak, aki ma nem lehet itt, de aki tényleg minden tőle telhetőt megtett, és ez nem volt mindig könnyű ebben a Tanácsban.

Szeretnék külön köszönetet mondani a Bizottságnak rendkívül konstruktív és sikeres együttműködésükért. Ez sincs mindig így ebben a Házban. Szeretnék ezen kívül köszönetet mondani kollégáimnak, különösen a hölgyeknek, akik hosszú időn át dolgoztak ezen a témán. Szeretnék köszönetet mondani együttműködésükért Françoise Grossetête-nek, Margret Aukennek, Hiltrud Breyernek és Frédérique Riesnek, aki ma nem lehet itt. Nem mindig értettünk egyet olyan kérdésekben, mint a nanotechnológiával kapcsolatos értesítések és a címkézéssel kapcsolatos teendők, de sikerült nagyon jó kompromisszumot kötnünk. Ennek nagyon örülök.

A címkézéssel kapcsolatban hadd mondjak el valamit: úgy vélem, egyes küldöttségek, talán épp az én küldöttségem és az én tagállamom jó lesz, ha néhány dolgot észben tart. A címkézésnek semmi köze a figyelmeztető jelekhez. A címkék lehetővé teszik a fogyasztók számára, hogy szabadon és megalapozottan válasszanak. A fogyasztóknak joguk van a nanotechnológiával kapcsolatos tájékoztatáshoz, és annak ismeretéhez, hogy egy bizonyos anyag különösen kicsi, sőt mikroszkopikus részecskéket tartalmaz. Joguk van eldönteni, hogy akarnak-e napvédő krémet használni, és hogy akarják-e gyermekeiken használni. A fogyasztóknak joguk van dönteni. Én saját magam boldogan megtenném, és örülnék, ha használhatnám a terméket. Mások nem. Mindazonáltal fontos mindenki számára biztosítanunk a választás lehetőségét.

Tudom, hogy Ön, Verheugen biztos úr, nyilatkozatot készül ma tenni a gyógyszerek hamisításának kérdésében. Nagyon hálás vagyok, és remélem, kitér arra a veszélyre vagy azokra a lehetőségekre, amelyet az internetes kereskedelem rejt magában. Ha ezt megteszi, a holnapi nap, amikor a Tanács által a múlt héten már megszavazott kompromisszumos változatról szavazunk, szebb nap lesz néhány képviselőtársam számára, akik általánosságban támogatják ezt a kompromisszumot, de szeretnének további garanciákat is. Nagyon köszönöm.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék hálás köszönetet mondani az előadónak, Roth-Behrendt asszonynak, és a kétárnyék előadónak, Ries asszonynak és Grossetête asszonynak konstruktív és intenzív közreműködésükért, amelynek hála, első olvasat során konszenzust érthettünk el.

Ez egy olyan rendelet, amely három fontos következménnyel jár, és három területen biztosítja az előrelépést. Nagyobb biztonságot és átláthatóságot biztosítunk a fogyasztók számára, és jelentősen egyszerűsítettük a meglévő jogszabályt. A biztonság kérdése különösen munkánk középpontjában állt.

Csak néhány pontra szeretnék kitérni. Most először tényleg olyan mechanizmust hozunk létre, amelyet „kozmetikai házőrzőnek” neveznek, ami a kozmetikai termékek állandó ellenőrzését jelenti. Ez olyasvalami, amit a gyógyszerek tekintetében már kialakítottunk. Növeljük a tagállamok általi piacfelügyelet szintjét, és rendszert hozunk létre a kozmetikai termékek kötelező nyomon követhetőségének biztosítására. Mindez vonatkozik valamennyi gyártóra, az amatőröktől a nagy- és kiskereskedőig, azaz a forgalmazási lánc minden érdekeltjére.

Roth-Behrendt asszony már beszélt a nanotechnológia kérdéséről. Megoldást találtunk erre az esetre, amelyet modellként írnek le, mivel ugyanezt a megoldást fogjuk használni más fontos jogszabályok esetében is később a héten. A nanoanyagok kozmetikai termékekben való használatára vonatkozó sajátos rendelkezések mechanizmust vezetnek be a szükséges információ még azelőtt történő biztosítása tekintetében, mielőtt az anyagok a nyilvánosság számára hozzáférhetővé válnának a piacon. Ez biztosítja, hogy a biztonsággal kapcsolatos megfelelő adatokat közöljék, és a hatóságoknak legyen idejük a szükséges biztonsági óvintézkedésekre.

Hosszú, intenzív és gyümölcsöző vita folyt arról, hogy a karcinogénnek, mutagénnek vagy reprodukció toxicitással rendelkezőnek minősített anyagokat kivételes esetekben lehet-e használni? Nagyon örülök, hogy a Tanács és a Parlament egyetértett a Bizottsággal abban, hogy fenn kell tartani ezen anyagok általános tilalmát a kozmetikai termékekben. A Bizottság által javasolt minimális kivételek célja pusztán az ellentmondások elkerülése az élelmiszerekre vonatkozó jogszabályok tekintetében, mivel valójában nem világos, hogy ha valaki ihat alkoholt, akkor azt miért ne használhatná kozmetikai termékekben?

A termékbiztonság garantálása mellett a javaslat javítja a fogyasztóknak szóló tájékoztatás szintjét is. Egy példa erre annak az információnak a feltüntetése az összetevők listáján, hogy mely anyagok vannak jelen

nanoformában. Ezen felül a jogszabály a gyártók által szolgáltatott információ sajátosabb vizsgálatát írja elő. Örülök, hogy megerősíthetem, hogy a tagállamok és a Bizottság az ügyben folytatott szoros együttműködéssel meg kívánják előzni a fogyasztók félrevezetését.

Amint elmondtam, ez a rendelet az egyszerűsítési programunk része. Ily módon, kikerülnek a félreértések és ellentmondások egy már 33 éves, ez idő alatt 55-ször módosított irányelvből. Valószínűleg az irányelvet csak nagyon kevesen értették. Ezért álltunk elő az uniós jogszabályok jelentős egyszerűsítésének ötletével.

Szeretnék rámutatni arra is, hogy a kozmetikai termékekkel kapcsolatos, azok uniós piacon történő forgalomba hozatalát megelőző jelentéstétel központi rendszerének létrehozása költséget takarít meg az ágazatban.

Már rámutattam arra, hogy az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság szorosan és konstruktívan működött együtt. A Bizottság részéről egyetértek a Roth-Behrendt asszony által benyújtott valamennyi módosítással.

A Bizottság megadta a Parlament által kért választ arra a kérdésre, hogy e jogszabály miért rendelet irányelv helyett, valamint tájékoztatta a Parlamentet az internetes értékesítés, a termékhamisítás, az átmeneti rendelkezések, a rendelet hatálybalépésére nyitva álló határidő tekintetében, és a nanoanyagok fogalom-meghatározásának vonatkozásában is. Az idő megtakarítása érdekében szeretném, ha jóváhagynák a magyarázatok titkárságnak történő átadását, minthogy a tartalom már ismert a Parlament előtt.

Bizottsági nyilatkozatok

A Bizottság tudomásul veszi a tagállamoknak az irányelvek rendeletekké történő átdolgozása kapcsán felmerült aggályait.

A Bizottság úgy véli, hogy amennyiben valamely irányelv meglévő rendelkezései kellően egyértelműek, pontosak és részletesek, átdolgozás útján egy rendelet közvetlenül alkalmazandó rendelkezéseivé alakíthatók. Ez leginkább akkor igaz, ha az érintett rendelkezések technikai jellegűek, és már valamennyi tagállamban maradéktalanul átültették őket a nemzeti jogba.

A Bizottság – figyelembe véve az eddig kifejtett különböző véleményeket – elfogadja, hogy a kozmetikai termékekről szóló rendelet konkrét esetét a későbbiekben nem használják precedensként az intézményközi megállapodás ezen pontjának értelmezéséhez.

A Bizottság elkötelezi magát amellett, hogy még a rendelet hatálybalépését megelőzően tisztázza a kozmetikai termékek internetes értékesítésével kapcsolatos helyzetet.

A Bizottságot – az Európai Parlamenthez hasonlóan – aggasztja az a tény, hogy a kozmetikai ágazatot is érintheti a hamisítás veszélye, ami növelheti az emberi egészséget fenyegető kockázatokat. Ezért a Bizottság lépéseket fog tenni az illetékes nemzeti hatóságok közötti együttműködés fokozására a hamisítás elleni harc érdekében.

A Bizottság magyarázó feljegyzést dolgoz ki az átmeneti intézkedésekről és a rendelet hatálybalépésének időpontjáról (elsősorban a 7., 8., 10. és 12a. cikkek tekintetében).

A nanoanyagok definíciójával kapcsolatban a Bizottság megjegyzi, hogy a nanoanyagok közös meghatározása még kidolgozás alatt áll. A Bizottság ennél fogva megerősíti, hogy a jövőbeli közösségi jogszabályokban figyelembe kell venni a közös meghatározás alakulását, és megjegyzi, hogy a javaslaton belüli komitológiai eljárások ugyancsak lehetővé teszik a meghatározás frissítését a javaslatban.

Françoise Grossetête, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, engedje meg, hogy először is őszintén gratuláljak ne csak a Tanácsnak, hanem az előadónak, Roth-Behrendt asszonynak, az Európai Bizottságnak, árnyékelőadó társaimnak, és különösen Ries asszonynak az általunk elvégzett munkához. Sokszor meglehetősen élénk párbeszédet folytattunk, de végül nagyon kielégítő eredményt értünk el, amely egyrészt megerősíti a kozmetikai termékek biztonságát a fogyasztók javára, másrészt csökkenti az adminisztratív terhet, amely feleslegessé vált európai ágazatunk számára.

Ez a rendelet azért volt szükséges, mivel helyre kellett állítani egy, az elmúlt 30 évben majdnem 50-szer módosított jogszabály egyértelműségét. Az irányelv átültetése problémát okozott a 27 tagállamban. Jogi bizonytalanságok merültek fel, a szöveg nagyon nehézkessé vált, a végrehajtás pedig nagyon költségessé vállalkozásaink számára. Szeretnék emlékeztetni arra is, hogy az Európai Unió kozmetikai társaságai világszerte ebben az ágazatban, amelyben több mint 3 000 európai gyártó működik. Ez egy nagymértékben innovatív

ágazat, amely 65 milliárd eurós piacot képvisel, és közvetlenül vagy közvetve 350 000 munkahelyet teremt. Ezért fontos, hogy foglalkozzunk a kozmetikai termékekkel.

Ez az új rendelet megerősíti a biztonságot, amint már elmondtam, és a piac felügyeletén keresztül a gyártó felelősségét, ezzel egyidejűleg csökkenti a bürokráciát. Biztosítja a kozmetikai termékek jobb nyomon követhetőségét, a felelős személy azonosítását, és rendelkezik egy, a kozmetikai termék leírását és a gyártási módszert tartalmazó információs fájlról.

Valójában sokszor tárgyaltunk a kozmetikai termékekben, különösen napvédő termékekben használt nanoanyagokról; ezeket nagyon szigorú biztonsági követelményeknek kell alávetni, de nem állhatunk az innováció útjában. A nanoanyagokat tartalmazó terméket kell tehát bejelenteni a felelős személynek, nem magát a nanoanyagot.

Zárásként szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy tényleg küzdenünk kell a kozmetikai termékek hamisítása ellen, ami még mindig valódi veszélyt jelent. Ezen a téren még sok a tennivalónk.

Daciana Octavia Sârbu, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) A biztonságos kozmetikai termékek különösen fontosak az európai fogyasztók számára, ezért megfelelő figyelmet kell szentelnünk ezeknek.

Időszerűnek tartom azt a kezdeményezést, hogy vizsgáljuk felül az irányelvet és egy bizottsági rendelet-javaslattal váltsuk fel azt. Ezáltal felszámolhatók a pontatlanságok és a jogi jellegű következetlenségek, és elkerülhetők a nemzeti jogszabályokba történő átültetések közötti eltérések.

Amikor az európai szintű tapasztalat igazolta, hogy az összetevőnkénti megközelítés sem nem életképes, sem nem megfelelő, meglátásom szerint annak kell prioritásnak lennie, hogy a gyártókat felelősségre vonhatóvá tegyük, és biztosítsuk a belső piacon a szigorú ellenőrzést.

A nanoanyagok használata ígéretes megoldást jelenthet e területen, de ezeket az anyagokat a fogyasztásra szánt termékkel foglalkozó tudományos bizottságnak kell értékelni és biztonságosnak kell nyilvánítania, míg az alternatív módszerek alkalmazása olyan kezdeményezés, amelyet továbbra is támogatni kell.

Úgy vélem, az általam említett bizottság bevonása életbevágóan fontos a karcinogénnek, mutagénnek vagy toxikusnak minősített anyagok használata tekintetében, hogy azok kozmetikai termékekben történő felhasználása ellenőrzött legyen.

Úgy vélem, e rendelet hatékony végrehajtása érdekében a tagállamoknak megfelelő ellenőrzéseket kell lefolytatniuk, és jogsértés esetén rendszeresen jelentést kell tenniük a Bizottságnak.

Chris Davies, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a Parlament e ciklus végéhez közeledik, és néhányan már a választásokra készülünk. Az Egyesült Királyságban legalábbis egy csomó euroszeptikussal és eurofóbbal küzdünk, akik minden lehetséges alkalommal belekötnék mindenbe, amit itt teszünk. E jogszabály története bőséges fegyverzettel látja le őket: 55 jelentős változtatás az elmúlt 30 évben, amelynek révén maga a jogszabály csak nehézkesebbé, zavarosabbá vált, és aligha segítette az ágazatot vagy a fogyasztókat.

Mégis úgy látom, hogy a kritikusok gyakran nem néznek a dolgok mélyére. Nem igyekeznek azt vizsgálni, hogy mit tesz az Európai Unió a meglévő helyzet javítására, és a hasznok realizálására. Úgy vélik, mindig statikusak vagyunk. Nos tehát, itt van egy jogszabály, amely a gyakorlatban biztosította, hogy a meglévő rendelkezések egyszerűsödjének, a bürokrácia megszűnjön, és a jogszabály végre egyértelművé váljon. És az irányelvből rendelet lett. Na, az én országomban ez maga a borzalom, hogy elvesszük a tagállamok kicsi manőverezési lehetőségét, de a valóság az, amint a REACH esetében tapasztaltuk és tapasztaljuk itt is, hogy az ágazat nem szeretné egy európai szabály 27-féle értelmezését, hanem pontosan tudni szeretné, hogy mi a helyzet a piacon, amely a legnagyobb ilyen piac a világon.

Vajon felállnak-e a kritikusok és kimondják-e: „tévedtünk, amikor ragaszkodtunk a CMR-ek betiltásához?” Vajon kimondják-e: „tévedtünk?” Megmondják-e majd, hogy mit tegyünk a kozmetikai termékekbe, hogy olyan termékeket tegyünk bele, amelyeket az élelmiszerekbe nem tennénk, mindezt annak ellenére, hogy e kozmetikai termékek némelyikét a bőrünkre, a szemünkbe, sőt a szánkba tesszük? Tiltakoznak-e majd a kozmetikai termékek megfelelő vizsgálata, vagy a központosított információs rendszer ellen, amelyről a biztos úr helyesen mondta, hogy költséget takarít meg az ágazatban? Nem hiszem, hogy ezek bármelyikét is megtennék.

Képviselőtársam, Frédérique Ries, aki ma este nem lehet itt velünk, biztosítani szeretne volna, hogy lépéseket tegyünk a hamisított termékek forgalomba hozatalának elkerülésére, a termékek nyomon követhetőségének erősítésére, és az e termékek előnyös hatásairól szóló hamis állításokra vonatkozó korlátozások szigorítására. Támogatni akarta a termékek egyértelmű címkézését a nanoanyag-tartalom vonatkozásában. Ezeken a területeken előre léptünk. Így az ő nevében szeretnék köszönetet mondani az előadónak, az árnyékelőadónak és Verheugen biztos úrnak. Úgy vélem, ez egy jó jogszabály, és ami engem illet, minthogy indulok a választásokon, nagyon örülök, hogy ezt példaként hozhatom fel arra, hogy mit csinál jól az Európai Unió.

Roberta Angelilli, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai kozmetikai ipar a gazdaság és a foglalkoztatás szempontjából nagyon jelentős ágazat. Amint már elhangzott, forgalma több, mint 35 milliárd EUR, és több mint 350 000 munkahelyet teremt az értékesítésben, forgalmazásban és szállításban. Az ágazatra a nagymértékű innováció a jellemző, de én is hangsúlyozni szeretném, hogy az emberi egészség védelmét és a fogyasztók tájékoztatását magas szinten garantálni kell.

Pontosan ezért gratulálok az előadónak kiváló munkájához, és szeretném néhány különösen fontosnak vélt pontra felhívni a figyelmet. Helyénvaló a termékeket biztonsági vizsgálatnak alávetni, amely egyúttal felelősséget is ró a forgalmazóra, hogy a szükséges ellenőrzéseket az áruk forgalomba hozatala előtt elvégezze. Szintén jó dolog az új rendelet által megszabott tilalom, amely több mint ezer kozmetikában használt, karcinogénnek vagy toxikusnak minősített anyagot érint.

Egy másik fontos szempont a megengedett színezékek, tartósítószer és napszűrők jegyzéke, lényeges továbbá a kozmetikai termék rendeltetésére, szavatossági idejére, az alkalmazásukat érintő sajátos figyelmeztetésekre vonatkozó címkézés világosabbá tétele, és az összetevőket tömeg szerint csökkenő sorrendben tartalmazó lista. Ami a leglényegesebb, hogy a címke olyan szavakat, jeleket vagy képeket tartalmazzon, amelyek a termék valós tulajdonságait és rendeltetését takarják, és nem utalnak olyan tulajdonságokra és rendeltetésre, amellyel az nem rendelkezik.

Ezért szükséges a termékek nyomon követhetőségének biztosítása, már csak azért is, mert gátat kell vetnünk a kozmetikai termékek hamisítása és az úgynevezett „párhuzamos import” aggasztó jelenségének. Elnök úr, zárásképpen szeretném elmondani, hogy csak Olaszországban 120 millió EUR értékű kozmetikai termék, a parfümök és fogkrémek is beleértve, származik ténylegesen a párhuzamos piacról, és jelentős veszélyt az egészségre.

Hiltrud Breyer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, az emberi egészség védelme, mint elsődleges célkitűzés a kozmetikai termékek esetében is áll. E szavazással történelmet írunk. Ez az első olyan alkalom, hogy egyedi rendelet született a nanoanyagok kozmetikai termékekben való használata tekintetében; úttörők vagyunk e téren. Természetesen nagyon örülök annak, hogy elmondhatom, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának kezdeményezése vezetett ezen úttörő eseményhez. Mi, a Zöldek voltunk a mozgatórugó, mi vettük a kérdést napirendre, és szeretnék hálás köszönetet mondani az előadónak, Roth-Behrendt asszonynak egyértelmű és állhatatos támogatásáért. Örülök, hogy a Bizottságot is megdicsérhetem véleményének megváltoztatásáért. Mostanáig folyamatosan azt hangsúlyozta, hogy a meglévő jogszabály kellően biztosítja a nanoanyagok biztonságát. Most egyértelműen kimondta, hogy tényleg szükség van egyedi rendeletekre.

Ez nem csak a kozmetikai rendeletre vonatkozik, hanem az új élelmiszerekről szóló azon rendeletre is, amelyet még meg kell vitatnunk a héten, minthogy a nanotechnológia mostanáig amolyan fekete lyuk volt. Úgy került a piacra, hogy nem ismertették kellően a kockázatokat. A mai tehát jó nap az egészség- és fogyasztóvédelem szempontjából, még akkor is, ha sajnálatosan a nanoanyagok fogalom-meghatározása nem lett kellően átfogó, hanem csak az oldhatatlan vagy perzisztens anyagokra korlátozódik. Mindazonáltal fontos és életbevágó számunkra, hogy nanospecifikus jogszabályok születtek.

Azt is remélem – és ezzel együtt támogatásukat is kérem az ügyben –, hogy az új élelmiszerekkel kapcsolatos rendelet is sikeresnek bizonyul a héten, mivel az az ügy nem kapott olyan széleskörű támogatást a Bizottságtól. Szükségünk van a kozmetikai termékek és az élelmiszerek közötti következetességre, és nem csak az alkoholt érintően. Ugyanez vonatkozik általánosságban a nanotechnológia területére. Itt is biztosítanunk kell a következetességet a kozmetikai termékek és az élelmiszerek között. Azt is őszintén remélem, hogy végül nyílt vitát tartunk a nanotechnológia rendeltetéséről és használatáról. Annak is örülök, hogy nem tompítottuk a CMR-anyagokra vonatkozó, 2008-ban elfogadott tilalmat, amelyet szintén a Zöldek javasoltak.

Eva-Britt Svensson, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, képviselőcsoportommal együtt üdvözlöm a Tanács és a Parlament által a kozmetikai irányelv átdolgozása során elért kompromisszumot.

A Tanáccsal folytatott tárgyalások során a legnagyobb buktatót éppen a nanoanyagok jelentették. Ez rendkívül kisméretű részecskék alkalmazását jelenti új anyagok készítésénél, amelynek révén ez az új anyag új tulajdonságokat vagy rendeltetést kap épp azért, hogy a részecskék olyan kicsik. Az anyag például keményebb, tömörebb, vékonyabb, víztaszító, hőtartó lehet, vagy szert tehet más tulajdonságra. Tulajdonképpen erről még mindig nem tudunk túl sokat. Egyes szépitőszerek és krémek nanorészecskéket tartalmaznak, és elképzelhető, hogy e részecskék áthatolnak a sérült bőrön, bekerülnek a testbe, ahol egyáltalán semmi keresnivalójuk.

Akkor tehát megengedhetjük egy aktív anyag jelenlétét a kozmetikai termékekben, ha nem tudjuk azt ellenőrizni? A válasz természetesen nem. A nanoanyagokról több ismeretet és információt kell szereznünk. Ezért örülök ennek a megállapodásnak, amelyről holnap szavazunk. Ez a jó irányba tett lépés.

A megállapodás révén az európai fogyasztók nagyobb védelemben részesülnek a nanoanyagok hajfestékekben és UV-szűrőkben stb. történő alkalmazása esetén. Ezeket az anyagokat a forgalomba hozatal előtt biztonsági vizsgálatnak vetik alá, és a kozmetikai termék gyártójának kell értesíteni a Bizottságot a nanoanyagok bármely más termékben történő használatáról, a Bizottság pedig konzultál a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottsággal, hogy a nanoanyagok tekintetében fennáll-e az egészségügyi kockázat gyanúja.

Hálás köszönetet szeretnék mondani a felelős előadónak és a Bizottságnak e kiváló átdolgozásért.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Szeretnék köszönetet mondani az előadónak. Gratulálok, Dagmar, a Bizottság által elénk terjesztett európai parlamenti és tanácsi rendelet tervezetével kapcsolatos munkájához. Ez egy nagyon fontos dokumentum a fogyasztók egészségének védelmében. Kétségtelenül mindannyian használunk kozmetikai termékeket, minthogy ezek közé nem csak a szépségápolási termékek tartoznak, hanem az úgynevezett mindennapi kozmetikumok, mint a fogkrém, a dezodorok, a samponok, kéz- és körömápolók, ajakápolók, és így tovább.

33 év telt el a legutóbbi irányelv óta, ez elég hosszú idő, a módosítások ellenére. A vegyiparban és magában a kozmetikai ágazatban bekövetkezett fejlemények azonban óriási és alapvető változásokat hoztak. Itt a nanoanyagok használatára gondolok, amit oly gyakran említettünk itt. Ezek mind kedvező, mind káros hatást gyakorolhatnak az emberi egészségre. Egyetértek ezért azzal a véleménnyel, hogy minden rákkeltő anyagot be kell tiltatni a kozmetikai termékekben. Nagyon alaposan át kell gondolnunk azon anyagok alkalmazását is, amelyek mutagén vagy toxikus hatása nem zárható ki.

A fogyasztók gyakran vásárolnak kozmetikai termékeket félrevezető reklámok vagy hiányos információk alapján, így európai ügynökségeinken, többek között az Európai Vegyianyag-ügynökségen és az Európai Élelmiszerbiztonsági Hivatalon keresztül meg kell próbálnunk ellenőrzési irányelveket és iránymutatásokat kidolgozni. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a kozmetikai termékek a leggyakrabban hamisított termékek, és ez csak növeli a káros anyagok jelenlétének valószínűségét. E figyelmeztetések mellett igyekeznünk kell tájékoztatni a fogyasztókat még a jól ismert cégek által gyártott termékek egészségügyi kockázatairól is.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, véleményem szerint az előttünk álló jelentés meghatározó pontja a jogalap megváltozása. Jóllehet az Európai Unió tagállamai különböző ütemben fejlődtek, és még mindig nagyon eltérő a fejlettségi szintjük, csak akkor érünk el nagyobb jogbiztonságot, ha a rendeletet választjuk, és emellett a jövőben is kitartunk.

Vannak olyan irányelvek, amelyek több kárt és igazságtalanságot idéztek elő a versenyben, mint ha maradt volna minden a régiben, mivel a tagállamok különbözőképpen hajtották azokat végre. Ezért helyénvaló, hogy ebben a jelentésben az irányelvet és a nemzeti végrehajtást egy átfogó rendelet tömöríti. Ily módon természetesen növekszik a jogbiztonság, ami rendkívül fontos az ágazat társaságainak, amelyek a kutatásban is érintettek. Természetesen üdvözlendő a Bizottság azon kötelezettségvállalása, hogy a kötelező bejelentések 25%-át hamarosan felszámolja. Ezzel a rendelettel megtettük az első lépést. Gratulálok, biztos úr.

Ez a jelentés azt is egyértelművé teszi, hogy milyen gyorsan jelenhetnek meg új termékek a piacon, amelyek a jogalkotókat cselekvésre késztetik. A kozmetikai irányelv megváltozásának kérdésével néhány éve foglalkozunk. A nanoanyagok használata miatt újra arra kényszerültünk, hogy foglalkozzunk a kérdéssel. A preventív fogyasztóvédelem keretében a címkézési határozatoknak örülni kell, míg a tudományos felfedezések állására tekintettel az átmeneti jóváhagyás lehetősége is elfogadható. Ezen a ponton óva intenk mindenkit a pánikkeltéstől, amint arra sor került más események kapcsán is, és ehelyett a teljes téma tudományos vizsgálatát tanácsolom.

Az általunk végrehajtott követelményekkel, azaz azzal, hogy a terméktájékoztatók és a címkék csak a termék valódi tulajdonságait tükrözhetik, a fogyasztók védelmezőiként járunk el. A Roth-Behrendt asszony által említett dezodor-ügy azonban más lapra tartozik. Egy adott embernél beválhat, egy másiknál nem. Néha egy anyag egy adott napon használ, egy másik napon nem. Ezt az ügyet ezért nem kell ennyire komolyan vennünk.

Csak remélni tudom, hogy a Bizottság nem hígítja fel a jogi megközelítést a komitológiai eljárásban megállapított túlon túl sok intézkedéssel. Ezért arra kérem, hogy ne nyújtsák hosszúra ezt az eljárást.

Margrete Auken (Verts/ALE). – (DA) Elnök úr, mindannyian használunk kozmetikai termékeket. Ezek nem olyan luxuscikkek, amelyeket kizárólag valamelyik nem vagy csak felnőttek használnának. Szappan, sampon, fogkrém, lemosók, dezodorok, naptejek, mind körülvesznek minket, és mindannyiunkat érintenek. Ezért fontos, hogy biztonságosak legyenek, és hogy minden ország helytálló és egyértelmű szabályokat alkalmazzon; ezzel a javaslattal ezt értük el. Szeretném megragadni a lehetőséget, mint mindenki más, és köszönetet mondani Roth-Behrendt asszonynak remek munkájáért.

Örülünk, hogy a CMR-anyagokkal kapcsolatos tilalmunk fennmaradt, de megfelelőbb is lett. Ha az etanol betiltottuk volna a kozmetikai termékekben, az valószínűleg problémákat okozott volna, ugyanakkor kicsit fura is lett volna, minthogy viszonylag nagy mennyiségben isszuk. Az azonban jó, hogy a Tanácsnak nem sikerült a rendelkezéseket gyengítenie. A tilalomtól való eltérés most csak azokra az anyagokra korlátozódik, amelyeket az élelmiszerekben megengedünk, amelyek eddig nem okoztak problémát, és amelyeket a veszélyeztetett csoportok, például a várandós nők és a gyermekek is tolerálnak. A legfontosabb azonban, hogy végre bekerültek a nanoanyagok. Ez kemény meccs volt. Úgy tűnik, mintha az ágazat megpróbálta volna eltusolni a nanoanyagok biztonságával kapcsolatos vitát. Ők akkor örülnének, ha ezeket az anyagokat problémamentesnek és csodálatosnak fogadnánk el. Utalás sem történt például a GMO-kat körülvevő nyilvános aggályokra.

Mi, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoport büszkéek vagyunk arra, hogy a nanoanyagok is bekerültek a szövegbe. Ezeket vizsgálni, címkézni kell, és ahol sok termék érintett – UV-szűrők, színezőanyagok, tartósítószerke – mostantól a gyártó feladata a biztonság garantálása, míg a Bizottságnak kell részletes információt szolgáltatnia és időt szakítania a többi nyomon követésére. Végül sikerült a címkézést is bevennünk, így a fogyasztók is láthatják, hogy mit vesznek és kennek magukra. Sikerült a szövegbe foglalunk egy felülvizsgálati rendelkezést is, amely előírja a Bizottság számára annak biztosítását, hogy mind a nanoanyagok meghatározása, mind a biztonsági eljárások kielégítőek legyenek. Végül is jó dolog, hogy nem engedjük meg egy termék olyan tulajdonságának reklámozását, amellyel nem is rendelkezik. Érdekes lenne látni, hogy a jövőben hogyan tudják majd eladni azt a ráncatlanítót, amelyet az arcunkra kenünk, és amely láthatóan nem válik be.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) A kozmetikai iparban, mint sok egyéb iparágban manapság forradalom zajlik. A nanotechnológia néhány évvel ezelőtt elkezdte meghódítani ezt az iparágat is, és mára ennek következtében soha nem látott lehetőségek és távlatok nyíltak meg. Persze a nanotechnológia korántsem új találmány, a technológiát az ember négyezer éve használja, igaz tudatosan csak húsz éve figyeltünk fel rá.

Ugyanakkor fontos, hogy kellő óvatossággal kezeljük ezt a kérdést, nem lassítva a felfedezéseket és azok alkalmazását, de figyelve az egészségügyi veszélyekre is. Ezekről a lehetséges veszélyektől meg kell védenünk az állampolgárainkat, mégpedig differenciáltan, kockázatalapú megközelítési módon.

Vannak nanoalkalmazások és -termékek, amelyeket az emberek közvetlenül használnak, például ruhák, ételek, és ilyenek a kozmetikai termékek is, melyek esetében egy nem kellően körültekintő megközelítés esetén az emberek szó szerint a bőrükön fogják tapasztalni az esetleges káros következményeket.

Éppen ezért fontos, hogy az emberek tudják, hogy milyen készítményeket használnak, így a megfelelő és részletes címkézés elengedhetetlen, a gyártói felelősség pedig alapvető. Egy hatalmas és egyre növekvő iparágról beszélünk, hiszen a kozmetikai ipar bevétele az Unióban 65 milliárd euróra rúg évente. Az egyik vezető európai kozmetikai cég – a 3000 közül az egyik – például évente csak kutatás-fejlesztésre 450 millió eurót költ és közel 3000 tudóst, kutatót foglalkoztat.

A Bizottság becslése szerint 2006-ban a kozmetikumok 5%-a tartalmazott nanoösszetevőket, ez a szám mára könnyen meg is duplázódhatott. Ahhoz, hogy a saját magunk okozta világproblémákból kilábalhassunk, szükségünk van a nanotechnológiára, így nyugodt szívvel fogok igennel szavazni erre a jogszabályra, de soha nem felejthetjük el, hogy minden éremnek két oldala van.

Gratulálok a jogszabályt alkotó hölgyeknek, Roth-Behrendt, Grossetête és Wallis asszonynak, nagyon szép munkát végeztek.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, a kozmetikai termékek biztonságával kapcsolatos minimum-előírások bevezetése fontos lépés az európai fogyasztók lényegesen nagyobb biztonságának garantálása felé. E korszerű rendelet egyúttal csökkenti a több mint 350 000 embert foglalkoztató európai gyártókat sújtó adminisztratív terhet is. A széleskörű vita itt főként a címkézésre összpontosított, mivel ez gyakran félrevezeti a fogyasztókat, és ezért nagyon örülök annak, hogy a termékek hatásával kapcsolatos új állításokat dokumentálni kell. Nagyon élénk vita folyt, és nem csak itt, a nanoanyagok engedélyezéséről, és természetesen a rákkeltő anyagok kozmetikai termékekben való használatának megtiltásáról. Nem értek egyet azzal, hogy a termék nanoanyag-tartalmával kapcsolatos tájékoztatást figyelmeztetés formájában kellene közölni. Fontos, hogy legyen egy listánk az engedélyezett nanoanyagokról, amelyek nem ártalmasak, de javítják a termék minőségét. Természetesen nincs értelme a fogyasztókat ijesztgetni. A minimum előírásoknak garantálniuk kell a fogyasztók biztonságát. Feltétlenül súlyos problémának tekintem a termékhamisítást, és szeretném felhívni a figyelmet a nemzeti ellenőrző testületek korlátozott kapacitására, amely testületeknek már most is mindent ellenőrizniük kell.

Örülök, hogy a szöveg tartalmazza a nanoanyagok egységes fogalom-meghatározását, és annak is, hogy ezt majd a legújabb tudományos fejleményekhez igazodva módosíthatjuk. Örülök annak is, hogy az irányelvből rendelet lesz, és így határozottabb jogi jelleget kap. Üdvözlöm tehát ezt a munkát, és gratulálok valamennyi előadónak, hogy sikerült konszenzust elérnünk egy olyan kényes kérdésben, mint a kozmetikai termékek tudományos fejlemények alapján történő forgalomba hozatala az európai piacon.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Elnök úr, az elmúlt jogalkotási évben első olvasat során elért kompromisszumok nagyon hamar megszokottá váltak, az idő sürgetése miatt. Emellett ez kedvez a kis képviselőcsoportoknak, mivel a tárgyalóasztalnál kötött megállapodások során mindig erőteljesebben léphettek fel, mint azt méretük engedné. Ha azonban elharapózik ez a gyakorlat, elkopik a parlamentáris demokrácia hitelessége ebben a Házban.

Ezúttal azonban a demokrácia győzött, mivel a nagyobb csoportok közös nevezőt találtak, és az elért eredmény a többség valódi támogatását élvez.

Nyilvánvaló volt, hogy a kozmetikai irányelvet át kell dolgozni. Rendelkezéseit egyértelművé kellett tenni és korszerűsíteni kellett, és az útmutató irányelvet rendeletté kellett változtatni és nem kevesebbé, hogy garantálhassa az emberi egészség magas szintű védelmét szerte az EU-ban, csakúgy, mint a belső piac tevékenységének védelmét. Ezek az elvek logikusan következnek a REACH megvitatása során megkezdett munkából.

A kozmetikai ágazat elavult jogszabályai különleges veszélyt jelentenek az egészségre, és a jogszabályokba vetett bizalomra. A nanorészecskékkel és a kozmetikai termékekkel kapcsolatos tájékoztatások jó példa erre. Míg a nanorészecskék pozitív tulajdonságai többé-kevésbé ismertek, a kockázatok javarészt felderítetlenek. Ugyanígy lehetetlen volt a legcsekélyebb bizonyossággal is ellenőrizni a kozmetikai termékek sajátos tulajdonságait, amelyek közvetlenül hatással vannak a vásárlói döntésre.

Ezért volt fontos közös álláspontot kialakítani a három legnagyobb képviselőcsoport között, hogy figyelembe vehessünk egészségügyi, környezeti, kereskedelmi és társadalmi megfontolásokat, hogy lehetővé váljon a megállapodás a Tanáccsal. Ennek megfelelően nagyra értékelem képviselőtársam, Grossetête asszony árnyékelőadóként végzett munkáját. Grossetête asszony a parlamenti előadóval, Roth-Behrendt asszonnyal és liberális képviselőtársaival együttműködve biztosította a többségi álláspontot, ezáltal lehetővé tette a végső eredményt. A valódi demokrácia mindenkit meghallgat, de a többség véleményét tükrözi.

Elnök. – Senki nem jelezte, hogy hozzá kívánna szólni a vitához. Így, mielőtt átadnám a szót az előadónak, szeretném tájékoztatni önöket, hogy eddig tizennégy képviselő szólalt fel, közöttük tizenegy hölgy.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, már éppen észrevételt tettem volna utolsó megjegyzésre, de meggondoltam magam. A férfiakat éppúgy érdeklik a kozmetikai termékek, tulajdonképpen egyre inkább. Akárhogy is, érdekelték kozmetikai termékeink biztonságának garantálásában.

Már csak egyetlen dolgot kell tennem. Őszintén köszönöm az Önök beleegyezését és támogatását. Amint Davies úr elmondta, valóban jó példát szolgáltatunk arra, hogy az uniós jogalkotás mit érhet el.

Ha adhatok személyesen Önnek egy tanácsot, Davies úr, az a következő lenne. Talán az Ön hazájában is megéri megemlíteni, hogy mi Európában olyan szabályozással rendelkezünk a kozmetikai termékek

tekintetében, amilyen sehol máshol nincs, ez a kozmetikumok állatkísérletekkel történő kifejlesztésének tilalma. Az ilyen állatkísérletek Európában nem megengedettek. Ezen felül néhány napja olyan rendelet lépett hatályba, amely kimondja, hogy az állatkísérlettel létrejött termékeket nem lehet forgalomba hozni az európai piacon. Tekintettel arra, hogy a briteket állatszeretőként ismertük meg, ez egy olyan érv lehet, amelyet Ön is felhasználhat.

Dagmar Roth-Behrendt, előadó. – (DE) Elnök úr, nagyon köszönöm, biztos úr, nagyon köszönöm, hölgyeim és uraim. Különösen hálás vagyok Verheugen biztos úrnak, hogy ismételten hangsúlyozta az állatkísérletek tilalmát, mivel ez arra emlékeztetett, hogy ez a kozmetikai termékekkel kapcsolatos jogszabályok harmadik olyan felülvizsgálata, amelyben részt vehettem, e felülvizsgálatok voltak ugyanis a hatodik módosítás, a hetedik módosítás és most a rendelet átdolgozása.

Valóban sikerült betiltatunk az állatkísérleteket. Sikerült többek között biztosítanunk, hogy a fogyasztók megismerjék egy termék szavatossági idejét azon kis rovatból, amelyben egy szám jelzi, hogy egy termék mennyi ideig használható fel. Ezeket a megjegyzéseket azon képviselőtársakhoz is intéztem, mint Roithová asszony, aki ma sajnos nem lehetett itt a vita kezdetekor. A címkék soha, semmilyen tekintetben nem voltak figyelmeztetések. Ha egy termék nem biztonságos, nem kerülhet a piacra, nem hozható forgalomba. Az európai piacon valamennyi terméknek biztonságosnak és ártalmatlannak kell lennie. A címkézés viszont lehetővé teszi a fogyasztó számára, hogy válasszon. Erről szól a demokrácia, erről szól a választás szabadsága.

Remek jogszabály áll előttünk. Igyekeztem nagyon átláthatóvá tenni a folyamatot. Igyekeztem, amint Grossetête asszony is elmondta, a különböző vélemények egyeztetésére. Tettem ezt azért, mert biztosítani szerettem volna, hogy olyan jogszabályt dolgozzunk ki, amely mindenkinek jó, különösen az Európai Unió fogyasztóinak, az ágazatnak, amelynek majd dolgoznia kell e jogszabállyal, és végül mindenkinek, aki előnyt élvez e jogszabály révén.

Szeretném még egyszer elmondani Schnellhardt úrnak, hogy igen, a dezodorok nem egyformán működnek minden emberen, de a tájékoztató akkor is úgy szól, hogy „Ön garantáltan nem izzad meg”. Ezért fontos, hogy a strasbourgi hét után a szemem alatt mélyülő karikákkal kapcsolatos terméktájékoztatók bizonyos mértékig igazak és megbízhatóak legyenek.

Még egyszer szeretnék köszönetet mondani biztos úrnak, különösen magyarázataiért, valamint képviselőtársaimnak és munkatársaimnak, akik a munka dandárját elvégezték. Nagyon köszönöm.

Elnök. – Ez egy rendkívül hasznos és gyümölcsöző vita volt.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

16. A biocid termékek forgalomba hozatala - Új felülvizsgálati javaslat a biocidekre (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbi téma közös megvitatása:

- Sárbu asszony jelentése a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében, az Európai Parlament és a Tanács biocid termékek forgalomba hozataláról szóló, 98/8/EK irányelvet bizonyos időtartamok meghosszabbítására vonatkozóan módosító irányelv-javaslatáról (COM(2008)0618 – C6-0346/2008 – 2008/0188(COD)) (A6-0076/2009), valamint

- a Bizottság nyilatkozata a biocidekről szóló irányelv felülvizsgálatára vonatkozó új javaslatról.

Daciana Octavia Sárbu, előadó. – (RO) Hangsúlyozni szeretném, hogy sikeresnek tekintem azt a megállapodást, amelyet a Bizottsággal és a Tanáccsal együtt kötöttünk a hatóanyagok értékelési időtartamának 2014-ig való meghosszabbításáról annak érdekében, hogy a biocid termékek esetében idejekorán szabályozott piacot hozzunk létre.

Ezt tükrözi a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság által megtartott szavazás eredménye is. Ezért meg szeretném köszönni azoknak a kollégáimnak, akik támogatták a három intézmény közötti megegyezést.

Az átmeneti időszak meghosszabbítása rendkívül fontos, hiszen biztosítanunk kell, hogy valamennyi, hatóanyagot tartalmazó biocid termék legalisan kerüljön forgalomba.

Úgy éreztem, hogy első olvasásra kell felülvizsgálni ezt az irányelvet, hogy ne hogy túllépjük esetleg a biocid termékek szisztematikus vizsgálatára meghatározott 10 éves időtartamot, és ennek következtében elkerüljük annak kockázatát, hogy 2010-től kezdődően kivonják azokat a piacról.

Az időtartam meghosszabbítása révén a tagállamoknak elegendő idejük lesz arra, hogy 2014-ig – a biocidekről szóló irányelv lényeges felülvizsgálatának legvalószínűbb hatályba lépési évéig – értékeljék ezeket az anyagokat.

A jelentés-tervezetben javasolt másik téma: a többi akta esetében a határidők további meghosszabbításának lehetőségét maximum két évre korlátozni komitológia révén, hogy elkerüljük az egész folyamat esetleges végtelen elhúzódását. Ez az intézkedés abban az esetben lényeges, ha az irányelv felülvizsgálata nem fejeződik be 2014-ig.

Reméljük, hogy az adatvédelemhez és a „potyázás” gyakorlatához – minél fogva a társaságok a más cégek által nyilvántartott adatokat országos rendszer részeként használják – kapcsolódó szempontok a biocidekről szóló irányelv lényeges módosítása során kerülnek megvitatásra.

Hadd jegyezzem meg, hogy a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságon belül elfogadott módosítások egy, a Bizottsággal és a Tanáccsal kötött megállapodás részét képezik, mivel azok a holnapi plenáris ülésen megszavazandó végleges tervezetben szerepelnek. Ha a plenáris ülésen megtörténik a szavazás, megkapjuk a Tanács támogatását ahhoz, hogy első olvasásra megállapodásra jussunk.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Tisztelt elnök úr! Meg szeretném köszönni Sárbu előadó asszonynak abbéli igyekezetét és erőfeszítéseit, hogy első olvasásra megállapodásra jussanak a biocid termékek forgalomba hozataláról szóló, 98/8 irányelv módosítás-tervezetéről.

El szeretném mondani, hogy az Európai Bizottság a felülvizsgálati program előmozdítása érdekében kész elfogadni a kompromisszum csomagot, különösen az átmeneti időszak három helyett négy évre történő meghosszabbításának igényére vonatkozó pontot, valamint a további hosszabbítások kétéves korlátozására vonatkozó pontot.

Christa Kläß, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, Dimas biztos úr, hölgyeim és uraim! Büszkék lehetünk arra a tényre, hogy ilyen magas egészségügyi és higiénés színvonalat értünk el az Európai Unióban. A biocidok használata jelentős mértékben hozzájárult ezekhez az eredményekhez: fertőtlenítőként és rovarölőszerként való alkalmazásuk révén megvédenek bennünket a veszélyes betegségektől illetve esettől függően azok hordozóitól. A biocidok nélkülözhetetlenek. Az emberekre és a környezetre veszélytelenek kell, hogy legyenek, ezért szükséges most felülvizsgálni valamennyi biocid anyagot.

A biztonság időbe telik, és a felülvizsgálat hosszabb ideig tart, mint azt eredetileg terveztük. Nem kockáztathatjuk, hogy fontos termékeket veszítsünk el azért, mert lajstromozásuk nem zárult le. Ezért veszem örömmel azt aényt, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság első olvasásra megállapodott arról, hogy a biocidekről szóló irányelvre vonatkozó határidőket gyorsan meghosszabbítják – ha jól tudom, biztos úr – 2014-ig.

Azonban miért jelent meg ilyen későn ez a javaslat? Már hosszú ideje láthattuk annak veszélyét, hogy a lejárt határidők miatt hátrányt szenvednének bizonyos anyagok, és a parlamenti tanácskozásainkat az idő fokozott szorításában kell folytatnunk.

Tisztelt biztos úr! Már egy ideje várjuk a Bizottság javaslatát a biocidekről szóló irányelv felülvizsgálatára vonatkozóan. A fontos területek sürgős összehangolása és szabályozása szükséges. Példaként említhetem a jóváhagyás kritériumainak meghatározását, a jóváhagyás időtartamát és ami a legfontosabb, az adatvédelmet. A gyártóknak világos szabályozásra és bizonyosságra van szükségük. A szabályozásra akkor is szükség van, amikor a termékek használatára és kezelésére kerül a sor. Egy hatóanyag vizsgálata több ezer euróba kerül, és ez a befektetés csak akkor szerezhető vissza, ha az eredmények nem hozzáférhetők – legalábbis bizonyos ideig – a többi pályázó számára. Senki sem akarja, hogy elveszünk szigorú higiéniai szabványainkat. Meg kell, hogy tartsuk azokat, hogy szembenézhessünk az új kihívásokkal.

Remélem, hogy a Bizottság világos és megalapozott jelentést fog benyújtani, ami megfelel mindezen követelménynek, és remélem, hogy erre a lehető leghamarabb sor kerül.

Vittorio Prodi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Köszönöm Verheugen úrnak, hogy eljött, és lehetőséget ad arra, hogy együtt vitassuk meg ezt a dokumentumot. A biocid termékek forgalmazásáról szóló irányelv módosítási javaslatára tekintettel a Parlament egyetértett abban, hogy a szükséges tesztek és piaci követelmények sajátságos jellegét figyelembe véve meg kell hosszabbítani

az egyes biocid termékek főbb hatóanyagainak helyes értékeléséhez szükséges felülvizsgálati időt. Tudniuk kell azonban, hogy a biocid termékekről szóló, 98/8/EK irányelv alaposabb felülvizsgálatát várjuk, hogy az kifejezze annak tartalmára vonatkozó nézeteinket. Következésképpen hadd javasoljak a Bizottságnak megfontolásra néhány gondolatot.

Először és legelsősorban hasznos lenne, ha irányelv helyett rendelet születne, olyan jogszabály, amely lehetővé tenné, hogy ugyanazok a rendelkezések egyidőben lépjenek hatályba valamennyi tagállamban, egységesen szabályozva az ágazatot. Kulcsfontosságú kérdés lesz az adatok EU-iránymutatások szerinti megosztása, valamint — amint azt már végrehajtásra került a REACH révén — a biocid termékek gerinceseken folytatott tesztje kerülendő vagy jelentős mértékben csökkentendő, hála annak, hogy az azonos hatóanyagot bejegyzők kötelesek egymással megosztani az ilyen tesztek révén kapott adatokat, ezáltal elkerülve a vizsgálatok párhuzamos elvégzését.

Az adatok megosztása nagyobb hatékonyságot tenne lehetővé az aktákat értékelő rendszerben, és csökkentené az akták elkészítésének költségét, ami jelentős lenne mind a kis- és középvállalkozások, mind a kérelmek kivizsgálásáért felelős nemzeti hatóságok számára.

Különös súlyt kell fektetni az eljárások egyszerűsítésére és az engedélyezés adott termékekre és annak a különböző tagállamokban történő használatára vonatkozó, kölcsönös elismerésére, hogy felgyorsítsuk mind az eljárásokat, mind a biocid termékek fent említett államokban való forgalomba hozatalát. Ezt követően harmonizálni kellene a különböző országokban a kérelmek kivizsgálására vonatkozó díjak nagyságrendjét és az átfutási időt, továbbá az engedélyezési eljárást egyszerűsíteni kellene olyan formulák esetében, amelyek pl. minimális színeltérést vagy -elváltozást mutatnak, így elkerülhetőek lennének a további egyedi tesztek, amelyek további értékelést kívánnának meg az egyes tagállamoktól.

Végül el kell kerülnünk a biocid termékekkel kezelt áruk európai gyártók és az ilyen termékeket tartalmazó, közösségen kívüli áruk megkülönböztetését. A Bizottságra bízom, hogy olyan megoldással jelentkezzen, amelyet az új Parlament – reményeink szerint – támogatni fog tudni.

Urszula Krupa, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök úr! Egyre szükségesebbnek tűnik a biocid termékekre vonatkozó jogszabályok Európai Unión belüli harmonizálása, mivel az egyes országokban igen eltérő a szabályozás. A közös jogszabályi rendelkezések hiánya veszélyezteti az emberek egészségét és életét, valamint környezeti veszélyt is jelent, különösen a szabadpiaci környezetben.

A szöveg eredeti változata szerinti javaslat – azaz a jogszabályok végrehajtásának tíz éves időszaka – azonban nem tűnik reálisnak, figyelembe véve az adott termékekben felhasznált vegyi anyagok rendkívül bonyolult és költséges lajstromozási eljárásait. Ezek az eljárások – amelyek célja a nagyfokú biztonság garantálása volt – eléggé ironikus módon hozzájárulnak az ellenőrzés mértékének csökkentéséhez, ami még több problémát vet fel, ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy egyes esetekben nemzeti szabályozás ellenőrizte a forgalomba hozott biocid termékeket.

E mechanizmusok megszüntetése és a kevésbé hatékony és drága értékelési eljárások bevezetése azonban korlátozhatja a biocid termékek értékesítését. A biocid termékekben felhasznált hatóanyagok központi, európai nyilvántartása sem fogja garantálni a biztonságot, különösen ha figyelembe vesszük annak tényét, hogy a biológiai anyagok rendkívül változékonyak, és ellenállóak a hatóanyagokkal szemben. A hatékony vegyületek korlátozott választéka csak növeli a rezisztencia mértékét. Mi több, a magas költségek és az alkalmazott bonyolult eljárások kiszorítják a piacról a kisvállalkozásokat, ami odáig fog vezetni, hogy a piacon monopolhelyzetbe kerülnek az ágazatban működő nagyvállalatok.

Az a javaslat, miszerint meghosszabbított, 14 éves átmeneti időszakot kellene meghatározni – ami további két évvel lenne meghosszabbítható – azon tény miatt is felbecsülhetetlen, hogy 2014 előtt nem lesz lehetséges a hatóanyagok lajstromozása, vagy e rendeletek nemzeti jogba való átültetése.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Tisztelt elnök úr! Szeretnék feltenni egy kérdést a biztos úrnak, mivel igen eltérő véleményen vagyok. Sajnálatosnak találom, hogy az EU-nak nem sikerül tíz éven belül – más szóval 2010-ig – befejeznie az európai piacokon forgalmazott 900-as és hasonló fertőtlenítőszer, tartósítószer és rovarirtók felülvizsgálatát és lajstromozását. Meglep, hogy további három évre van szükségünk ehhez, és az előadó még egy évvel megtoldotta ezt. Ez a harmonizáció késlekedését, következésképpen a piac fokozottabb védelmét jelenti ezen károsító anyagokra vonatkozóan. Úgy látszik, hogy nem volt más választásunk, minthogy halasztást jelentsünk be, mert különben számos terméknek el kellene tűnnie a piacról. Hadd jegyezzek meg azonban egy gondolatot! Hasznos lehetne, ha az ellenőrizetlen ázsiai piacokról importált termékek közül néhány kikerülne a piacunkról. Ez felgyorsítaná más,

biztonságosabb anyagok kifejlesztését. Érdekelne, hogy a Bizottság az eredeti, rövidebb határidő betartása érdekében megpróbált-e a tagállamok vizsgálati központjaival és intézményeivel együttműködni, és erőforrásait hasznosítani. Tudna-e a Bizottság vagy az előadó válaszolni erre a kérdésre?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Tisztelt elnök úr! E jogszabályok egyedi jellege és azok bármilyen, helytelen értelmezésének potenciális veszélye miatt különleges figyelmet kellene szentelnünk a biocid anyagok kérdésének.

Egyetértek az előadóval, aki arról beszélt, hogy életbevágó 2014-ig meghosszabbítani a biocid termékekben felhasznált hatóanyagok értékelésére szolgáló, átmeneti időszakot, hogy az EU-jogszabályokat alkalmazzuk a piac szabályozására. Ha nem tennénk meg ezt a lépést, az azzal járna, hogy mivel a nemzeti rendelkezések 2010-ben hatályukat veszítik, annak eredményeképpen jelentős számú, illegálissá váló biocid termék értékesítésére kerülne sor, ami különféle paradox helyzetekhez vezetne?

Az átmeneti időszak során a nemzeti jogszabályokat kellene alkalmazni a piac e szegmensének szigorú ellenőrzésére. Érdemes itt megjegyezni, hogy különösen óvatosan kell eljárunk akkor, amikor biocid anyagokra vonatkozó jogszabályokkal foglalkozunk, és ne feledjük, hogy ezek a termékek káros organizmusok elpusztítására és riasztására szolgálnak, és aktív vegyi anyagokat tartalmazhatnak. A részünkről bármilyen gondatlanság maradandó következményekkel járhat.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Tisztelt elnök úr! Meg szeretném köszönni a felszólalóknak a konstruktív megjegyzéseiket, és el szeretném mondani, hogy a hatóanyagok értékelése – az igazat megvallva – végül is több időt igényel, mint amit eredetileg és optimista módon terveztünk. 2000-ben, amikor elfogadásra kerültek a jogszabályok, nem kezdődtek meg azonnal az értékelési programok: körülbelül négy év ment el a különféle előkészületekkel, és csak 2004-ben kezdődtek el a nemzeti illetékes hatóságok által kétségtelenül alkalmazott értékelési eljárások. Habár ez idáig igen figyelemre méltó és fontos munka elvégzésére került sor, számos hatóanyag esetében lehetetlen lesz az értékelést májusig lefolytatni.

Figyelembe véve az irányelv azon előírását, miszerint legkésőbb 2010. május 14-ig ki kell vonni a piacról minden olyan biocid terméket, amely az irányelv 1. vagy 1A mellékletében nem szereplő hatóanyagot tartalmaz, szükségesnek ítéltük az értékelési folyamat lezárási határidejének meghosszabbítását, máskülönben ha az anyagok közül azért vonunk vissza néhányat, mert azok értékelése nem történt meg, mind az emberek egészségét, mind a környezetet veszélyeztethetjük az Európai Unióban, és kétségtelen, hogy a kereskedelmet is akadályozzuk.

A Klass asszony által említett témára vonatkozóan el szeretném mondani, hogy az a hatóanyagok értékeléséhez benyújtott adatok védelmével foglalkozik. Ez különösen olyan esetekre vonatkozik, amelyekben az említett adatok előállításába be nem vont társaságok – „potyázók” – mégis a piacon tarthatják termékeiket az átmeneti időszak végéig.

A Bizottság most tart a biocidekről szóló irányelv lényegi felülvizsgálatára vonatkozó javaslat feldolgozásának végén, és ezt a problémát egyértelműen jelezték az említett javaslat megfogalmazása és összeállítása idején folytatott konzultációk során. Kétségtelenül figyelembe fogjuk venni Prodi úr és mások számos észrevételét.

A Bizottság az irányelv lényegi felülvizsgálatának keretében fog a fent említett kérdéssel foglalkozni. A Bizottság erre vonatkozó nyilatkozatát megkapja az Európai Parlament titkársága, és azt a mai ülés jegyzőkönyvébe foglalja.

Az említett javaslat számos egyéb, a Parlament által kiemelt kérdéssel is foglalkozik: mint pl. a hatály kiterjesztése a biocidok alkalmazásával feldolgozott termékekre és anyagokra, a biocid termékek továbbfejlesztett jóváhagyási eljárásai, kötelező adatcsere bevezetése a termék-engedélyeztetés és a hatóanyag jóváhagyása során, a REACH szabályzat elveivel összhangban és egyéb olyan jogalkotási aktus által mutatott helyes gyakorlat szerint, mint pl. a nemrég elfogadott, növényvédő termékekről szóló jogalkotási aktus.

Zárásképpen megemlítem, hogy Bizottság elégedett a tárgyalások eredményével. A Bizottság teljes mértékben el tudja fogadni a kompromisszumos módosításokat, és megígéri, hogy az irányelv általános felülvizsgálata során figyelembe veszi a Tanács és a Parlament által, a mai napon kifejezett, adatvédelmet érintő aggályokat.

A Bizottság tudomásul veszi az adatvédelemre, az adatmegosztásra és az „állítólagos potyázókra” vonatkozó kérdéseket, amelyeket a biocidekről szóló irányelvben meghatározott, egyes időtartamok meghosszabbítására vonatkozó javaslat megvitatása során vetettek fel. A Bizottság a biocidekről szóló irányelv lényegi felülvizsgálatának keretében fogja átgondolni a megfelelő megoldásokat a felvetett problémákra.

ELNÖKÖK: COCILOVO ÚR*alelnök*

Daciana Octavia Sârbu, előadó. – (RO) Ismételtelen köszönetet szeretnék mondani a kollégáimnak, a segédelőadóknak, akikkel nagyon jól együtt tudtunk működni. Nagyon hatékony módon készítettük el ezt a jelentést, habár ez nem olyan fontos, mint amilyen fontos az irányelv tényleges felülvizsgálata lesz.

Amint láhatták, minden kollégám a felülvizsgálatról beszélt, és kevesebb szó esett a ma megvitatott jelentésről, mivel a felülvizsgálat az, amire várunk.

Kétségkívül elhangzott, hogy az átmeneti időszak három helyett négy évvel történő meghosszabbítása nem kívánatos, de azt hiszem, hogy sokkal fontosabb azt garantálnunk, hogy minden termék legalisan kerüljön a piacra, és hogy megtörténjen e termékek megfelelő értékelése.

Még egyszer köszönöm, és amint már elmondtam, várjuk a biocidekről szóló irányelv mielőbbi felülvizsgálatát.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

17. Egy évvel Lisszabon után: működésben az EU és Afrika közötti partnerség (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Martens asszony jelentése (A6-0079/2009) a Fejlesztési Bizottság nevében, amelynek témája: Egy évvel Lisszabon után: működésben az EU és Afrika közötti partnerség (2008/2318(INI)).

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is meg szeretném köszönni a Fejlesztési Bizottságnak, valamint előadójuknak, Martens asszonynak ezt a jelentést, amely először értékeli az EU–Afrika stratégiai partnerséget egy évvel a lisszaboni csúcstalálkozó után.

Természetesen nagy meglepetéssel jegyzem meg a jelentésben kiemelt pozitív elemek számát, valamint az egy év alatt történt előrehaladást, ami viszonylag rövid időszak egy ilyen hatalmas, és mindenekfelett politikailag ambiciózus feladat esetében. Hogy csak egy valamit említsek: ma délután ülést tartottunk a Parlament Afrikai Unió Pánafrikai Parlamenttel fenntartott kapcsolatokért felelős, ad hoc küldöttségével, valamint az Afrikai Unió Pán-Afrikai Parlamentjének Európai Parlamenttel fenntartott kapcsolatokért felelős ad hoc bizottságával, melynek témája az volt, hogy milyen szerepet töltenek be a parlamentek az Afrika–EU stratégia végrehajtásában és nyomon követésében.

Ez önmagában is konkrét eredmény. A két kontinens közötti új intézményes keret alakul ki, és gratulálni szeretnék a két elnöknek az elvégzett munkához.

A Martens-jelentés pozitív aspektusainak ecsetelése helyett inkább három olyan kulcsfontosságú témával szeretnék foglalkozni, amelyet az EU és az Afrikai Unió közötti partnerség továbbfejlesztése érdekében húz alá a jelentés. Az első a parlamentek szerepe. Ismeretes Önök előtt, hogy mennyire hiszek a parlamentek szerepében, amelyek a demokratikus folyamatok végrehajtói és ellenőrzői. E kettős minőségükben kértük fel az Európai és a Pánafrikai parlamenteket, hogy vegyenek részt az Afrika–EU stratégiai partnerségben.

Következésképpen biztosíthatom Önöket, hogy teljes mértékben támogatom az Európai Parlamentben, valamint a Pánafrikai Parlament közös javaslatában előterjesztett és a jelentésben megismételt javaslatokat. Ezek elsősorban a közös szakértői munkacsoportok megfelelő szintjén való részvételt jelentik, négy, Önöket érintő tematikus partnerségre vonatkozóan. Másodsorban az évi helyzetjelentés összeállításában, harmadsorban a közös munkacsoportban való részvételt jelentik. Negyedsorban pedig az elnökök részvételét jelenti az Afrika–EU csúcstalálkozón.

Hadd tegyen hozzá, hogy némelyik javaslat már megvalósult, vagy úton van a megvalósulás felé. Ami a civil társadalmat és a nem állami szereplőket illeti, mindenkinél nagyobb meggyőződéssel állíthatom, hogy a 2009. év legfontosabb kihívása, hogy a 2009 őszére tervezett évközi értékelés előtt felgyorsítsuk a kézzelfogható eredmények elérését, valamint hogy elérjük azt a célt, miszerint az intézményi kereteken kívüli embereket állítjuk a partnerség középpontjába.

Ebben a vonatkozásban a nem állami szereplők még azt megelőzően fontos szerepet kapnak, hogy bevonják őket a nyolc tematikus partnerséggel foglalkozó, közös szakértői munkacsoportok munkájába. Az európai

oldalon, a múlt tavasszal már felállítottak egy civil társadalmi irányító csoportot, hogy figyelje a partnerség megvalósítását, és vegyen abban részt. Az afrikai oldalon szintén nemrég hoztak létre egy civil társadalmi irányító csoportot az Afrikai Unió Gazdasági, Szociális és Kulturális Tanácsának égisze alatt.

Az európai és az afrikai civil társadalom 2009 április végén találkozik egy fórumon, hogy konkrét javaslatokat fogalmazzanak meg a közös, Afrika–EU miniszteri „trojka” melletti elkötelezettségről.

Ami a stratégiai – különösen a kormányzással és az emberi jogokkal foglalkozó – partnerségeket illeti, üdvözlöm, hogy a Parlament számomra nagyon kedves módon határozta meg a kormány fogalmát: a közjog által ráruházott kormányzati funkciók és hatáskörök helyes végrehajtása olyan állam által, amely pártatlan, és képes polgári igényeinek és elvárásainak eleget tenni.

Következésképpen ezt tartottuk szem előtt, amikor két évvel ezelőtt 2,7 milliárd eurós kormányzási programot hoztunk létre valamennyi AKCS-tagország számára. Ez a megközelítés három alapelven nyugszik: párbeszéd, ösztönző reformok és a reformok gazdája a partnerország. A jelentés azonban kétségeket és aggályokat fejez ki, különösen ami a „kormányzási profilokat” – azok felállításának, felhasználásának módját, valamint az afrikai szakértői értékelési mechanizmusra gyakorolt, esetleges negatív hatását – illeti.

Hadd emlékeztessen Önöket, hogy a kormányzási profilok, amelyek lefedik ezek valamennyi dimenzióját – azaz a politikai, gazdasági, szociális, intézményi és környezetvédelmi dimenziókat stb. – csupán kiindulási pontot jelentettek, és semmilyen módon nem irányították a támogatás programozását.

Mi több, a programozásról folytatott párbeszéd során megvitatásra kerültek a partnerország kormányával az elemzés eredményei és következtetései. Ennek alapján arra bátorítottuk a kormányt, hogy fejtsse ki saját reformtervét, vagy szükség esetén egészítse azt ki, vagy részletesebben határozza meg, továbbá három értékelési kritérium alapján mutassa meg a reformok relevanciáját, ambícióját és hitelességét, ami alapján azután meg lehetett határozni az egyes országok pénzügyi támogatásának mértékét. Ezzel kapcsolatban különös figyelmet szenteltünk azon országoknak, amelyek elkötelezték az afrikai szakértői értékelési mechanizmus mellett, és amelyek elvégezték a felmérést, megmutatva, hogy ezen irányvonalak mentén kívánnak továbbhaladni. Ez a feladat erősen kidomborította az egyes országok nagyon eltérő helyzetét, a reform szükségességét, valamint a kormányzási terv kidolgozásához és javaslatához szükséges, eltérő képességeket. Következésképpen rugalmasság és pragmatizmus szükséges a kormányzás-támogatási alap felosztásakor. 2009 januárjában a Bizottság évközi jelentést tett közzé a támogatási alapra vonatkozó eljárásról, és azt megküldte az Európai Unió valamennyi intézményének, attól függetlenül, hogy azok milyen célt szolgálnak.

Maria Martens, előadó. – (NL) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az „Egy évvel Lisszabon után: működésben az EU és Afrika közötti partnerség” című jelentést vitatjuk meg, más szóval az Afrika fejlődését szolgáló, közös Afrika–EU stratégiát, a 2007 decemberében megtartott EU–Afrika csúcstalálkozó során meghatározottak szerint.

Az a csúcstalálkozó emlékezetes alkalom volt. Valójában először fordult elő, hogy az Európai Unió és az Afrikai Unió együttesen határozzon meg stratégiát a közös értékek, alapelvek és a kölcsönös tisztelet alapján, hogy megállapodásra jusson az évezred fejlesztési céljainak együttes eléréséről, és arról, hogy közösen találjon megoldásokat a közös kihívásokra olyan területeken, mint például a biztonság, a migráció és az éghajlatváltozás.

Mindannyian tudatában vagyunk az országainkban tapasztalható kritikus hozzáállásnak: az emberek azon tűnődnek, hogy valóban van-e annak értelme, hogy továbbra is pénzt fektessünk Afrikába, különösen most, a gazdasági válság idején. Újból hangsúlyozni kívánom, hogy erőfeszítéseink továbbra is mennyire fontosak Afrika fejlődése szempontjából, és ez mindkét kontinensre vonatkozik. Michel biztos úr fején találta a szöveget, amikor nemrég azt mondta egy ilyen témájú ülésen, hogy minél nagyobb a szegénység, annál nagyobb az instabilitás. Ez a demográfiai tendenciák szempontjából és fontos. Afrika nemsokára a világ népességének 20%-át, míg Európa csupán 5%-át fogja képviselni. Közös problémáink vannak, közös kihívásokkal kell szembenéznünk. Ha az embereknek Afrikában nincsenek lehetőségeik, nagyon is természetes, hogy Európában keresik azokat. Afrika megérdemli a támogatásunkat, és nemcsak ez ok miatt.

Ma a jóváhagyott stratégia végrehajtását vitatjuk meg, és van cselekvési tervünk. Továbbra is együtt kell fellépünk, hogy végrehajtsuk a stratégiát és a cselekvési tervet. Meg vagyok elégedve a partnerségekre vonatkozóan eddig elért eredményekkel. A korábbi jelentéseimben mindig aggályaimat fejeztem ki amiatt, hogy a parlamenteknek nincsen világosan meghatározott szerepük, amikor a közös stratégia végrehajtásáról

van szó. A Pánafrikai Parlament és az Európai Parlament 2007-ben közös nyilatkozatot adott ki, ami valóban elég velősen összegzi a témát. Most felolvasom angolul.

„Mivel az intézmények az emberek akaratát képviselik, a parlamentjeinknek gondoskodniuk kell arról, hogy igényeiket kielégítsék, hogy aggályaikat meghallják a döntéshozók, és hogy óhajaik tükröződjének az őket irányító intézmények által javasolt politikákban. Parlamentjeink fontos szerepet játszanak a kontinenseink jövőjét érintő, közös prioritásokról szóló vita alakításában, tükrözik a társadalmainkban meglévő, különféle vélemény irányzatokat, és következőképpen olyan helyet jelentenek, ahol az eltérő nézetek egyeztetetők, és kompromisszumokra törekednek.”

(NL) Következőképpen örömmre szolgál, hogy ezen az ülésen megállapodtunk abban, hogy mi lenne a parlamentek szerepe. Megköszönöm továbbá Gahler úrnak, a Pánafrikai Parlamentben dolgozó kollégáinknak és minden résztvevőnek, hogy egyetértés született a parlamentek szerepéről. A nyolc partnerséghez kapcsolódó szakértői csoportok és a koordináló munkacsoport részvételéről van szó. A parlamentek hozzájárulnak az évi helyzetjelentésekhez, és az Európai Parlament és a Pánafrikai Parlament elnökei meghívást kapnak, hogy az Afrika-csúcstalálkozókon előterjesszék jövőképüket. Ez fontos részlet.

Végül felteszek egy utolsó kérdést a biztos úrnak. Ismeretes, hogy az ODA meghatározásai nemsokára – áprilisban – újból napirendre kerülnek az EU-SEDAC megbeszéléseken, és hogy az Európai Bizottság érintett lesz. El tudná-e mondani a biztos úr nekünk, mit gondol erről az eszmecseréről, és mivel járul ehhez hozzá az Európai Bizottság?

Filip Kaczmarek, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök úr! A fejlesztési politika – az EU egyik legfontosabb politikai területe – célja globális problémák megoldása. Szerencsés – és semmi esetre sem véletlen – dolog volt, hogy az első közös partnerségi stratégia Afrika számára és Afrika bevonásával jött létre.

A fejlesztési politika jelentőségének egyik oka az a tény, hogy történelem-orientált politikai eszközzé vált. Ezzel kapcsolatban a fejlesztési kérdésekben való együttműködés alapvető célja, hogy a korábbi folyamatok és mechanizmusok ellen hassunk. Jomo Kenyatta, Kenya függetlenségének atyja ezt szemléletes, habár leegyszerűsített módon írta le. A biztos úr bizonyára ismeri ezt a híres idézetet: *„Amikor megérkeztek a misszionáriusok, az afrikaiaké volt a föld, a misszionáriusoké pedig a Biblia. Megtanítottak minket lehunyt szemmel imádkozni. Mire kinyitottuk a szemünket, az övék volt a föld, a mienk pedig a Biblia.”*

A történelem-orientált politika azonban nem az egyetlen ok, amiért Európa fejlődéssel kapcsolatos problémákkal foglalkozik. Pragmatikusabb okai is vannak ennek. Afrika továbbra is a világ legszegényebb földrésze, azonban – 30 év óta először – gazdasági növekedés tapasztalható. Mindenesetre hozzáfűzhetjük, hogy ez a gazdasági növekedés nagyobb mértékű, mint Európában. Természetesen vannak olyan afrikai országok, amelyeknek alkalmatlan kormányaik munkájának eredményeképpen sikerült saját gazdaságaikat romba dönteniük. Általánosságban elmondhatjuk, hogy Afrika kiaknázatlan lehetőségekkel megáldott kontinens. Örömmre szolgál, hogy az EU segítséget nyújt e lehetőségek új életre keltéséhez és hatékonnyá tételéhez.

A stratégiának ezért egyik célja, hogy szélesebb körű párbeszédet és együttműködést biztosítson azokon a területeken, amelyek nem kapcsolódnak tipikusan a fejlesztési kérdésekhez. A stratégia a politikák széles körét öleli fel: többek között a biztonsággal, energiával és éghajlatváltozással foglalkozókat. Aggasztó azonban, hogy e területek többségén kevés előrehaladást értünk el. Azt is be kell vallanunk, hogy egyes EU-tagállamok nem mutattak olyan elkötelezettséget az Afrikával való partnerség mellett, mint mások. Meggyőződésem, hogy a partnerség második éve jobb lesz, és hogy gyorsabban el fogjuk tudni érni céljainkat.

Alain Hutchinson, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, biztos úr! Egy éve ünnepeljük az Európai Unió és Afrika között létrejött új folyamatot, az új megállapodást. Ez alkalomból engedje meg biztos úr, hogy a szokásosnál kevésbé legyek tartózkodó. Úgy hiszem, hogy az első évforduló alkalmából néhány megállapítást kell tennem.

Ott lenn, délen mindenből hiány van. Hiány van vezetőkből, orvosokból, tanárokból és szakemberekből. Itt az irányított bevándorlásról beszélünk, és még mindig nem tettük meg a szükséges intézkedéseket ahhoz, hogy lehetővé tegyük a diaszpórák számára, hogy például saját államaik szolgálatára álljanak. Ott lenn még a lakosságot sem képesek élelmezni. Itt megújítjuk a mezőgazdasági termékeink exporttámogatását, és támogatjuk a bio-üzemanyagokat, ami hatalmas monokultúrákhoz vezet Afrikában.

Ott lenn továbbra is minden szétesik, nő a nyomor, betegségek szedik halálos áldozataikat, és nincs elég víz. Itt sokat beszélünk, ígéreteket teszünk, állásfoglalásokról vitázunk és szavazunk, de mi történik a gyakorlatban

Afrika népe érdekében? Azt hiszem – Önökhöz hasonlóan, és tudom, hogy Önöknek is ez a határozott meggyőződése –, hogy itt az idő, hogy összehozzuk ezeknek az országoknak a parlamentjeit, és ily módon a népeit is. Úgy hiszem, hogy az Európai Unió és Afrika között semmilyen folyamat nem lesz sikeres, amíg a politikusok és a szakemberek szintjén maradunk. Afrika népeit kell összehozni, és a parlamentjeiken keresztül kell ezt megvalósítanunk.

Örömmel hallok, hogy ezt a kapcsolatot parlamenti szinten kívánják fejleszteni. Kétségeim merülnek fel azonban, biztos úr, mivel a jelen vitát közvetlenül megelőzően hosszas vitát folytattunk kolléganőjével, Ashton asszonnyal a gazdasági partnerségi megállapodásokról. Furcsa módon szinte lehetetlen a partnerországok parlamentjeit bevonni e megállapodásokba. Nem sikerül meggyőznünk a tisztelt ház egy részét – de a Bizottságot sem – arról, hogy valóban szükséges lenne, hogy a parlamentjeik az előtt fejtsek ki álláspontjaikat, hogy megkérdeznének minket – az Európai Parlamentet – azon témákról kialakított véleményünkről, amelyek közvetlen hatást gyakorolnak az ott élő emberek életére. Miután ez a helyzet, remélem, hogy a dolgok megváltoznak erre vonatkozóan.

Hasonlóképpen úgy hiszem, hogy fontos – és ezt szerencsére Önök is hangsúlyozták –, hogy sokkal inkább és sokkal jobban bevonjuk a civil szervezeteket és az afrikai civil társadalmat – a diaszpórát is említettem, de az ittenre vonatkozik. Nem tudom, hogy milyen gyakorlati dolgok történtek erre vonatkozóan, de mindenesetre úgy gondolom, hogy az Önök által elindított folyamatnak esélye van a sikerre.

Toomas Savi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! A 2007. év sajnos már a második volt a sorban, amikor a hivatalos fejlesztési támogatáshoz való hozzájárulások csökkentek a fejlett világban. Következésképpen örömmre szolgál, hogy az előadó ismételtlen megemlítette, hogy az Európai Unió tagállamait kötelezettségeik teljesítésére kell ösztökélni.

Úgy vélem, hogy a tagállamoknak felül kellene vizsgálniuk a célországoknak nyújtott, jelenlegi támogatást, mivel a 2008. évi millenniumi fejlesztési célok haladását mutató ábra azt jelzi, hogy Afrika Szaharától délre fekvő területe az egyetlen régió, amely komoly elmaradást mutat a várt haladástól. Hadd ragadjam meg ezt a lehetőséget, és hadd bátorítsam a tagállamokat arra, hogy növeljék hozzájárulásukat Afrika szubszaharai régiójának támogatása esetében, mivel az a világ legfejletlenebb területe. Ezen kívül a célországok nem mindig fogadják szívesen, hogy az EU-támogatás feltételekhez kötött. Továbbra is arra kell törekednünk, hogy ezeket az országokat közvetlenebb módon vonjuk be a programba.

A gazdasági világválság mindannyiunkra terhet ró, ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk vagy figyelmen kívül hagynunk, hogy a legkevésbé fejlett országok most egyben a legsebezhetőbbek is. Mi több, a stagnáló afrikai helyzet miatt Európa egyre inkább tart a bevándorlási hullámoktól, ami terhessé válhat a jóléti állam számára. Sokkal bölcsebb dolog, ha még az előtt foglalkozunk a fejlődő országok népeinek problémáival, hogy azok olyan gondokká alakulnának át, amikkel itt, Európában kell foglalkoznunk.

Wiesław Stefan Kuc, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök úr, biztos úr! Ismét Afrikáról vitázunk. Ma nem a háborúról, az emberi jogokról vagy a fejlődő országoknak nyújtott segélyről beszélünk. Ehelyett megpróbáljuk összefoglalni az Afrika és az Európai Unió közötti partnerség jelenlegi helyzetét. Ez a partnerség gyakorlatilag sajnos nem létező dolog.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy magasztosan törekszünk arra, hogy egyetértés és együttműködés alakuljon ki az Afrikai Unió, az Afrikai Unió Parlamentje és az Afrikai Unió Bizottsága között. Afrika azonban még mindig a bolygónk legszegényebb kontinense, ahol a világon a legalacsonyabb az emberek várható életkora, ahol példátlan mértékű az éhezés és a betegség, míg az oktatás és az egészségügy színvonala szinte a nullával egyenlő, különösen a városi szegénynegyedekben és a falvakban.

Az Afrikai Unió olyan kismértékű pozitív hatást gyakorol a gazdasági helyzetre, hogy a gyakorlatban csupán színlelt szervezetről van szó, ami a napi problémák megoldása szempontjából nem gyakorol semmilyen hatást. Politikusokból álló szervezet, akik arra használják, hogy részt vegyenek a világpolitikában. Afrika az egész világ által hasznosított, gazdag természeti erőforrásokkal megáldott földrész. Ez azonban mindeztidáig nem gyakorolt semmilyen pozitív hatást a lakosság életszínvonalára vagy a szegénység csökkentésére. Különböző szervezetek próbálnak a szegénység problémájával foglalkozni, de nemigen vehető észre haladás. Az előadó Martens asszony egyértelműen rámutatott erre a tényre.

Igazán nem tudjuk, hogyan segíthetnénk Afrikán, és a jelentés sem ad erre megoldást. Emlékezzünk arra, hogy a békés Kenya hogyan vált néhány nap leforgása alatt vérben fürdővé! Hogyan biztosíthatjuk a különféle országokból érkező pénzügyi támogatás megfelelő elosztását? Ezt a kérdést néhány hónappal ezelőtt vitattuk

meg. Arról is szóltunk, hogy milyen lépéseket tesz Kína. Kína talán megtalálta a helyes utat? Alaposan meg kellene vizsgálnunk az általuk követett utat.

Luisa Morgantini, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Az EU–Afrika közös stratégia először és elsősorban óriási kihívást jelent: ideje megmutatnunk, hogy képesek vagyunk friss szemmel tekinteni saját magunkra és a politikáinkra. Úgy vélem, hogy nagyon körültekintően kell átgondolnunk a két kontinens közötti kapcsolatokat, valamint a fejlesztési stratégiákat.

Ez hosszú folyamat: nem várhatjuk, hogy mindent megoldunk egy csapásra, és ez nagyon bonyolult is, de véleményem szerint elsősorban befogadó, részvételt elősegítő, alulról felfelé építkező folyamat kell, hogy legyen: egyenlő felek partnersége.

A lisszaboni csúcstalálkozó nem tudta ezt maradéktalanul elérni, talán azért, mert sietve hozták meg a döntést, és sem az Európai Unió, sem az Afrikai Unió nem akart, vagy nem tudott strukturális szerepet adni a parlamenteknek és a civil társadalomnak Afrikában illetve Európában. Egy év telt el a csúcstalálkozó óta, és – amint azt a Martens-jelentés határozottan hangsúlyozza – a parlamentünknek, a Pánafrikai Parlamentnek és a civil társadalomnak még mindig nincsen valódi szava a stratégia meghatározásában.

Következésképpen létfontosságú – nem kevésbé a szegénység és a betegség leküzdésére, valamint a mezőgazdaság és az oktatás fejlesztésére vonatkozó millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében –, hogy ezekkel a témákkal is foglalkozzunk, az összes többi felvetett témával együtt: az elsivatagosodástól kezdve, az éghajlatváltozáson keresztül, az energiakérdésig bezárólag.

Fontos a teljes irányítás és a nyilvánosság felé nyitott, demokratikus partnerség, ami nem kizárólag a kormányokra és bizottságokra korlátozódik. Mi, az Európai Parlament fokoztuk a kapcsolatainkat a Pánafrikai Parlamenttel, és kétségtelen, hogy ezek az előre mutató lépések pozitív hatással vannak az EU–Afrika stratégiára.

A finanszírozás tekintetében már 2007-ben bizonyos kétségek merültek fel. Megtaláljuk-e a közös stratégia megvalósításához a pénzeszközöket? Mi az AKCS-államok és a Cotonou-i Megállapodás jövője? Milyen lesz a kapcsolatunk a nemzetközi szervezetekkel: a Világbankkal, a Nemzetközi Valutaalappal és a WTO-val? Dolgozzunk együtt azon, hogy demokratikusabbakká tegyük ezeket az intézményeket!

Befejezésképpen annyit, hogy véleményem szerint össze kell szednünk a bátorságunkat, és szembe kell néznünk ezzel a kihívással, mert Afrika – amint azt megtapasztaltuk az elmúlt évek során – gazdag humán és gazdasági erőforrásokkal rendelkező kontinens, komoly partner. Fantasztikus azt látni – Michel biztos úr, akit jól ismerek, tisztában van ezzel –, hogy a halálon, pusztításon és háborún kívül bőség is létezik, habár természetesen dolgoznunk kell ezeken a területeken a béke és a demokrácia megteremtése érdekében.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Tisztelt elnök úr! Először is meg szeretném köszönni Martens előadó asszonynak ezt az összeszedett jelentést. Jó dolog, hogy a Parlament nemcsak hogy üdvözli a partnerség bejelentését, hanem valóban figyelemmel kíséri a kézzelfogható eredményeket. Ez az, amire Afrikának szüksége van. Az Afrikával való sikeres partnerség alapja a helyes kormányzás és az emberi jogok. Ez alapvető olyan kontinensen, ahol a polgármesterek elnököket buktathatnak meg, és ahol egy másik elnök boszorkányüldözéssel teszi tönkre saját lakosságát. A Tanács és a Bizottság ezt elsődleges prioritásként kellene, hogy kezelje.

Amikor a helyes kormányzást említem, Kína szerepére is gondolok, amit csak a jelen állásfoglalás elfogadásakor említünk meg. Meglep, hogy nem hangzik el semmilyen kritikai megjegyzés Kína Afrikában kifejtett tevékenységeinek időnként végzetes következményeire vonatkozóan. Az Európai Uniónak talán okulására válhat a 2 milliárd euró, amit a Kínai-Afrikai Fejlesztési Alap fektet be Afrikában. Az a tény, hogy Peking olyan országokban is befektet, mint Zimbabwe, mindent elmond arról, hogy hogyan járul hozzá Kína a hosszú távú demokráciához és a helyes kormányzáshoz Afrikában.

Az előadóhoz szólan is van megjegyzésem. A 46. bekezdésben az afrikai élelmiszer-biztonságot és „élelmiszer szuverenitást” említi. Úgy vélem, hogy az állásfoglalásból hiányzik annak a problémának a tárgyalása, amely már évek óta fennáll: nevezetesen hogy külső országok vagy társaságok nagy mezőgazdasági területeket bérelnek vagy akár vásárolnak, és a termés a külföldi befektetőkhez kerül, következésképpen nem szolgál a rosszul táplált helyi lakosság hasznára. Az ilyen helyzetek valóban eléggé lehangolóak. Ezek a befektetések továbbá munkahelyeket sem teremtenek. Szégyenletes, hogy az állásfoglalás nem foglalkozik ezzel az egyedi problémával, ami mostanában megint nagy médiafigyelmet kap.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr! A Pánafrikai Parlamenttel fenntartott kapcsolatokért felelős ad hoc küldöttség elnökeként meg szeretném ragadni a mai alkalmat, hogy köszönetet mondjak a munkában résztvevőknek. Elsősorban Maria Martens asszonynak szeretnék köszönetet mondani, aki kiváló jelentést készített az elfogadott EU–Afrika stratégiára vonatkozó előrehaladásról. Másodsorban köszönetet szeretnék mondani a résztvevő intézményeknek. Sikerült egy hexalógus – azaz hat felet érintő megbeszélés – keretében egyetértésre jutnia a két Parlamentnek. Mindkét Bizottság megállapodásra jutott, a Parlamentek és a Tanácsok hasonlóképpen. Ami a Tanácsot illeti, külön kiemelném a jogszolgáltatást, ami mindig különösen fontos, amikor ilyen kérdésekről van szó, mivel néha nem sikerül közös álláspontra jutni. Az Addisz-Abeában megtartott első ülést követően, a mai második ülésünkön azonban sikerült megvalósítani, és véglegesen megállapodni arról, amiben a két Parlament bevonását illetően, korábban megegyeztünk.

Megjegyzést szeretnék fűzni a Hutchison úr által elmondottakhoz. Mi is történik valójában? Igen, sok rossz dolog történik Afrikában. Az a benyomásom azonban – és ez talán véletlen egybeesés –, hogy a közös stratégiáról szóló megállapodás óta Afrika máshogyan reagál az államcsínyekre. Mauritánia, Guinea, Bissau-Guinea és Madagaszkár esetében Afrika a nevezett országok tagságának felfüggesztésével reagált. Ilyen nem történt a múltban. Akkor a szokásokhoz híven az üzleti utat választották volna.

Erre vonatkozóan azt is ki szeretném jelenteni, hogy az európai kormányok szintén figyelembe kellene, hogy vegyék ezeket a tényeket. Ha ez a partnerség a közös értékeken alapszik, akkor az európaiaknak is reagálniuk kell, amikor Afrika arra reagál, hogy Afrika rossz útra téved. Ezért bízom abban, hogy ha mi, a Parlamentek képviselői a jövőben fokozottabban veszünk részt a stratégia megvalósításában, értéket tudunk hozzáadni a partnerséghez.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Hadd gratuláljak Martens asszonynak e fontos jelentéshez, és hadd mutassak rá, hogy milyen fontos szerepet tölt be a Parlament az Afrika–EU közös stratégia, valamint a vonatkozó cselekvési terv végrehajtásának nyomán követésében.

A stratégiában érintett nyolc partnerség közül több esetben történt néhány jelentős lépés: kiemelném a közös szakértői csoportok és a végrehajtó csoportok felállítását, valamint a partnerségek keretén belüli párbeszéd megkezdését.

Mindazonáltal sajnálom, hogy az első év végén néhány partnerség még mindig a munkamódszerek meghatározásánál tart, és még nem határozták meg a teljesítendő feladatokat, az ütemterveket és a költségvetés kiosztását.

Remélem, hogy a következő közös évi helyzetjelentés sokkal konkrétabb lesz az elsőnél, ami az eredmények ismertetését és a pénzek elkülönítését illeti. Különösen fontos, hogy éberek legyünk, tiszteletben tartsuk az Európai Unió és tagállamai kötelezettség-vállalásait, a millenniumi fejlesztési célok kiválasztása érdekében. Azt is biztosítanunk kell, hogy a globális recesszió – ami mindenkit érint – ne sújtsa aránytalan mértékben Afrika országait és népeit, hiszen már így is ők a legsebezhetőbbek.

Afrika fejlődése és demokratikus kormányzása mindannyiunk számára része kell, hogy legyen a válságból való kilábalás stratégiájának. Erre vonatkozóan jelentősebb előrehaladás szükséges valamennyi partnerség estében, beleértve azokat is, amelyek politikai szempontból érzékenyebbek: mint pl. a kormányzás és az emberi jogok témája.

Az Európai Parlament e folyamatban betöltött szerepét meg kell erősíteni, hivatalosan fel kell ruházva monitoring funkciókkal, és be kell vonni a stratégiát végrehajtó csoportok munkájába. Szintén létfontosságú, hogy bevonjuk e folyamatba az európai és az afrikai civil társadalmak képviselőit, különös tekintettel a nemzeti parlamentekre, a civil szervezetekre és a médiára.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Tisztelt elnök úr! Három dolgot szeretném felhívni a figyelmet a vita során. Először is 2007 decemberében az Európai Parlament új EU–Afrika stratégiát fogadott el, aminek a két fél közötti egyenlőség biztosítása volt a célja. A stratégia központi kérdése az afrikai országokban uralkodó szegénység enyhítése, azonban a múlt évben nem történt nagy előrelépés ezen a területen.

Másodsorban a továbbra is fennálló pénzügyi és gazdasági válság sajnos ronthat az afrikai országok helyzetén. A vezető globális pénzintézetek a következő előrejelzést adják 2009-re. Az IMF becslése szerint a világ GDP-je 1%-kal fog csökkenni, a Világbank ugyanakkor 2%-os visszaesést prognosztizál. A WTO a világkereskedelem értékének 9%-os csökkenését vetíti előre. 50 év óta most először fordul ez elő. A legfejlettebb országokat érintő válság az IMF szerint továbbra is hatással lesz a fejlődő országokra – az afrikai

fejlődő országokat is beleértve –, ugyanakkor a fokozódó munkanélküliség és szegénység polgári békétlenséget szülhet, és egyes esetekben akár háborúhoz is vezethet.

Remélem, hogy megtörténik az EU és Afrika közötti együttműködési stratégia megfelelő módosítása, figyelembe véve a válságot és annak következményeit – amelyek az elkövetkezendő néhány évben továbbra is érezhetők lesznek –, és elkerülhető lesz a gazdasági világválság okozta polgári békétlenség vagy akár fegyveres konfliktus.

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Tisztelt elnök úr! Az Európai Unió állam- és kormányfői 2007 decemberében, Lisszabonban elfogadták az EU–Afrika közös stratégiát, valamint annak végrehajtását célzó, első cselekvési tervet.

Három tény volt az, ami létrehozta ezt a stratégiát. Az első az a tény volt, hogy az afrikai kontinensen a békefolyamatokkal és a demokratikus rendszerek fokozatos megerősödésével párhuzamosan a darfurhoz hasonló, állandó konfliktusok is fennállnak, nagymértékű a szegénység, és az illegális bevándorlás erőteljes hullámai jelennek meg.

A második tény, hogy Afrika szubszaharai területe a bolygónk legszegényebb régiója. A lakosság várható életkora alacsony, kis mértékű az iskolázottság és az írni-olvasni tudás, a népesség száma gyorsan nő. Háromszázmillió ember napi kevesebb mint 1 eurónak megfelelő összeggől él.

A harmadik tény, hogy Afrika a nagy vilá járványok színtere, ahol az AIDS-fertőzöttek több mint kétharmada él, és ahol a malária okozta halálesetek 90%-a fordul elő.

A múlt évben kevés haladást értünk el a magunknak kitűzött célokhoz képest, és mivel a cselekvési terv a 2010-ig tartó időszakot öleli fel, azonnal cselekednünk kell két fontos területen. Először együtt kell működnünk a demokratikus kormányzás, az intézmények megszilárdítása és a civil társadalom szerepének megerősítése érdekében, különös tekintettel a nemi kérdésekkel foglalkozó politikákra. Másodsorban az alapvető szociális szükségletekre vonatkozóan kell együttműködnünk: idetartozik az éhezés elleni küzdelem, az oktatási, egészségügyi fejlesztési programok indítása és az olyan alapvető forrásokhoz való hozzáférés, mint a víz.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Tisztelt elnök úr! A mai napon megvitattott partnerség az Afrika szükségleteire adott válasz, mivel támogatja az afrikai országok demokratizálódási folyamatait és az emberi jogokat, ugyanakkor szilárd, kétoldalú részvételt biztosít az éghajlatváltozás elleni küzdelemben és az energiabiztonság területén.

Manapság, amikor egyre inkább függünk egymástól, és közös a felelősségünk, a potenciálisan gyengébb partnerek részéről és elkötelezettséget várunk. Vegyük az éghajlatváltozás elleni küzdelmet például! Habár Afrika járul hozzá legkevésbé a légkörünk szennyezéséhez, ott érződnek a legerősebben annak káros következményei. Ezért kell bevonnunk az afrikai országokat az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, különösen olyan szempontból, hogy a lehető legszélesebb körben hasznosítsák az ezen országok rendelkezésére álló, megújuló energiaforrásokat.

Egyes országok célja, hogy afrikai országokat vonjanak hatáskörükbe. Ennek nem szabad megtörténnie. Afrikát nem irányítani kell, hanem segíteni és támogatni. Ugyanakkor nem egyszerűen a pénzügyi támogatás kedvezményezettjeként, hanem egyenlő partnerként is kell kezelnünk Afrikát. Az egyenlő viszonyok elősegítik a nagyobb mértékű elkötelezettséget.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr! Hadd mondjak köszönetet a felszólalóknak!

Örömmre szolgál, hogy elégedettek a kezdeti eredményekkel, de természetesen nem ülhetünk a babérjainkon. Meg kell értenünk, hogy a dolgok még csak egy éve vannak sínen, és nagyobb sebességre kell váltanunk 2009-ben.

Elfogadom a különféle felszólalások lényegét, és a felvetett kérdések tökéletesen tükrözik a meggyőződésemet. Természetes, hogy nincsen fejlődés, ha nincsen annak gazdája, amint azt Hutchinson úr és Morgantini asszony említette. Az is magától értetődő, hogy a nemzeti parlamentek és a civil társadalom szerepe is kiemelkedően fontos.

Azonkívül sajnálom, hogy nem volt lehetőség a Parlament fejlesztési politikát érintő felelősségét meghatározó intézményi mechanizmusok gyökeres reformjára. Emlékszem, azt kérték, hogy az ország-stratégiáról szóló dokumentumokat ne csak itt, hanem a partnerek nemzeti parlamentjeiben is vitassák meg. Az Európai Tanács nem engedte, hogy így tegyek, ezért küldtem az ország-stratégiáról szóló dokumentumokat a közös parlamenti

gyűlésre. Azon a csatornán keresztül küldték el azokat Európa különböző parlamentjeinek, de mindez nem alakít ki semmilyen intézményi szabályt, amit pedig őszintén szeretnék. Emlékeztetésképpen hozzáteszem, hogy ez a számomra továbbra is az egyik abszolút prioritás lesz, mivel óriási haladást érnénk el, ha az Európai Fejlesztési Alapot bevonnánk a költségvetésbe. Amíg nem lesz a költségvetés része, gyenge kifogásaink lesznek arra vonatkozóan, hogy a Parlamentnek nem engedjük meg, hogy azt a szerepet töltsse be, amit kellene, és ennek eredményeképpen elő fog fordulni, hogy tehetetlen lesz a fejlesztésért felelős biztos. Sokkal egyszerűbb lenne, ha én vitathatnám meg a prioritásokat, a programokat és a projekteket itt, a Parlamentben, és ezzel a támogatással megerősítve léphetnék tovább. Egyelőre sajnos nem ez a helyzet. Remélem, egyszer elérkezünk odáig.

Nem akarok átugrani olyan témákat, amelyek szerintem sem tűnnek helyesnek. Hadd emlékeztessem Önöket, hogy a múlt évben európai szinten elköltöttük a Bizottság és a tagállamok hozzájárulását, tudván azt, hogy egyenként 46 milliárd eurót adtak be a közösbe. A programot, jobban mondva a kitűzött célt illetően azonban 1,7 milliárd eurós elmaradásban vagyunk. Ezzel nem vagyok elégedett, és azt hiszem, hogy ezért harcolnunk kell a jövőben. A Parlament megbízható nagykövete kell, hogy legyen ennek az üzenetnek, és nyomást kell, hogy gyakoroljon. Minden politikai befolyásunkra szükségünk lesz annak érdekében, hogy a tagállamokkal egyszerűen teljesítsük 2005. évi kötelezettség-vállalásait. Nem lesz könnyű dolgunk. Emlékszem az élelmiszer-ellátás egy milliárdjéért folyó küzdelemre. Nem volt könnyű, de kedvező feltételeket értünk el. Még egy milliárdot kaptunk, habár két év helyett három évre elosztva. A projektek szerencsére előrelépést mutatnak, és végrehajtásuk pozitív irányban halad. Következésképpen – természetesen – teljes mértékben egyetértek.

a Bizottság tagja. – Nem áll szándékunkban a DAC kérdéseket felújítani. Néhány kiegészítő módosításról folyik vita: pl. a békefenntartó missziókról.

a Bizottság tagja. – (FR) Következésképpen nem áll szándékunkban a vita újbóli megnyitása. Sőt, meg kell vallanom, hogy nagyon óvatos vagyok. Nem vagyok különösebben a vita újbóli megnyitása mellett, mert ha megint vitába bocsátkozunk, az fog történni, hogy egyes tagállamok azért fognak részt venni, hogy bármit és mindent belevegyenek ebbe a költségvetésbe.

Meg kell, hogy mondjam, Cook úr, nem értek egyet, amikor azt hallom, hogy elvesztettük ideáljainkat. Nem hiszem, hogy erről van szó. Úgy vélem, hogy csak meg kell hallani a tisztelt Ház véleményét, és máris látható, hogy még mindig rendkívül elkötelezetten védjük a fejlődő országokat. Nem igaz az az állítás, miszerint nem teszünk semmit a megoldás érdekében. Természetesen nem várható el, hogy minden megoldjunk, de annak még a gondolattól is irtózom, hogy milyen szegény lenne a világ az európai támogatás nélkül.

Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy ez még nem elegendő, de a világszerte adott támogatások 57%-át képviseli. Sajnos nem hiszem, hogy ezt most meg tudjunk vitatni, de annak ismerete, hogy a tagállamainktól vagy a Bizottságtól származó, európai támogatás még mindig eléri-e a céljait, illetve hogy továbbra is hatékony-e – azaz hogy helyes-e a munkamódszer –, már más kérdés. Szeretném, ha a vita visszakanyarodna a költségvetési támogatás esetleges megerősítéséhez és annak feltételeességéhez, mert Önökhöz hasonlóan én is nagyon bizonytalan vagyok ez utóbbi kérdésben.

Amint elhangzott, tudnunk kell, hogy mit akarunk. Ha azt akarjuk, hogy egy kormány közeledjen a civil társadalomhoz, vagy lakosságát – vagy egyes esetekben parlamentjét – részvételre buzdítsa, el kell fogadnunk, hogy feltételeket kell szabnunk. Ez azért van így, mert néha nem elég egyszerűen azt mondani egy kormánynak, hogy „reméljük, hogy megteszik”, nem elég lelkesen kérni, vagy baráti javaslatokat tenni. A feltételeesség kérdése – nem szeretem a feltételeesség szót, és inkább kritériumokról beszélek – még mindig fontos. Amikor például a profilról beszélünk, úgy vélem, hogy annak felállítása eléggé elfogadott dolog. Ezt a profilt nem használtuk, amikor a kezdeményezés céljára felállítottuk a költségvetést. Az is eléggé elfogadott, hogy elemezzük az egyes országok kormányzási profiljait, amikor arról van szó, hogy további 25 vagy akár 30%-ot kitevő, pénzügyi ösztönzőkkel támogassuk őket. Ezek a viták még mindig folynak. Nem kívánom lezárni azokat, de őszintén remélem, hogy valamikor sikerül azokat lezárnunk.

Áttérek a Kínával kapcsolatos megfontolásokra. Természetesen úgy vélem, hogy ez konstruktív megbeszélés. Természetesen úgy vélem, hogy a fejlődő országoknak jogukban áll, hogy versenyeztessék az általuk kívánt együttműködést. Afrika többé nem Európa kizárólagos territórium, és ez nagyon jól van így. Ezt fontosnak tartom.

Való igaz, hogy tanácsos megkérdőjelezni a Kína és Afrika között létrejött fejlesztési politikák minőségét. Nem kritizálhatjuk őket, hogy így tesznek, de feltehetünk magunknak néhány kérdést. Pár hónapja tájékoztatást kaptam Kína Kongói Demokratikus Köztársaságban kötött szerződéseiről. Nem azt akarom

ezzel mondani, hogy azok rossz szerződések. Egyszerűen csak annyit mondok, hogy mindezekre az ügyekre érdemes reagálnunk. Jelenleg éppen ezzel foglalkozunk, különös tekintettel az állami garancia kérdésére, mert ezt a szerződést magántársasággal kötötték. Azzal is foglalkozunk, hogy az adományokhoz képest milyen a hitelek százalékos aránya, azzal a ténnyel, hogy az nem képezte pályázat tárgyát, valamint azzal a ténnyel, hogy annak összege majdnem ugyanannyi, mint az ország Európai Monetáris Alappal szemben fennálló tartozása. Ezek mind olyan kérdések, amikre megoldást kell találni, de nem úgy, hogy felmondjuk ezt a fajta kapcsolatot. Az afrikai országoknak jogukban áll, hogy a kínaiakkal is kössenek partnerségi megállapodásokat. Ezzel a kérdéssel nem kívánok többet foglalkozni.

Azt hiszem, Morgantini asszony, hogy olyan kérdésekre tapintott rá, amelyeket már felvetett Hutchinson úr. Világos, hogy a valódi problémát mindig is annak biztosítása fogja jelenteni, hogy a fejlődő országokkal való kapcsolatunk valódi partnerség legyen. Azt hiszem, hogy a lisszaboni csúcstalálkozó jelentős előrelépés volt, mivel legalább belefoglaltuk a szövegekbe a jogok és felelőségek tekintetében egyenlő partnerség alapjait és új filozófiáját.

Nyilvánvaló azonban, hogy még nem tartunk ott, és ez az egyik olyan kérdés, ami a tulajdonosi szemlélethez és – lehetőség szerint – a költségvetési támogatáshoz kapcsolódik. A civil társadalom tulajdonosi szemléletéhez és parlamenti szintű vita révén kialakuló tulajdonosi szemlélethez kapcsolódik. Véleményem szerint igazuk van, és ezek azok a területek, amelyeken munkálkodnunk kell.

Egy másik kérdést is feltettek, ami valóban foglalkoztat engem, és ami véleményem szerint fontos vitatéma. A kérdés így szólt: „Hogyan érhetjük el, hogy jobb legyen a harmonizáció, hogy jobban dolgozzanak együtt az emberek, hogy jobb legyen a munkamegosztás, hogy a különféle partnerek jobban támogassák a globális fejlesztési politikát, hogyan határozhatjuk meg a Világbank, a Kereskedelmi Világszervezet, a Nemzetközi Valutalap, a Bizottság és valamennyi jelentős adományozó szerepét?”

Való igaz, hogy pillanatnyilag – amint az egy másik ülésen elhangzott – átfedések és kettősségek vannak. Verseny is van, és az nem mindig hasznos verseny. Elmondhatom, hogy az utóbbi két évben jelentős haladást értünk el, különösen a Világbankkal. Elmondhatom, hogy a Világbanknál észlelhető új üzenetet, stratégiát és filozófiát figyelve elég optimistán látom a helyzetet. Lehetőség van másfajta együttműködésre is, a partnerek közötti együttműködésre, és úgy gondolom, hogy valóban olyan alapvető témára tapintott rá, amelyet közelebbről is meg kell vizsgálnunk.

A helyes kormányzás természetesen fontos elem, ezért intézkedtünk a kormányzási csomag felől.

Gomez asszony szóba hozta a pénzügyi válság fejlődő országok gazdasági és társadalmi helyzetére gyakorolt hatásának fontos témáját. A szakértők nagy többsége egyetértésben állítja, hogy legalább 2%-kal vissza fog esni a növekedés, ami akár 50 millióval is emelheti a szegények számát. Ennek nagyon is tudatában kell lennünk.

Ami minket illet, már annak is örülni fogok, ha a tagállamok betartják 2005-ben tett ígéreteiket. Biztosíthatom Önöket, hogy mindannyiunknak rendkívül kitartóan kell küzdenünk ahhoz, hogy erre rábírjuk a tagállamokat.

Másodszorban most készíték elő egy közleményt – az áprilisi csomagot, amit már megígértem –, amely túlmutat a fejlesztés állami támogatásán. Megpróbálok a fejlesztési politikák érdekében mobilizálni a Bizottság ágazati költségvetéseinek sorát. Be kell vallanom, hogy van néhány valóban érdekes irány. Az Európai Beruházási Bankkal is együtt dolgozom a csomagon, különös tekintettel a támogatási infrastruktúrák gyors kidolgozására és a gyors hatásgyakorlásra. Áprilisban a Parlament elé állok e témával. Csak annyit szeretnék elmondani, hogy még egy fontos kérdés van, amellyel foglalkozni kell: ez a civil társadalom és a nemzeti parlamentek szerepe

Ezzel fogom zárni felszólalásomat. Hutchinson úr egyszer azt javasolta, hogy kísérleteket lehetne folytatni a tisztelt Ház tagjaival, és talán a tagállamok parlamenti képviselőivel, elmennénk mindenhova, ahova lehetséges, vitákat tartanánk az ország-stratégiáról szóló dokumentumokról. Lehetőségem volt e szerint eljárni három különböző országban. Nagyon jól működött a dolog, de ez természetes is, mivel ebben a három országban a kormányok támogatását élveztük, mert az ügy támogatása nélkül rendkívül nehéz a dolgunk. Ezért azt hiszem, hogy igazuk van: a parlamentek cselekvésre bírása bizonyára egyike a prioritásoknak. Mindenesetre higgyék el nekem, hogy a saját hatáskörömön belül mindent meg fogok tenni ennek érdekében.

Maria Martens, előadó. – (NL) Tisztelt elnök úr! Valójában nem szeretnék sokat hozzátenni ehhez. Ez az első vita a stratégia végrehajtásáról. A munkát már elkezdtük, de még csak az elejénél tartunk. Még nagyon sok munka áll előttünk. Afrika továbbra is a legszegényebb földrész. Minden felszólaló rámutatott, hogy

miben áll aggodalmunk, milyen kihívásokkal nézünk szembe, legyen szó akár a békéről és biztonságról, a gazdasági növekedésről, a helyes kormányzásról, az építési kapacitásról, akár a parlamentek és a civil társadalom szerepéről. A Biztos úr előadta az arra vonatkozó szükséges észrevételeit.

Meg szeretném köszönni tagtársaimnak, a Biztos úrnak és a Pánafrikai Parlament részéről megjelent kollégáinknak. Továbbra is a folyamatot követve járunk el.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

18. Az MFC-szerződések (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont egy jelentés-sorozat – összesen nyolc jelentés – rövid ismertetése, ezért kérem, hogy minden tag szíveskedjen szigorúan betartani a felszólalásra rendelkezésre álló időt, és a Bizottságot is kérem, hogy lényegre törő válaszokat adjanak, különben problémás lesz a napirend betartása. Ez a tolmácsoknak is könnyebbséget fog jelenteni.

A következő napirendi pont Hutchinson úr jelentése (A6-0085/2009), amelyet a Fejlesztési Bizottság nevében ad elő az MFC-szerződésekről (2008/2128(INI)).

Alain Hutchinson, előadó. – (FR) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Unió és a tagállamok közel három éve elkötelezetten dolgoznak azon, hogy javítsák a fejlődő országokkal való együttműködésünk hatékonyságát. Már történtek lépések, azonban erős az ellenállás, legfőképpen a tagállamok körében, következésképpen hatalmas előre haladást kell még elérnünk.

Az egészségügyhöz és az alapfokú oktatáshoz való hozzáférés emberek milliói – köztük sok nő – számára csupán álom. Naponta 72 millió gyermek – főképpen lány – nem jár iskolába. Percenként meghal egy asszony a terhesség vagy a szülés során fellépő komplikációk miatt, ugyanakkor minden harmadik másodpercben meghal egy gyermek, orvos segítségével könnyen megelőzhető betegségben.

Földrajzi szempontból Afrika szubszaharai régiója az, ahol továbbra is a legkatasztrofálisabb a helyzet – amint arra az előbb emlékeztettünk –, és ha a dolgok így folytatódnak, nagy a kockázata annak, hogy még sok éven keresztül fennáll ez a helyzet.

Erre vonatkozóan igaz, hogy a költségvetési támogatás – azaz a kedvezményezett országok költségvetésébe közvetlenül beépített pénzügyi támogatás – hasznos módon hozzájárulhatna ahhoz, hogy tervezhetőbb támogatást nyújthassunk, amely prioritást élvező ágazatokra irányulna, következésképpen hatékonyabb lenne. Ezért vetette fel a Bizottság a millenniumi fejlesztési célokról szóló (MFC) szerződések elgondolását, amelyet bizonyos országoknak szándékozik felkínálni azzal a céllal, hogy hatéves időszakra lekötne bizonyos pénzalapot, és évente nyomon követné az egészségügyben és oktatásban kitűzött célok teljesítését.

A jelentésünkben aláhúzzuk ennek a kezdeményezésnek a jelentőségét, ugyanakkor felmerül egy sor olyan kérdés is, amire egyértelmű választ kell adnunk. A Bizottság például milyen kritériumokat fog javasolni, amelyeket a fejlődő országoknak teljesíteniük kell, ha ilyen szerződést szeretnének kötni? Milyen hosszú lesz a projekt időtartama, és milyen feltételei lesznek a végrehajtásnak? Azt is hangsúlyozni kívánjuk, hogy a Bizottság még nem adott ki semmilyen hivatalos nyilatkozatot a tárgyban. Amennyiben többet szeretnének tudni, jelenleg nincsen olyan belső dokumentum, amire hivatkozhatnánk, csak az az alapvető információ, ami a Fejlesztési Bizottság weboldalán érhető el.

Habár a Bizottság költségvetési támogatása több pozitív elemet tartalmaz – például, hogy az egészségügyi és oktatási célok teljesítéséhez való kapcsolást vagy hogy általában három évre tervezzük –, tudniuk kell, hogy messze van a tökéletestől. Emlékeztetem Önöket, hogy például a Bizottság – a támogatók többségéhez hasonlóan – csak olyan országoknak fog költségvetési támogatást adni, amelyek végrehajtották a Nemzetközi Valutaalap programját. Ez a helyzet különösen problémás annak ismeretében, hogy az ilyen programok korlátozhatják a kormány fejlesztési beruházási képességét, és hogy túl ambiciózus célokat tűzünk ki, különös tekintettel az inflációra és a költségvetési hiányra.

Így azután – még ha a Bizottság úgy is határoz, hogy hosszú távon ad költségvetési támogatást – semmi sem garantálja, hogy maga a támogatás nem válik a bürokratikus eljárások tárgyává, ami – amint azt tudjuk – jelentős késedelmekhez vezet a folyósítás terén.

Végül a költségvetési támogatás esetében súlyos a hiányosság, ami az átláthatóságot és az érintett országok és lakosságuk tulajdonosi szemléletét illeti. A finanszírozási megállapodásokat csak ritkán hozzák nyilvánosságra, és a Bizottság sem vonja be természetesen a civil szervezeteket és a parlamenti képviselőket a fejlődő országok kormányaival folytatott párbeszédeibe, amint azt már korábban említettük.

Mára azonban széles körűen elismert dolog, hogy a fejlődést a hatékonyság érdekében nem csak a kormányoknak, hanem a fejlődő országok népeinek is kezükbe kell venniük.

Összegzőképpen az MFC-szerződések projektje csupán lehetőséget fog adni a támogatásunk hatékonyságának növelésére, ha azt a jogosultság, a végrehajtás és az értékelés feltételeivel együtt, nagyon világosan határozzuk meg. A jelentésünk következőképpen hangsúlyozza a kezdeményezés fontosságát, ugyanakkor óvatosságra int, és aláhúzza, hogy a Bizottságnak sokkal világosabban kell megfogalmaznia szándékait, és válaszolnia kell a jelentésben felvetett kérdésekre.

Mielőtt befejezném mondandómat, hadd említsem meg egy pillanatra a Számvevőszék nemrégiben elkészült külön jelentését, aminek témája az Európai Bizottság Afrika szubszaharai régiójának egészségügyi szolgáltatásaihoz nyújtott fejlesztési támogatása. Aggasztóak a jelentés következtetései. Pénzügyi szempontból azt látjuk, hogy az egészségügyi ágazat állami támogatása nem növekedett 2000 óta. Sőt, úgy tűnik, hogy a költségvetési támogatást Afrika szubszaharai régiójában nagyon kismértékben használják fel az egészségügyi ágazat céljaira. Következőképpen, biztos úr, megérti, miért térünk vissza jelentésünkben ahhoz az elképzeléshez, hogy feltétlenül szükséges, hogy jobban koncentráljunk az egészségügyi ágazatra, de arra is, hogy semmi nem garantálja, hogy az MFC-szerződések fogják lehetővé tenni, hogy elérjük ezt.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Legelőször is meg szeretném köszönni a Fejlesztési Bizottságnak, valamint az előadójuknak, Hutchinson úrnak a jelentést, amely ismét felvet számos olyan problémát és aggodalmat, amiben teljesen egyetértünk.

Ha 2015-ig el akarjuk érni a millenniumi fejlesztési célokat (MFC), több és megfelelőbb fejlesztési támogatás szükséges, ugyanakkor olyan támogatásra van szükség, amely tervezhetőbb és kevésbé illékony, amint arra nagyon helyesen emlékeztet minket a jelentés.

Ezekre az erőfeszítésekre természetesen több eszköz kombinációja révén fog sor kerülni. Az én álláspontom szerint azonban azokban az országokban, amelyek lehetővé teszik, a költségvetési támogatás – akár általános, akár ágazati – továbbra is a legalkalmasabb és a legmegfelelőbb eszköz.

A költségvetési támogatás a legjobb módszer arra, hogy megszilárdítsuk a nemzeti rendszereket és folyamatokat, fokozzuk az országok tulajdonosi szemléletét, előmozdítsuk a harmonizálást, csökkentjük a fordítási költséget, és ily módon javítsuk a közkiadások kezelését, és felgyorsítsuk a fejlesztési célok megvalósítását.

A Bizottság már nagymértékben növelte a költségvetési támogatás alkalmazását, és a következő hat év során, a tizedik Európai Fejlesztési Alap keretében is így fog tenni. Az eszközt hatékonyabbá és kiszámíthatóbbá kell tenni, a Bizottság tehát a tagállamokkal és más érdekelt felekkel konzultálva a költségvetési támogatás hosszú távú formáját dolgozta ki – amit MFC-szerződésnek nevezünk – olyan országok számára, amelyek megfelelnek bizonyos kritériumoknak: korábbi jó teljesítmény, a közpénzek megbízható kezelése, megfelelő ágazati politika stb. Az MFC-szerződés az általános költségvetési támogatás természetes fejleménye, nem csak azért, mert tervezhetőbb, hanem mindenekfelett azért, mert az eredményekre helyezi a hangsúlyt, és a teljesítmény függvényében képes reagálni. Olyan partner államokról van szó, amelyek vállalják, hogy az MFC-t helyezik politikáik, és abból következően kiadásaik középpontjába.

Az MFC-szerződés a következő kulcsfontosságú elemeket kínálja: hatéves kötelezettségvállalás, azaz az általános költségvetési támogatások esetében megszabott három éves normál időtartam helyett hat teljes év, továbbá az összes kötelezettségvállalás legalább 70%-ának garantált, fix kifizetése – feltéve, hogy teljesítik a fizetés esedékességét meghatározó feltételeket illetve az együttműködés alapvető elemeit, továbbá maximum 60%-os változó elem, amely az MFC teljesítését kívánja honorálni, és az eredménymutatóktól – főleg az egészségügy és oktatás területén –, valamint a közpénzek kezelése területén elért haladástól függ.

Azok az országok jogosultak a támogatásra, amelyek a kilencedik EFA keretében, megfelelő módon átültették a gyakorlatba a költségvetési támogatásokat, valamint azok, amelyek határozottan elkötelezik magukat az MFC nyomán követésének és teljesítésének biztosítása mellett. Ennek célja, hogy javítsuk azon országok költségvetési forrás kezelését, ahol együttműködnek az adományozók.

A Bizottság 10 országot értékelt, közülük a következő héttel kötött MFC-szerződést: Burkina Faso, Ghána, Mali, Mozambik, Ruanda, Uganda, Tanzánia és Zambia. Ezeket a programokat a múlt decemberben ismertették és ítélték oda a tagállamok. Három szerződés már aláírásra került Zambiával és Ruandával – amelyet én személyesen írtam alá –, valamint Malival. A többi szerződést az elkövetkezendő néhány hétben végelejesítik. Ez a hét program összesen kb. 1,8 milliárd eurót képvisel, más szóval a teljes általános költségvetési támogatás 50%-át és a tizedik EFA nemzeti előzetes programjai összegének kb. 14%-át teszi ki.

Megállapodtunk abban – a jelentésük is erre ösztönöz –, hogy ezt az intézkedést az első országokkal szerzett tapasztalatok függvényében megpróbáljuk más, akár AKCS-n kívüli országokra is kiterjeszteni. Természetesen másmilyen megközelítést kell kidolgozni azon országok esetében, amelyek még nem jogosultak költségvetési támogatásra, de az MFC-szerződés már jelentős mértékben hozzájárul a támogatás hatékonyságának növeléséhez és a millenniumi fejlesztési célok felé haladás felgyorsításához.

Elnök. – Az ismertetést lezárom.

A szavazásra 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Az MFC-szerződések jelentős elmozdulást helyez kilátásba a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez vezető út világosabb meghatározása felé. Természetesen fontos, hogy a szerződések teljesítőképességét nem csökkentsék a Bizottság túlzott adminisztratív eljárásai, amint arra az előadó rámutatott.

Az EU fejlesztési támogatásának feltételhez kötése csak akkor tudna irányadó lenni, ha az EU monopolhelyzetben működne, egyedül biztosítva a fejlesztési támogatást. Pillanatnyilag az Afrikában tett erőfeszítéseink például bizonyos mértékig hiábavalók, mivel a Kínai Népköztársaság „politikai dömpinget” alkalmaz, és úgy ad támogatást, hogy azt nem köti semmilyen, a demokratikus átalakulás, a jogállamiság és az emberi jogok tiszteletben tartásának követelményéhez.

Egyes afrikai kormányok áthághatják a Bizottság bürokráciáját, figyelmen kívül hagyva a felkínált fejlesztési támogatásunkat, ami rendkívül veszélyes, mivel így módon elvesztjük annak lehetőségét, hogy a nevezett országokat a helyes irányba tereljük.

Arra szeretném kérni a Bizottságot, hogy az eljárások egyszerűsítésével reagáljon erre a dologra, ugyanakkor tartsa fenn a juttatott források folyósításának megfelelő ellenőrzését.

19. Alvállalkozók társadalmi felelőssége a termelési láncokban (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Lehtinen úr jelentése (A6-0065/2009) a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében, a termelési láncokban részt vevő alvállalkozók társadalmi felelősségéről (2008/2249(INI)).

Lasse Lehtinen, előadó. – (FI) Tisztelt elnök úr, biztos úr! Az alvállalkozói láncok megszokottak az üzleti életben. A munka hatékony és rugalmas megszervezéséhez nyújtanak segítséget. Feltétlenül szükségesek ahhoz, hogy a belső piac megfelelően működjön, és hogy szükségszerű gazdasági és logisztikai hálózatot alkosson.

A piacok és a fogyasztóvédelem életképességének érdekében azonban feltétlenül alkalmaznunk kell a jogszabályokat, hogy meghatározzuk a vállalkozók és alvállalkozók legfontosabb felelősségeit. A Bizottság ebben a jelentésben sürgeti egy olyan, világosan meghatározott eszköz létrehozását, amely európai szinten bevezetné a vállalkozó felelősségét, ugyanakkor tiszteletben tartaná a tagállamokban működő, különféle jogrendszereket és a szubszidiaritás és arányosság elvét.

Nyolc tagállamban már az említett irányvonalak szerinti jogszabályok működnek, de közösségi szinten is tudnunk kell szabályozni az alvállalkozói láncok közötti kapcsolatokat. A közös európai problémákat közös szabályokkal kell megoldani, máskülönben az ezt az üzleti területet nem szabályozó országok mások rovására torzíthatják a versenyt.

Következésképpen nem egyszerűen a munkavállalók védelméről van szó, hanem a szabályokat betartó társaságok versenyképességének megőrzéséről is. Egyszerűen a szürke gazdaság kiküszöböléséről van szó. Amíg az alvállalkozói láncok meg nem engedett módot adnak arra, hogy a béreket alacsonyan tartsák, és elkerüljék az adók és szociális terhek megfizetését, a teher az adófizetőre és a versenyben lévő társaságokra

– többségükben kis- és középvállalkozásokra – hárul. Az alvállalkozók, amelyek gyakran kisvállalkozások, világos szabályok szerint kell, hogy dolgozzanak a nagy vállalkozók számára.

Már megtapasztaltuk, hogy az országspecifikus rendszerek hogyan hatnak megelőző erőként. A munkáltatói kötelezettségeket kevésbé fogják figyelmen kívül hagyni, ha bűncselekmény miatti büntetést helyezünk kilátásba.

Valamennyi európai érdekét szolgálja, ha betartják a foglalkoztatás minimumkövetelményeit és a világos szabályokat. Akkor a munkaerő magabiztosan mozoghat egyik országból a másikba, a vállalkozások bízhatnak a szerződésekben, és a fogyasztók biztosak lehetnek abban, hogy egy termék vagy szolgáltatás ára helyénvaló és átláthatóan meghatározott. Nem véletlen, hogy a jelentésben különösen a vállalkozások társadalmi felelősségvállalásáról van szó.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! A Bizottság rendkívüli örömmel fogadja ezt a jelentést.

Akármilyen fontos is lehet az alvállalkozás a termelékenység és a versenyképesség fokozása érdekében, teljes mértékben elismerjük, hogy olyan hatékony intézkedésekre van szükség, amelyek nem ösztönöznék a foglalkoztatás feltételeinek be nem tartására, és nem segítik azt elő, különösen a hosszú alvállalkozói láncok esetében. Megfelelő, hatékony és elrettentő büntetésekre van szükség annak biztosítása érdekében, hogy az alvállalkozók maradéktalanul eleget tegyenek törvényi és szerződéses kötelezettségeiknek, különös tekintettel a munkavállalók jogaira. Az alvállalkozásba adás átláthatóbb mivolta a munkavállalók jogainak nagyobb mértékű, általános védelméhez fog vezetni, ami olyan ügy, amihez a Bizottság most is és a jövőben is erősen ragaszkodni fog, amint az Önök is tudják.

Habár egyetértek az általános alapelvükkel, miszerint az európai problémákra európai megoldásokat kell adni, a jelentés 14. pontjában megállapított következtetésre vonatkozóan óvatosabban fogalmaznék: a szöveg szerint a probléma csak úgy oldható meg, ha világos törvényi eszközt vezetünk be, ami európai szinten bevezetné a kölcsönös és egyetemleges felelősséget.

Úgy tűnik, hogy a jelentés a 15. pontban is ebbe az irányba mutat, amikor egy ilyen közösségi eszköz hozzáadott értékének és megvalósíthatóságának hatáselemzésére hív fel. Ami a Bizottsághoz intézett felhívást illeti – ami a 25. pontban foglalt, a munkavállalók megbízásairól szóló irányelv hatékony betartásának garantálására irányult –, rá kívánok mutatni, hogy nemrég a munkavállalók megbízásával foglalkozó, magas szintű szakértői munkacsoportot hoztunk létre. Ez a munkacsoport a tagállamok és a szociális partnerek képviselőiből áll, és célja, hogy előmozdítsa az irányelv gyakorlati alkalmazását, különösen a tagállamok közötti igazgatási együttműködést. Március 25-én kerül sor az első ülésükre.

E tekintetben szeretném megemlíteni az Európai Alapítvány az Élet- és Munkakörülmények Javításáért nevű szervezet által, 2008-ban megjelentett tanulmányt, amelynek címe: „Az alvállalkozói folyamatokkal kapcsolatos felelősségi körök az európai építőiparban”, amely rámutat arra, hogy jelentősen eltérnek mind a nemzeti társadalmi felelősségvállalási rendszerek, mind azok hatékonysága. Ez a tanulmány arra tényre is rámutatott, hogy úgy tűnik, nincsen univerzális megoldás, és további vitát és kutatást javasolt, különösen a határokon átnyúló kérdések esetében.

Az általunk megoldani kívánt probléma társadalmi jellegű, de a javasolt megoldás egyértelműen olyan következményekkel jár, amelyek jócskán túlmennek a társadalmi területen. Ezért részletesen meg kell vizsgálnunk annak gazdasági és jogi utóhatásait.

Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy ez a probléma teljesebb körű kutatásra érdemes, valamint azzal, hogy a jogszabály-tervezet benyújtását megelőzően körültekintően tanulmányoznunk kell a jelentésben felvetett kérdésekre vonatkozóan a különféle, szabályozástól eltérő módszereket, más szóval a nemzeti hatóságok, a felügyelő és egyéb nemzeti végrehajtó hatóságok közötti jobb együttműködést és koordinálást, a cégek helyes gyakorlatának ismeretét, a hatályos iránymutatásokat és normákat, a társadalmi felelősségvállalásra vonatkozó kezdeményezéseket, valamint a nemzetközi társaságok megállapodásait, amelyekbe már beépítették a kockázatértékelési eljárásokra és az alvállalkozók ellenőrzésére vonatkozó, újító rendelkezéseket.

Elnök. – Az ismertetést lezárom.

A szavazásra 2009. március 26-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Proinsias De Rossa (PSE), írásban. – Az alvállalkozás európai terjedése messzemenő következményekkel jár a munkaviszonyokra nézve. Nemcsak a munkaerőt adják alvállalkozásba. A kapcsolódó törvényi és pénzügyi kötelezettségek – úgy mint a bérnormák és a munkakörülmények betartása, valamint az adók és társadalombiztosítási hozzájárulások befizetése – is alvállalkozókhöz és munkaközvetítő irodákhoz kerül. Aggasztó, hogy az alvállalkozást egyre inkább a közvetlen társadalmi felelősség csökkentésének módjaként alkalmazhatják.

Így a „kölsönös és egyetemleges felelősség” gondolata életbevágó annak biztosítása érdekében, hogy a társaságok felelősséget vállaljanak az alvállalkozóik gyakorlatáért. Nyilvánvaló, hogy a törvényi kötelezettségek érvényesítése nehezebbé válik az egymáshoz kapcsolódó társaságok hosszú és bonyolult láncolatában. Ez különösen igaz a határokon átnyúló kapcsolatok esetében, amikor a különféle tagállamokban, különböző szabályok szerint hozhatók létre a különféle szintű vállalkozások. Pillanatnyilag csupán nyolc tagállamban léteznek olyan nemzeti jogszabályok, amelyek lefedik az alvállalkozásban érdekelt vállalkozások felelősségét.

Határozottan támogatom az ETUC által megerősített jelentést, amely felhívja a Bizottságot, hogy vezessen be világosan meghatározott közösségi jogi eszközt és európai szintű egyetemleges felelősséget, továbbá arra is felkéri a Bizottságot, hogy kezdje meg a termelési lánc felelősségére vonatkozó – az alvállalkozási folyamat átláthatóságának fokozó – eszköz megvalósíthatóságának értékelését.

20. Az EU és India közötti szabadkereskedelmi megállapodás (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Karim úr jelentése (A6-0131/2009) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében, az EU és India közötti szabadkereskedelmi megállapodásról (2008/2135(INI)).

Syed Kamall (PPE-DE), az előadó helyett. – Tisztelt elnök úr! Sok időt töltök a Parlamentben azzal, hogy azt mondogatom az embereknek, hogy én nem Karim vagyok, hanem Kamall. Az emberek számára zavarba ejtő lehet, hogy Kamall adja elő Karim jelentését. Az ő nevében beszélek, mivel előre nem látható körülmények miatt nem lehet itt ma este, amiért elnézésüket kéri.

A jelentése az árukereskedelemmel, a szolgáltatásokkal, beruházással és szellemi tulajdonnal, valamint fejlesztési kérdésekkel foglalkozik. A PPE-DE, az ALDE és az UEN csoport közös alternatív állásfoglalást terjesztett elő, mivel úgy érezték, hogy az eredeti bizottsági döntés egy kellően nem képviselő szavazás következménye volt, ami a jelentés több protekcionista pontját érintetlenül hagyta. Az alternatív állásfoglalás jobban rávilágít arra, hogy India milyen fontos kereskedelmi partner az EU számára, valamint rámutat azokra az előnyökre, amelyekkel a kereskedelem liberalizálása járhat mindkét fél számára.

Az EU és India 2007 júniusában kezdett tárgyalásokat a szabadkereskedelmi megállapodásnak nevezett témában, amit azonban sokan valószínűleg helyesebben preferenciális kereskedelmi megállapodásnak neveznének. A jelentés az EU és India között átfogó, ambiciózus és kiegyensúlyozott szabadkereskedelmi megállapodás megkötésére hív fel, amelynek javítania kellene az árukhoz és szolgáltatásokhoz való piaci hozzáférést, alapjában véve lefedve a kereskedelem számos területét, és a szabályozás átláthatóságára vonatkozó rendelkezéseket beépítve a kölcsönös kereskedelmi befektetésre vonatkozó területeken, valamint olyan területeken, mint az egészségügyi és a növény-egészségügyi normák, a szellemi tulajdon védelme, a kereskedelem előmozdítása és a vámügyek.

A jelentés fő pontjai rámutatnak, hogy ha az árukereskedelmet vizsgáljuk, India olyan szintekre csökkentette az átlagosan alkalmazott vámtarifáit, hogy azok már összehasonlíthatók a többi ázsiai országok vámtarifáival – nevezetesen India átlagosan alkalmazott vámtarifája a 4,1%-os EU-átlaghoz képest most 14,5%. A jelentés megemlíti továbbá, hogy Indiának aggályai vannak a REACH következményeivel kapcsolatban, az EU-ba irányuló gyümölcsexport költséges igazolásai, valamint az EK jelzés költséges megfelelési eljárásai miatt, és hangsúlyozza, hogy ezeket a problémákat meg kell oldani a preferenciális kereskedelmi megállapodás során.

A jelentés arra is rámutat, hogy a szolgáltatások liberalizálása semmiféleképpen nem korlátozhatja a szolgáltatások szabályozásának jogát, beleértve a közszolgáltatásokat is. Azt is el kell azonban ismerni, hogy az állam elég gyakran nem képes úgynevezett „közszolgáltatásokat” nyújtani, és el kell ismernünk, hogy az államon kívüli szereplők – a magánszektor – szerepét a szegényeknek nyújtott alapszolgáltatások területén, különösen abban az esetben, ha az állam – gyakran a bevételek hiánya miatt – nem tudja azokat saját maga biztosítani.

Az EU és India közötti szolgáltatás-kereskedelem viszonylag kiegyensúlyozatlan: az EU szolgáltatásainak 1,5%-át exportálja Indiába, míg India szolgáltatásainak 9,2%-át exportálja az EU-ba. A jelentés tovább arra ösztönzi Indiát, hogy dolgozzon ki megfelelő adatvédelmi jogszabályokat annak biztosítása érdekében, hogy a szolgáltatás-kereskedelmünk során biztosak lehessünk abban, hogy az indiai társaságok képesek nagy mennyiségű információt kezelni, mivel aggályok merülnek fel az adatvédelemmel kapcsolatban.

A jelentés azt is elismeri, hogy a befektetési fejezeteket gyakran kíséri a tőkemozgások liberalizálása és a tőkekontroll elvetése melletti elkötelezettség. Így tehát arra kérjük a Bizottságot, hogy tartózkodjon az ilyen záradékok befoglalásától, mivel a tőkekontroll különösen a szegényebb országok esetében fontos, a pénzügyi válság hatásának enyhítése érdekében.

A jelentés továbbá üdvözli, hogy India kötelezi magát a szellemi tulajdon szigorú védelmére, és a TRIPS által meghatározott rugalmasságot alkalmazza egyes közegészségügyi kötelezettségek teljesítésére. Mindannyiunknak tudomásul kell vennünk, hogy a közegészségügyre vonatkozó, túl sok kötelezettség miatt gyakran nem jutnak a szegényebb országok polgárai gyógyszerekhez, mivel semmi nem ösztönzi a gyógyszeripari cégeket arra, hogy ilyen országok számára fejlesszenek ki gyógyszereket.

Végül a jelentés elismeri, hogy minden kereskedelmi megállapodás alapvető eleme a tartós fejlődésről szóló fejezet, és hogy lehetővé kell tennünk a kereskedelmet és a külföldi közvetlen befektetést. Azt is elismeri, hogy aggodalomnak adnak hangot – különösen a tisztelt házban – olyan kérdéseket érintően, mint a környezetvédelmi normák és az alapvető munkaügyi, munkaegészségügyi és biztonsági jogszabályok. Azt is el kell ismernünk, hogy a kereskedelmi kérdések és a környezetvédelem, ILO normák stb. valamilyen egyensúlyának megtalálása során az inga gyakran túlzottan kileng az egyik irányba, és végül ezek kapnak elsőbbséget a kereskedelemmel szemben, és a szegény országokat még nagyobb szegénységre ítéljük, mivel az ilyen országokban működő vállalkozók számára megnehezítjük a képességek kialakítását.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr! Szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek, hogy élénk érdeklődést tanúsít az Európai Unió és India közötti szabadkereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalásaink iránt.

Különösen hálás vagy Kamall úrnak és a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságnak, hogy a Külügyi Bizottsággal és a Fejlesztési Bizottsággal együtt ilyen nagyszerű munkát végzett az EU és India közötti szabadkereskedelmi megállapodásról szóló jelentés elkészítése során. Kimerítő parlamenti eszmecsere folyt, és az állásfoglalásra vonatkozó indítvány tervezete az EU és India közötti szabadkereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalások szintén valamennyi lehetséges aspektusával foglalkozik. A kifejezett vélemények hasznos eszközt jelentenek a szabadkereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalásaink számára.

Amikor az Európai Unió és India közötti szabadkereskedelmi megállapodásról beszélünk, figyelembe kell vennünk az Indiával való stratégiai kapcsolataink általános összefüggéseit és bonyolultságát, beleértve az 1994. évi együttműködési megállapodást és a közös cselekvési tervet, hogy csak kettőt említsék az Indiával kapcsolatos, jelentősebb kezdeményezéseink és párbeszédeink közül.

Meggyőződésünk, hogy rendkívül fontos, hogy azon dolgozzunk Indiával, hogy sikerre vigyük az ambiciózus szabadkereskedelmi megállapodásról folyó tárgyalásokat, ami lehetővé teszi, hogy mindkét fél – mind az Európai Unió, mind India – győztesként kerüljön ki.

Minél ambiciózusabb a szabadkereskedelmi megállapodás, annál nagyobb gazdasági hasznot hoz a feleknek: az Európai Uniónak és Indiának. Ez az egyik fő következtetése annak a hatásról és fenntartható fejlődésről szóló tanulmánynak, amelyet a tárgyalásokkal párhuzamosan készített egy független tanácsadó.

A hatás és a fenntartható fejlődés értékelésének célja az volt, hogy elemzzük a jövőbeli szabadkereskedelmi megállapodás gazdasági, társadalmi és környezetvédelmi hatását, valamint meghatározzuk az esetlegesen szükséges támogatás intézkedéseket.

A hatás és a fenntartható fejlődés értékelése jelenleg a végső szakaszban tart, és áprilisban, más szóval a most zajló tárgyalások támogatása érdekében időben rendelkezésre kellene, hogy álljon.

Engedjék meg, hogy rövid helyzetjelentést adjak ezekről a tárgyalásokról! A 2007. júniusi kezdet óta hat tárgyalási fordulóra került sor, a hatodik ülést Delhiben tartottuk a múlt héten, március 17. és 19. között. Két plusz ülést tervezünk még megtartani ebben az évben, ideális esetben az áprilisban sorra kerülő, indiai választásokat követően és az EU–indiai novemberi csúcstalálkozót megelőzően.

Ami a tárgyalások lényegét illeti, haladást értünk el a szabadkereskedelmi megállapodáshoz tartozó, valamennyi témában, azonban sok még a tennivaló.

Közelebbről nézve vámtarifa-javaslatokról beszéltünk, alaposan megtárgyaltuk több kulcsfontosságú szolgáltatási ágazatot, és haladást értünk el a megállapodás színterületének megszövegezéséről szóló megbeszélések során. Mindezek ellenére messze vagyunk még a megállapodástól.

Mielőtt befejezném mondandómat, még egyszer szeretném kifejezni a Bizottság háláját a Parlamentnek és az előadónak. A Bizottság türelmetlenül várja, hogy további lehetőségek nyíljanak a Parlamenttel való hatékony együttműködésre.

Elnök. – Az ismertetést lezárom.

A szavazásra 2009. március 26-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Kader Arif (PSE), írásban. – (FR) Szerdán a Parlament kifejezte a véleményét az Európai Unió és India közötti, jövőbeli szabadkereskedelmi megállapodásról. A szocialisták munkájának köszönhetően a bizottság által elfogadott szöveg rámutat India gazdasági és társadalmi törekvésére, hiszen ebben az országban a lakosság 80%-a napi 2 dollárnál kevesebb pénzből él. Az Európai Parlament szocialista frakciója ezzel a valósággal szembesülve módosításokat terjesztett elő, rámutatva, hogy amennyiben bármilyen módon megerősödnének az EU és India kereskedelmi kapcsolatai, azt szigorú keretek között kell megvalósítani, hogy elejét vegyük a közszolgáltatások liberalizációjának, hogy garantáljuk a közegészségügyi ellátáshoz és az alapvető gyógyszerekhez való hozzáférést, és hogy megvédjük a legsebezhetőbb emberek és ágazatok érdekeit. Egyáltalán nem meglepő, hogy a Parlament jobb szárnya szövetségbe tömörülve sokkal liberálisabb szöveget javasolt a plenáris ülésen, és elsősorban a bankszolgáltatások, a biztosítás, a postai szolgáltatások és a közbeszerzés liberalizálására hívott fel. A szerdai szavazáson a szocialisták tisztességes és igazságos kereskedelemről szóló elképzelését fogom támogatni, és ellenezni fogok minden, jobb oldalról jövő, és az ezen alapelveknek ellentmondó kísérletet.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Az EU Indiával való árukereskedelmének értéke több, mint kétszeresére nőtt 2000 és 2007 között: Az export 13,7 milliárd euróról 29,5 milliárd euróra, míg az import 12,8 milliárd euróról 26,3 milliárd euróra nőtt. 2007-ben az EU-export 2,4%-át, az EU-importnak pedig 1,4%-át tette ki az Indiával való árucseré, és India volt az EU kilencedik legnagyobb kereskedelmi partnere.

Örömmre szolgál ez a jelentés, mert az EU és India közötti, átfogó, ambiciózus és kiegyensúlyozott szabadkereskedelmi megállapodás megkötésére hív fel, ami javítani fogja az áruk és szolgáltatások piaci hozzáférést, alapvetően minden iparágat lefedve, és rendelkezéseket tartalmaz az átlátható szabályozásra vonatkozóan a kölcsönös kereskedelmet és befektetést érintő területeken, valamint a szabadkereskedelmi megállapodás alapvető elemeként tartalmazza a megfelelőségi szabványokat és értékelést, az egészségügyi és növény-egészségügyi normákat, a szellemi tulajdon védelmét, beleértve a végrehajtást, a kereskedelem előmozdítását és a vámügyeket, közbeszerzést, a kereskedelmet és versenyeztetést, továbbá a kereskedelmet és a fejlesztést és az emberi jogokat.

Szeretném kiemelni, hogy a szabadkereskedelmi megállapodásnak elő kell segítenie:

– kétoldalú előnyök fokozását az egyre növekvő számú polgárok számára,

a millenniumi fejlesztési célok elérését, beleértve a környezetkárosítás megelőzésére és a társadalmi normák betartására vonatkozókat is.

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) India az ellentétek országa. Általánosságban elmondhatjuk, hogy túlnépesedett, a szegénység (India lakosságának 80%-a napi 2 dollárnál kevesebb pénzből él) és eluralkodik a betegség. A gazdaság terén az utóbbi időben elért haladás hozzájárult ahhoz, hogy India a világ gazdaság egyik vezetője legyen. India hozzájárulása az orvostudomány, a technológia és az úrkutatás terén elért haladáshoz azonban ellentétben áll az országot sújtó élelmiszer- és vízhiánnyal.

Az EU India legnagyobb külföldi befektetője és kereskedelmi partnere. 2007-ben az uniós befektetések képviselték az összes indiai befektetés 65%-át. India EU-beli befektetése is sokszorosára növekedett az elmúlt években. Az EU a WTO által meghatározott alapelveken nyugvó, többoldalú kereskedelmi rendszer biztosítására kellene, hogy helyezze a hangsúlyt, amely a legjobb lehetőséget biztosítja a tisztességes és becsületes nemzetközi kereskedelem számára.

Hangsúlyoznunk kell azonban annak tényét, hogy Indiának meg kell küzdenie az éhezés nagymérvű problémájával – a globális éhezési mutatók szerint India 88 ország közül a 66. helyen áll. A nukleáris világhatalommal bíró India nem írta alá az atomsorompó-egyezményt sem. A másik aggasztó kérdés a gyermekmunka problémája: a gyermekeknek általában veszélyes és egészségtelen körülmények között kell dolgozniuk.

Az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó pontok alapvető részét kell, hogy képezzék bármilyen, Indiával aláírt szabadkereskedelmi megállapodásnak. Azt is biztosítanunk kell, hogy betartsák a szociális és környezetvédelmi megállapodásokat és normákat.

21. Élelmiszerárak Európában (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Batzeli asszony jelentése (A6-0094/2009), a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében, Európában az élelmiszerárakról (2008/2175(INI)).

Katerina Batzeli, előadó. – (EL) Tisztelt elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy megköszönöm a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság segédelőadójának, valamint az Európai Bizottság négy, közösen illetékes bizottságának, amelyekkel messzemenőig együttműködtünk a jelentés elkészítése érdekében.

Tisztelt biztos úr! Először is hadd tegyek fel egy nagyon egyszerű kérdést: ha a fogyasztók a szupermarketbe mennek tejet vagy joghurtot vásárolni, miért veszik azt meg? A tej és a joghurt miatt vagy az üveg és a pohár miatt? Azért teszem föl ezt a kérdést Önnek, mert a fogyasztóknak ügyesen átadták azt az érzést és hozzáállást, hogy élelmiszert vásárolnak, pedig az azt feldolgozó, forgalmazó és szállító ipar már fontosabbá vált, mint a mezőgazdasági termék, a nyersanyag maga. Kb. 15 évvel ezelőtt a termékek végső értékének kb. 50%-át képviselte a mezőgazdasági termék, ma ez nem haladja meg a 20%-ot.

A fogyasztók számára személytelenné váltak a mezőgazdasági termelők – mind a növénytermesztők, mind az állattenyésztők. Az érdekérvényesítő képességük – nem csak a végső ár kérdéseire vonatkozóan, hanem a végtermék minőségének és tápanyag-tartalmának megőrzésére vonatkozóan – elmarad attól, amilyen szerepet kellene betölteniük.

Nem akarunk megosztottságot, nem akarjuk az ellátási láncban résztvevő termelő ágazatokat, a mezőgazdasági termelőket, gyártókat, nagykereskedőket és kiskereskedőket „jónak”, „rossznak” vagy „csúfnak” beállítani, mivel nem hiszem, hogy vadnyugati társadalomban és gazdaságban élnénk. Úgy vélem, hogy olyan gazdaságban élünk, ami az Európai Unió belső piacának szabályai alapján működik, ami átlátható működés esetén lehetőséget ad a növekedésre és versenyképességre, ugyanakkor kizorítja vagy kizárja a termelőket és gazdasági tevékenységeket, ha azokat tisztességtelen és homályos tevékenységek hatják át.

Következésképpen két aspektusa van annak a kérdésnek, amellyel ma és a jövőben foglalkoznunk kell:

– elsősorban a fogyasztók és a termelők újbóli közeledése az élelmiszeripar minőségpolitikája, valamint olyan módszerek megszilárdítása és közös kialakítása révén, amelyekkel a fogyasztók közvetlenebb kapcsolatba kerülhetnek a mezőgazdasági termelő területekkel és mezőgazdasági termelőkkel,

– másodsorban a termelők és a fogyasztók jövedelmének megőrzése – nem a meghatározására gondolok – átlátható árpolitika révén, ami az egész szállítási lánc során kötelező intézkedéseket fog tartalmazni a közvetítő termelő ágazatok ellenőrzése és felügyelete érdekében.

Természetes, hogy itt elsősorban a helyi és nemzetközi kis- és középvállalkozásokra, valamint az európai székhelyű nagyvállalatokra (anya- és leányvállalatokra) és a munkavállalókra gondolunk, akiknek átlátható belső piaci feltételek szerint kell működniük, nem pedig olyan gazdasági oldalhajtások feltételei szerint, mint a kartellek és oligopóliumok.

Ma tehát, amikor (többek között):

– a tényleges termelői árak veszélyesen esnek,

– a fogyasztói árak a termelői eladási árak öt-tízszeresével egyenlők, és az infláció csökkenése ellenére továbbra is nagyon magasak,

– a kiskereskedelem és más feldolgozó társaságok esetében az elmúlt öt év során négyszeresére nőtt a koncentráció mértéke, és a gazdasági válság, valamint a kis- és középvállalkozások és helyi vállalatok csődjének

eredményeképpen fokozódni fog a koncentráció, ami egyre jobban megnehezíti a termelők, a társaságok és a fogyasztók közötti tárgyalásokat,

– az ellátási láncban és a gyakorlatokban felismerhető működési hibák kétségtelenül kockára teszik az egészséges verseny feltételeit,

Feltétlenül szükséges, hogy összehangolt európai terv szerint és integrált beavatkozással működjön az élelmiszer-ágazat, a termőhelytől az asztalig. Nem lenne túlzás, ha a Bizottság a pénzügyi rendszer szabályozását és felügyeletét követő beavatkozása az élelmiszer-ágazatot érintené, ami egyébként szintén közvetlen kapcsolatban áll az említett szektor spekulatív lépéseivel.

A polgároknak az a benyomásuk, hogy nem az állam és az Európai Unió jövedelempolitikája, hanem az ellátási láncok, a gyártóipar és a kiskereskedelem az, ami meghatározza, hogy mi legyen a háziasszonyok kosarában.

Következésképpen úgy vélem, hogy a Mezőgazdasági Bizottság jelentéséről szóló szavazás során és az Európai Unió e tárgyra vonatkozó, végleges javaslataira várva foglalkoznunk kell az élelmiszerpiac működésének állandó problémáival, amely piac viszont pártatlanul, az európai polgárok, az európai mezőgazdasági termelők és a fejlődő országok javára kell, hogy működjön, és biztonságérzetet kell, hogy keltsen a piac és az intézmények törvényei dzsungelében.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Legelőször is meg szeretném köszönni Batzeli asszonynak és a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság tagjainak a jelentés elkészítését. Nehéz időkben, az Európai Unió ellátási láncára nézve kritikus időkben vitatjuk azt meg.

Amint Önök is tudják, a recesszió az Európai Unió gazdasági ágazatainak többségében hirtelen lassuláshoz vezetett. A mezőgazdasági ágazatban valósággal összeomlottak a piaci árak, ami komolyan megkérdőjelezi a gazdaságok jövedelmét. Különösen súlyos a helyzet a nagy hozzáadott értéket képviselő szektorokban, mint például a hús- és a tejfeldolgozó iparban.

Ilyen környezetben feltétlenül szükséges, hogy az élelmiszerellátási lánc hatékonyan működjön, ha enyhíteni akarjuk a gazdaságok jövedelmét érintő válság hatásait, és biztosítani kívánjuk, hogy a fogyasztók mérsékelt árakon jussanak hozzá az élelmiszerekhez. Ezért marad továbbra is a Bizottság aggodalmainak homlokterében az élelmiszerellátási lánc és az élelmiszerárak kérdése.

Ezenkívül a strukturális tényezők elemzése odáig vezet, hogy közép és hosszú távon a mezőgazdasági nyersanyagok árainak további eszkalálódásától kell tartanunk. Az élelmiszerellátási lánc működésének javítása révén a jövőben el kellene tudni kerülni az élelmiszerárak ilyen mértékű emelkedését, és féken kellene tudni tartani a fogyasztói árak instabilitását. Egyetértek a jelentésben felvetett, azzal kapcsolatos aggodalmak többségével, miszerint javítani kell az élelmiszerellátási lánc általános működését. Nevezetesen átláthatóbbá kell tenni a lánc egészét, hogy a fogyasztóknak jobb tájékoztatást nyújtsunk, és javítsuk a hozzáadott érték eloszlását a lánc egészében.

A Bizottság a múlt év óta egy sor kezdeményezést vezetett be, amelyek célja, hogy javítsuk az élelmiszerellátási lánc működését. Ennek eredményeképpen a mezőgazdasági és élelmiszeripar versenyképességével foglalkozó, magas szintű munkacsoport most állított össze egy stratégiai ajánláscsomagot. Ezenkívül a múlt évben terjesztettek elő egy, a mezőgazdasági termékminőségről szóló zöld könyvet.

A Bizottság a decemberben elfogadott, élelmiszerárakról szóló közleményében több megoldást is javasolt – menetrend formájában – az európai élelmiszerellátási lánc működésének javítására. Feltétlenül haladást kell elérnünk a menetrend végrehajtásában. Nevezetesen haladást kell elérnünk az élelmiszerellátási lánc és az élelmiszerárak állandó európai figyelőjének bevezetésében. Azáltal, hogy a lánc egyik végétől a másikig megbízható árinformációt küldünk, képesek leszünk leküzdeni az átláthatóság hiányát, ugyanakkor jobban megérthetjük a lánc működését.

Előre kell lépniünk annak elemzésében is, hogy hogyan oszlik el a hozzáadott érték a lánc egészében. Különös jelentőséget tulajdonítok ennek a kérdésnek. Amint azt az élelmiszerárakról szóló közleményben elismertük, a mezőgazdasági termelők és a lánc többi részének érdekérvényesítő képessége közötti egyensúly hiánya súlyos hatást gyakorol a mezőgazdasági ágazat termelői haszonkulcsaira. Magától értetődik, hogy a hozzáadott érték eloszlására vonatkozó kérdés tisztázására és értelmezésére tett erőfeszítés az első lépés lenne az irányban, hogy az egész láncan helyreálljon az érdekérvényesítő képesség egyensúlya. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az Európai Unió élelmiszerellátási láncának versenyképessége nem fokozható annak bizonyos elemei rovására. Az élelmiszer-termelők és a mezőgazdasági-élelmiszeripari ágazatban működő kiskereskedők

számára alapvető, hogy az Európai Unión belül továbbra is számíthassanak a fenntartható, versenyképes mezőgazdasági termelési platformra.

Meggyőződéssel állítom, hogy a Bizottság által javasolt menetrend – annak maradéktalan végrehajtását követően – lehetővé fogja tenni, hogy választ adjunk a Batzeli asszony jelentésében felvetett kérdések és kifejezett aggodalmak többségére.

Elnök. – Az ismertetést lezárom.

A szavazásra 2009. március 26-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Roselyne LeFrançois (PSE), írásban. – (FR) Az a jelentés, amelyről csütörtökön kell nyilatkoznunk, gyakorlati szempontú választ próbál adni az élelmiszerárak emelkedése által sújtott polgáraink millióinak nehézségeire.

Figyelembe véve, hogy Európában csökkent a vásárlóerő, fontos volt, hogy a Parlament döntést hozzon egy olyan problémáról, amelyre mindazonáltal ismertek a megoldások. Tulajdonképpen az élelmiszerellátási lánc eleje és vége közötti árkülönbség elérheti akár az 1:5 arányt is, és – még ha nem is ismerik el a liberálisok – a piac problémáival foglalkozni kell, hogy a fogyasztók számára elfogadható árakat, a termelők számára pedig tisztességes jövedelmet biztosítsunk. Én magam javasoltam, hogy a szövegben ismételten jelentsük ki a – minket érintő válság tükrében minden eddigénél szükségesebb – piacszabályozó eszközök fontosságát.

Annak biztosítása azonban, hogy az „elérhető ár” ne váljon a „rossz minőségű termék” szinonimájává, azt is kértem, hogy foglalják bele a jelentésbe a bioágazatoknak szóló ösztönzők fogalmát. Kíváncsian várom, hogy a fogyasztók megfizethető árakon juthassanak minőségi termékekhez, és ez az ilyen fajta mezőgazdasági termelésnek szánt pénzügyi ösztönzők ambíciós politikájának köszönhető.

Maria Petre (PPE-DE), írásban. – (RO) Az élelmiszerárak hirtelen emelkedést mutatnak az utóbbi időben. Ennek két oka van: az első a mezőgazdaságot és az élelmiszereket érintő világválság, a második pedig a piaci koncentráció, ami 1990-től máig 21,7%-ról 70% fölé emelkedett.

A fogyasztók által megfizetett árak átlagosan ötször magasabbak, mint a termelőknek fizetett árak. A szupermarket láncok nagyon gyakran tisztességtelen feltételeket szabnak, és a mezőgazdasági termelők és kis beszállítók számára megnehezítik a piachoz való hozzáférést.

Támogatom az Európai Bizottság elképzelését, miszerint európai piacfigyelő rendszert hoznánk létre. Az európai versenyhálózat elképzelését szintén támogatom.

A vidékfejlesztési program pénzalapjaiból nagyobb mértékben kellene juttatni a termelőknek.

Határozottan támogatom az olyan megoldásokat, mint a „helyi termékek” fogalmának újragondolása és a hagyományos élelmiszerpiacok hatékonyabb támogatása.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), írásban. – (RO) Üdvözlöm a Batzeli-jelentést, amely rávilágít arra, hogy igen nagy az eltérés az élelmiszerek szupermarketekben kínált árai és a termelőknek fizetett árak között. Sajnos ez a valóság azokban az országokban is, ahol messze az európai átlag alatt van az életszínvonal, mint például Romániában.

Ha elvetünk bármilyen, az árfelügyeletre vonatkozó javaslatot, nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy a termelőkhez viszonyítva túlzott a szupermarketek érdekérvényesítő képessége. Ez is olyan terület, ahol a verseny és a fogyasztók védelmét szolgáló politika keretében határozottabban is felléphetünk.

22. Művészeti tanulmányok az Európai Unióban (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Badia i Cutchet asszony jelentése (A6-0093/2009) a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében, az Európai Unióban folytatott művészeti tanulmányokról (2008/2226(INI)).

Maria Badia i Cutchet, előadó. – (ES) Tisztelt elnök úr! Habár szinte valamennyi tagállamban kötelező az iskolai művészeti oktatás, jelentős különbségek vannak az oktatás módjában.

A művészeti tanulmányok korábban az alacsonyabb szintű oktatáshoz kapcsolódtak. Ma azonban az egész életen át tartó tanulás megközelítése és az új infokommunikációs technológiák fejlődése kiszélesítette a

hagyományosan a művészetnek és kultúrának szentelt területet, és az ágazat megközelítésének és bemutatásának új formáit hozta létre.

Az infokommunikációs technológiák folyamatos fejlődése kedvez a tudás alapú gazdaság támogatásának is, amelyben a szellemi képességek és a kreativitás kiemelt helyet foglal el.

Az állásfoglalás-tervezet, amelyről holnap fogunk szavazni, azon az elképzelésen alapul, hogy a művészeti oktatás képezi a művészeti szakképzés alapját, elősegíti a kreativitást, valamint az ezen a területen való testi és szellemi fejlődést is, továbbá a művészeti oktatást a gyermekkori és serdülőkori tanulás nélkülözhetetlen alkotóelemének tekinti, és azzal érvel, hogy annak iskolai oktatása fogja megalapozni a kultúrához való, ténylegesen demokratizált hozzáférést.

Ezenkívül az oktatást nagyon fontos tényezőnek értékeli a művészeti és kreatív ágazatban tevékenykedő szakemberek sikere szempontjából, mivel az életpályára felkészítő és szakma elsajátítására koncentrálnak a művészeti tanulmányok a tehetségen kívül olyan szilárd kulturális alapokat is megkínálnak a hallgatóktól, amelyek csak multidiszciplináris és szisztematikus oktatás révén sajátíthatók el. Ez fokozza az ágazatban való munkához jutás lehetőségeit, amennyiben általános oktatást, kutatási módszertant, vállalkozói képességeket és üzleti ismereteket, valamint különféle területekre vonatkozó készségeket biztosít.

Nagyon különös módon azt is elismeri, hogy a kreatív, kulturális és művészeti iparágak gazdasági és foglalkoztatási lehetősége nagyobb részt képvisel az Európai Unióban, mint más, nagyon elismert ágazatok, úgy, mint a vegyipar és az élelmiszeripar együttesen.

Ami még fontosabb, nem szabad elfelejtenünk, hogy a művészeti és tervező iskolák és központok hozzájárulnak az új művészeti stílusok és mozgalmak kialakulásához, nyitnak a különféle kulturális világok felé, ami megerősíti a világ Európai Unióról alkotott képét.

A jelentéstervezet felveti, hogy a művészeti oktatás az iskolai oktatás minden szintjén legyen a tanmenet kötelező eleme, és arra bátorítja a tagállamokat, hogy a művészeti oktatásra vonatkozó politikáikat hangolják össze európai szinten, és segítsék elő az ágazat tanulóinak és tanárainak mobilitását, kiemelt figyelmet szentelve a képesítések kölcsönös elismerésének.

Arra is felkérjük a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy úgy határozzák meg a művészeti oktatás szerepét, mint a kultúra értékének növelésére szolgáló, alapvető pedagógiai eszközt, továbbá alakítsanak ki közös stratégiákat a művészeti oktatási politikák, valamint az e tárgyra szakosodó tanárok képzésére vonatkozó politikák előmozdítására, és a művészek és a kreativitás társadalmunkban betöltött fontos szerepének elismerésére, amint arra a Kreativitás és Innováció Európai Éve is rámutatott.

Végül a jelentés hangsúlyozza, hogy a művészeti dimenzió iskolai tantervekbe való bevezetése esetében fontos az új információs technológiák és az internet által nyújtott erőforrások kortárs gyakorlathoz kapcsolt, modern oktatási csatornákként való hasznosítása, valamint az európai kulturális modell fejlesztésének és támogatásának biztosítása érdekében európai művészeti és kulturális oktatási portál közös kifejlesztését javasolja.

Mindezen okok miatt a többség támogatását kérném a jelentéshez, ami világos támogató üzenetet fog küldeni a kreatív és kulturális ágazat szakembereinek, hallgatóinak és vállalkozásainak.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is hadd köszönjem meg Badiu Cutchet asszonynak a saját kezdeményezését bemutató jelentést, amelynek témája: Művészeti tanulmányok az Európai Unióban.

Ez a téma európai szinten egyre fontosabb helyet tölt be. Alapjában véve mindannyian egyetértünk abban, hogy a kultúra és a művészetek az oktatás alapvető részét képezik. Hozzájárulnak az érzékenységek és az önbizalom fejlesztéséhez, valamint olyan alapvető tulajdonságok kialakításához, amelyek mind a polgári, mind a mindannyiunkban ott szunnyadó gazdasági szerepünk betöltéséhez szükségesek. Ez kétségtelenül így van. A művészeti oktatás a jólét, a kreativitás és a társadalmi beilleszkedés értékműve. Feltétlenül támogatnunk kell Európa oktatási rendszereiben a lehető legfiatalabb korosztálytól kezdve.

Osztozunk az elképzelésben, és örömeinkre szolgál, hogy a jelentésben megemlíti az Európai Unió szintjén tett, fontos kezdeményezéseket, mint például a Kreativitás és Innováció Európai Éve.

Az, hogy a művészetek és a művészeti oktatás fontos szerepet tölt be egy jobb társadalom kialakításában, együtt jár annak gazdasági életre gyakorolt hatásával. A legújabb becslések szerint a kulturális és a kreatív ágazatok gazdasági jóléthez való hozzájárulása az európai GDP 2,6%-át teszi ki. Ezenkívül bármelyik gazdasági

tevékenység előnyére válhat a művészeti és kulturális oktatás. Az innováció a hagyományos és az innovatívabb tevékenységi területek közötti szinergiák létrehozására ösztönöz. Manapság össze kell kapcsolnunk a technológiát és a tervezést, ugyanakkor be kell építenünk a fenntarthatóság és a gazdasági életképesség alapelveit is. Ez a kombináció megkívánja, hogy újradefiniáljuk a tudás átadásának és megszerzésének módjait.

Az európai referenciakeret foglalkozik ezekkel a kérdésekkel, amely dokumentum előírja az egész életen át tartó tanulás 2006-ban meghatározott kulcskompetenciáit. A keret megállapítja, hogy a művészi és kulturális önkifejezés feltétlenül szükséges a kreatív kompetenciák kialakításához, amelyek később nagyon hasznosak a munka világában.

Az európai kulturális menetrend új módszereket vezetett be, nevezetesen a civil társadalommal való strukturált párbeszédet, valamint legutóbb a kultúrát érintő, új, nyitott koordinálási módszereket. E módszerek megvalósítása a kezdeti, hároméves munkatervnek köszönhető, amelyet 2008. május 21-én hagyott jóvá a Tanács, és amely meghatározza az öt legfontosabb tevékenységi területet. A keretprogramon belül a tagállamok szakértőiből álló munkacsoportot hoztunk létre a kultúra és az oktatás szinergiáinak témájában. Ez a munkacsoport ajánlásokat fog kidolgozni a nemzeti szintű helyes gyakorlatok meghatározására, valamint javaslatokat is fog ajánlani a tagállamok és az európai intézmények számára. Ezenkívül a megbízása keretén belüli politikai területeken elért haladás értékelésének módszereit is meg fogja határozni. Végül pedig a szakértői csoport értékes közreműködését várjuk a 2009. szeptember 29-30-án, Brüsszelben megtartandó Európai kulturális fórumon.

Éppen most olvastam munkatársam, Figel biztos úr válaszát.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), írásban. – (BG) Az Európai Parlament EU-beli művészeti tanulmányokról szóló jelentése annak a munkának képezi a részét, amelynek célja a kultúrák közötti párbeszéd kialakítása, és a Kreativitás és Innováció Európai Éve keretében életbevágóan fontos.

Kétségtelen, hogy nagyobb és kifejezettebb figyelmet kell szentelni a művészeti tanulmányoknak. Fontos, hogy az a legkorábbi életkortól kezdve a kötelező oktatás része legyen, mivel az elősegíti a fiatal generáció érzelmi és kulturális fejlődését.

Amennyiben e tanulmányok kapcsán határozottabb gyakorlati célt tűzünk ki, és az oktatásba bevonjuk az interaktív tanítást, az a nemzeti és európai kulturális értékek alaposabb ismeretét eredményezné. A tanulók, tanárok és az ágazatban foglalkoztatott szakemberek számára nagyobb mobilitást biztosítva, közvetlen módon tudatosítjuk az európai identitást, előmozdítjuk a kulturális és vallási toleranciát.

A tagállamoknak jobb lehetőségeket kell biztosítaniuk a nem hivatalos és független művészeti tanulmányokra, és elejét kell venniük, hogy csökkenjen az ezen a területen meglévő programok száma. Azzal, hogy támogatják a művészek szakmai életét, nagyobb általános érdeklődést fognak kelteni a művészeti tanulmányok különböző formái iránt.

Az e területen létrejövő állami-magán partnerségek hozzájárulnak az oktatóprogramok modernizálásához, és ösztönzik az új technológiák tanítási folyamatba való, aktív beépítését. A művészeti tanulmányokról szóló, összehangolt európai politikát szolgáló erőforrások többsége befektetések formájában jelenik meg, amelyek célja Európa globális kulturális hatásának növelése, a kreativitás és – közvetett módon – az EU gazdaságának fellendítése.

23. A polgárokkal folytatott aktív párbeszéd Európáról (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Hegyi úr jelentése (A6-0107/2009) a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében, a polgárokkal Európáról folytatott aktív párbeszédéről (2008/2224(INI)).

Gyula Hegyi, előadó. – (HU) Európa az ígéret földje azok számára, akik messzi kontinensekről vagy a Balkánról akarnak Európához csatlakozni. Európa ugyanakkor sok tekintetben a csalódás, vagy az unalom vagy a bürokrácia jelképe azoknak, akik már a kapun belül vannak, az Európai Unió állampolgárai, véleményformáló értelmiségei vagy egyszerűen csak polgárai.

A jelentésbe, amikor megkaptam, nagy lelkesedéssel fogtam bele. Meg kell mondanom, bizonyos értelemben csökkent ez a lelkesedés a végére, hiszen magam is rájöttem, hogy mennyi akadály van annak, hogy aktív párbeszédet kezdjünk a polgárokkal, mennyire távol áll az Európai Unió bürokratikus gépezete a polgárok mindennapjaitól és vágyaitól. Arra mindenképpen rájöttem egyébként a jelentés kapcsán – ami talán nem is meglepő –, hogy polgáraink minél kevésbé iskolázottak, minél alacsonyabb státuszúak, annál kevésbé értik az integrációt, és annál inkább euroszkeptikusak.

Azt gondolom tehát, és a jelentésemnek ez a legfontosabb része, hogy túl a fiatalokon – akiket talán könnyű megnyerni iskolai kereteken keresztül az európai integráció ügyének –, elsősorban azokat próbáljuk megcélolni, akiket eddig nem sikerült elérnünk. Ilyenek a kistelepüléseken élők, a munkásosztályhoz tartozók, a nyugdíjasok, általában a szerényebb és szegényebb körülmények között élők. Hozzájuk kellene valamilyen módon eljuttatni az európai gondolatnak, az európai egységnek az értékeit.

A jelentésemben azt javaslom – és erre a Magyar Szocialista Párt ifjúsági szervezete külön is tervezetet készített –, hogy az Erasmus-ösztöndíjjal sokkal több diák élhessen, mint jelenleg. Magyarországon néhány százaléka az egyetemistáknak veheti igénybe ezt a diákcserét, márpedig kíváncsús lenne, hogy mindenki, aki diplomát kap, legalább fél évet külföldön tanulhasson.

Saját ötletem volt, hogy legyen egy egységes, egyéves közös európai tanterv a történelem oktatásáról. Ugyanazt az európai történelmet tanulhassák mind a 23 hivatalos nyelven, mind a 27 országban legalább egy évig. A Bizottság nem nagyon támogatta ezt a javaslatot, felpuhított változatban került a szövegbe.

Javasoltam, magyarországi egyetemi oktatók javaslata alapján, hogy európai szabadegyetemet vagy más szóval „Volkshochschule”-t, népfőiskolát hozzunk létre. Egész Európában beiratkozhasanak diplomától, iskolai végzettségtől függetlenül az európai polgárok egy olyan képzési formába, amely viszonylag kötetlen módon tájékoztatást ad az Európai Unió történelméről, annak felépítéséről, működéséről.

Régi vágya az európai parlamenti képviselőknek, régi óhaja, de mondhatnám követelése is, hogy az Euronews, amely – részben legalábbis – a mi pénzünkön működik, minden tagállam nyelvén sugározzon műsorokat. Van valami abszurd abban, hogy arabul vagy oroszul sugároz az Euronews, magyarul és más uniós tagállamok nyelvein nem. Szomorúan kell megmondani egyébként, biztos úr – feltehetően tölem hallja először –, hogy Budapesten a kábeltelevíziók csomagijából kivették az angol nyelvű Euronews-t és helyette egy kínai nyelvű, kínai programot tettek be, mert sajnos nagyobb az érdeklődés egy kínai televízió iránt, mint az Euronews iránt, mivel az nem sugároz magyarul, kínaiak viszont elég sokan élnek már nálunk is.

Nagy vita volt, és itt megemlítem biztos úrnak, ha itt van, én is azt szerettem volna javasolni, hogy az Európai Unió tisztviselői az eddiginél szabadabban nyilatkozhasanak a médiának. Hiszen a probléma az sokszor, hogy nincs, aki kompetens módon megmagyarázza a Bizottság álláspontját, és emiatt aztán csak az ellenzőknek a véleménye érvényesül.

Végül pedig az idő elfogyott, úgyhogy az utolsó mondatom az legyen, javasoltam, hogy az uniós kampányokba vonják be a helyi civil szervezeteket, akik sokkal jobban ismerik a helyi társadalmat, sokkal inkább ismerik azt a nyelvet, amelyen keresztül el lehet érni az ott élőket.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr! Engedje meg, hogy rövid és teljesen személyes kitérőt tegyek, aminek semmi köze a kollégám által feltett kérdéshez. Nem értem teljesen, miért szeretné, hogy a civil szervezetek részt vegyenek a választási kampányban. Nem értem, de átadom ezt a kérést a kollégámnak.

A jelenlegi politikai és gazdasági helyzet nyilvánvalóan fokozza a polgárokkal folytatott, aktív párbeszéd iránti igényt. A polgárokat tájékoztatni kell az Európai Unió azon fejleményeiről, amelyek közvetlen vagy közvetett hatást gyakorolnak mindennapi életükre, és a változásokban részt kell tudni venniük.

Az elmúlt négy év során ez képezte a Bizottság munkájának alapját. Nagyon nagy örömmel üdvözlöm Hegyi úr jelentését, aminek címe: „Aktív párbeszéd a polgárokkal Európáról”. Arra törekszünk, hogy az Európai Unió 27 tagállamának polgárai számára széles körű tájékoztatást nyújtsunk az Európai Unióra vonatkozó, alapvető tudnivalókról, hogy megértsék, hogyan segít az Európai Unió az Európa és a világ előtt álló, fontosabb kihívásokra reagálni, valamint hogy véleményt cserélhessenek a témában.

Számos további, hozzáférhető fórumot is biztosítani kívánunk, amelyeken ilyen vitát folytathatnának, felhasználva az erőforrásokat és a ma rendelkezésre álló technológiát: online fórumokra, a médiára és helyi szintű fórumokra gondolok.

A kollégám jóllehet egyetért a jelentésben előterjesztett ajánlások egy részével, nem támogatja azt a gondolatot, hogy a kommunikáció ez idáig nem működött. Azt is hozzáteszi, hogy habár az elmúlt évek során bizonyára javult a kommunikációnk, realitán kell látnunk, hogy mit valósítható meg a 27 tagállam, 23 nyelv és közel 500 millió ember számára rendelkezésre álló, mindössze 100 millió költségvetésből.

Ezenkívül a Bizottság bizonyára nem áll egyedül abban, hogy európai ügyekről kommunikáljon a polgárokkal. Valamennyi intézmény és valamennyi tagállam együttes erőfeszítésére van szükség. Ezért tárgyaltunk a tagállamokkal és a Parlamenttel egy, az Európáról szóló közös kommunikációt érintő megállapodásról. Az „Európáról folytatott közös kommunikáció” című politikai megállapodást 2008. október 22-én írtuk alá. Az Európai Unió intézményei és tagállamai most először vállaltak együttes kötelezettséget arra nézve, hogy az Európát érintő kérdésekben kommunikálnak az Európai Unió polgáraival. Most az a fontos, hogy végrehajtsuk ezt a megállapodást. Teljes mértékben egyetérték a polgárokkal való konzultáció fontosságával, valamint azzal, hogy a párbeszédet ki kell terjeszteni a társadalom minden szintjére.

A Bizottság és a civil társadalom képviselői közötti, rendszeres párbeszéd több mint harminc évvel ezelőtt kezdődött. A Bizottság által sok éve alkalmazott nyitottság és a befogadás politikája szerint működik, és a cselekvési területek sokféleségét és a bevont partnerek sokszínűségét szemlélteti.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a Bizottság küldöttségei és a Parlament tagállamokban működő tájékoztató hivatalai közötti együttműködés mindent összevetve nagyon jól működik.

Az előttünk álló európai választások nagyon jól példázzák e két intézmény politikai akaratát, miszerint együttműködnek a közös kommunikációs prioritások felállítására érdekében.

Ami a helyi és regionális szintű – elsősorban a fiatalok, első szavazók és nők – tájékoztatás iránti igényt illeti, elégedettséggel nyugtázom a Bizottság által fogadott gratulációkat, a D-tervhez kapcsolódó projektek választásáért.

Megragadom az alkalmat, hogy bejelentsem, hogy a Bizottság az európai választások kapcsán külön tevékenységeket kíván folytatni, a „Debate Europe” kezdeményezéséről szóló D-terv keretében. Az új webhely létrehozására és a helyi televíziókkal való kapcsolatok kialakítására vonatkozóan el szeretném mondani, hogy a Bizottság most alakítja ki azon rádió- és televíziós szolgáltatók hálózatát, amelyek európai kérdésekről szóló műsorokat fognak sugározni. Ha mindezek a hálózatok működésbe lépnek, az *Euronews*-zal együtt hetente 60–90 millió polgárt fognak elérni, az Európai Unió valamennyi nyelvén.

Ami az európai jog és az európai történet iskolai tantervbe való beépítésének fontosságát illeti, a Bizottság osztja azt a véleményt, miszerint a fiataloknak az iskolában kellene tanítani az Európai Unióval kapcsolatos alapvető tényeket. Reméljük, hogy a tagállamok e fontos kérdéssről szóló javaslat szerint fognak eljárni.

Sok más érdekes ajánlás is van, ami figyelmünkre érdemes, de az időnk sajnos korlátozott.

Engedjék meg, hogy befejezésképpen visszatérjek a közösségi intézmények erőfeszítéseinek egyik fontos szempontjára: a hatékony kommunikáció csak akkor lehetséges, ha valamennyi érdekelt fél szorosan együttműködik. A Bizottság nagyra értékeli a Parlamenttől kapott rendületlen támogatást. Minden tisztelem az Önöké, európai parlamenti képviselőkként való, személyes elkötelezettségükért.

Elnök. – Az ismertetést lezárom.

A szavazásra 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Ez az egyik legfontosabb kérdés, amivel foglalkozni kell. Európa lakossága nem érzi, hogy európai polgárok lennének. Az uniós polgárság fogalma még mindig nem világos, ugyanakkor továbbra is a nemzeti polgárság a meghatározó.

A polgárok többsége nem érzi, hogy részese lenne a folyamatnak, és az Európai Unióra mint különálló intézményre tekintenek. A pozitív újraegyesítés a következőket jelenti: fokozott párbeszéd a polgárok és az európai intézmények között, ratifikálni kell a Lisszaboni Szerződést, a konzultációs folyamat és közös nyílt viták fontossága.

Egy évvel ezelőtt, 2008 áprilisában vetettük fel a „Debate Europe” ötletét, ami lehetőséget nyújt arra, hogy megszüntesse a nemzeti és európai kérdések gyakran mesterséges szétválasztását.

Végül azonban Európa polgárainak világos képet kell alkotniuk arról, milyen irányt vegyen az európai folyamat. Két megközelítés van, amelyek nem létezhetnek tovább egymás mellett. Választani kell. Teljesen integrált Unió mellett vagyunk, vagy a jelenlegi állapot jó működését támogatjuk? Amikor a polgárok azt látják, hogy kormányaik a két irány között ingadoznak, senki nem róhatja fel nekik, ha magától a folyamattól idegenkednek.

Kósáné Kovács Magda (PSE), írásban. – (HU) Hegyi Gyula jelentése napjaink egy nagyon fontos problémájára világít rá. A Lisszaboni Szerződés ratifikálását, amely záloga az Unió hatékonyabb, demokratikusabb működésének, az írországi népszavazáson elutasították. Ez azóta a bizalmatlanság és tájékozatlanság mértéke és mércéje Európában.

Lehetővé kell tennünk, hogy az európai polgárok hatékonyabban tudjanak beleszólni az uniós politikák alakításába. Ehhez szükséges a megfelelő oktatás, ugyanis az iskolázatlanok körében erőteljesebb az integrációellenesség. Szükséges például az általános uniós és állampolgársági ismeretek oktatása, nyitott egyetem vagy középiskolai tantervi program keretében. Fontos, hogy az emberek ismerjék jogait, tudják, hogy az Unió nem fölöttük működik, hanem velük együtt. Az elmaradott térségek számára is biztosítanunk kell a megfelelő információáramlást. A demokrácia működésének nem a bürokrácia a letéteményese, hanem maguk a polgárok, ez a demokrácia kultúrája. Elengedhetetlen az intézmények és polgárok, valamint a polgárok egymás közötti kommunikációjának fejlesztése a média segítségével.

Nem várhatunk felelős döntést, egyáltalán döntést az állampolgároktól, ha mi nem informáljuk őket megfelelően. A tájékoztatás a mi felelősségünk és kötelességünk, a döntés pedig az ő joguk. Idén májusban lesz 5 éve, hogy Magyarország csatlakozott az Európai Unióhoz, így már láthatjuk, hogy az EU nem arctalan, hanem mi vagyunk, az egyes állampolgárok összessége. Tudnunk kell, hogy a döntés a mi kezünkben van. Élünk hát ezzel a lehetőséggel!

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Megköszönöm az előadó kiváló munkáját. A becsületére válik, hogy az EU és polgárai közötti interakcióval kapcsolatban ilyen sok fontos szempontot és problémát vet fel.

Az EU az Unió egyetlen tagállamában sem az emberek első számú kedvence. A tavaly júliusi írországi népszavazás mintha azt mutatta volna, hogy – legalábbis – az írek nem kérnek többet az Unióból. Valamilyen oknál fogva sokkal jobban célt érnek a negatív üzenetek és az attól való félelmek, hogy az államot eltünteti egy arctalan Brüsszel, mint az Unió által elért jó dolgokról szóló hírek. Mindig nagyon könnyű a nagy ismeretlennel fenyegetni, és az ember könnyen csatlakozik az ezt hirdető karhoz.

A dolgokat elfogadhatóbbá tenné, ha az egyének és a civil szervezetek határozottabban elköteleznék magukat az Unió valamennyi tevékenysége mellett. Elsősorban a jogi kérdések tekintetében kellene több mozgásteret adni az egyéneknek és a szervezeteknek, hogy a jogalkotás folyamatának minden szakaszában hatást tudjanak gyakorolni, és ki tudják fejezni véleményüket.

Az előadó egy érdekes tényt is megemlít az EU-ra vonatkozó, legutóbbi népszavazásokkal kapcsolatosan: a nők gyakrabban szavaztak az EU ellen, mint a férfiak. Nyilvánvaló, hogy valamilyen oknál fogva különösen a nők érzik úgy, hogy az EU valahogyan idegen a számukra.

Az egyik ok nyilvánvaló: az Uniónak nagyon is férfias arca van. A Bizottság elnöke férfi, a biztosok közel 70%-a szintén. Hasonlóképpen férfi koppant az Európai Parlament elnöki kalapácsával, és a legtöbb parlamenti bizottság elnöke is férfi. Fontos, hogy az elkövetkezendő időszakban, amikor az EU legmagasabb posztjainak betöltésére kerül sor, a lehető legjobban kifejeződjön a nemek egyenlősége. A posztokra legalább egy nőt kellene jelölni.

A civil társadalommal folytatott aktív párbeszéd az Unió legitimitását alátámasztó, legfontosabb eszköz.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Az európai parlamenti választások közeledtével szokás szerint aktuálissá válik a polgárok tájékoztatásának mértéke és hiányosságai, különösen európai szinten.

Ebben a környezetben örömmel üdvözlöm a polgárokkal való aktív párbeszédről szóló állásfoglalásra vonatkozó előterjesztést, amely hangsúlyozza az európai intézmények a transzeurópai oktatási rendszer és a tömegmédia bevonásának fontosságát. Az, hogy a franciák és a hollandok elvetették az Alkotmányos Szerződést, és hogy Írország népszavazáson fejezte ki a Lisszaboni Szerződés ellenzését, rávilágított, hogy a kevésbé iskolázott polgároknak szóló kampány kezdeményezése az életképes és szükséges stratégia, amelyet teljes mértékben támogatok.

Mivel az Európai Unió tagállamaiban megnövekedett az internet-hozzáférés, ezt az eszközt kellene bevetnünk a polgárokkal folytatott hatékonyabb párbeszéd érdekében. Ily módon rögzíteni tudnánk az emberek véleményét, amelyet később értékelnénk, és beépítenénk a döntéshozatali folyamatunkba. Úgy vélem továbbá, hogy az EU történetét, működését és polgárainak jogait európai szinten bele kellene foglalni a tantervekbe, azok alapvető részeként.

Következésképpen határozott meggyőződése, hogy biztosíthatók a polgárokkal folytatott következetes párbeszéd feltételei, akik pontos információk és ismeretek birtokában, eltérő szemszögből fogják látni Európát és az Európai Uniót.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) Tisztelt hölgyeim és uraim! Hadd gratuláljak Hegyi úrnak a nagyszerű jelentéséhez, ami bizonyára rendkívüli mértékben hozzá fog járulni az Európai Unió belüli civil párbeszéd kezdeményezéséhez.

Az, hogy az európai intézmények a tagállamokkal partnerségben sikeresen meghatározták az általános kommunikációs prioritásokat, fontos előrelépést jelent az Európai Unió polgárainak jobb tájékoztatása felé. Csak jól tájékozott európaiak tudják kihasználni a nekik felkínált lehetőségeket, és tudnak részt venni az Európáról szóló, aktív párbeszédben. Mindannyian tanúsíthatjuk, milyen következményekkel jár, ha probléma merül fel az emberek tájékoztatása során: a népszavazásokon nemmel szavaznak, és akadályozzák az európai fejlődést.

Egy bolgár polgári szervezet elnökeként határozott meggyőződése, hogy az emberek döntéshozatalba való bevonása lehetőséget ad számukra, hogy közvetlen módon járuljanak hozzá az uniós szintű politikai folyamathoz. Véleményem szerint ez az egyik olyan fontos terület, amely sürgős reformra és fejlesztésre szorul.

Úgy vélem, hogy ez a jelentés lehetőséget ad az Európai Parlament számára, hogy megszabja a szükséges irányvonalakat, és ajánlásokat adjon a többi intézmény számára, de a civil szervezetek számára is, mivel a polgárok kulcsszerepet töltenek be Európa jövőbeli fejlődésében. Az ő együttműködésük és bevonásuk nélkül nem fogjuk tudni elérni a magunk elé kitűzött célokat.

24. Az EU-ban gyakorolt női nemi szervi csonkítás elleni küzdelem (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Muscardini asszony jelentése (A6-0054/2009) a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében, az EU-ban gyakorolt női nemi szervi csonkítás elleni küzdelemről (2008/2071(INI)).

Cristiana Muscardini, előadó. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Azt hiszem, hogy rendkívül alkalmas, hogy Michel biztos úr részt vesz a vitánkban. Amint azt tudjuk, mindig nagy figyelmet szentel az Afrikát érintő emberi jogi kérdéseknek és tragédiáknak. Michel úr jelenléte tulajdonképpen reménnyel tölt el arra vonatkozóan, hogy a Bizottság esetleg komoly megfontolás tárgyává vesz egy olyan problémát, ami nem csak 28 afrikai országot, valamint több közel-keleti és szomszédos országot érint, hanem már az Európai Unió belüli is különösen aggasztó problémát jelent.

Az utóbbi években tapasztalható tömeges bevándorlás az uniós tagállamokba is behurcolta ezt a tragédiát. Naponta lányok és fiatal nők tízezrei szenvednek attól a borzasztó gyakorlattól, ami egyrésztől maradandó fizikai sérülést, másrésztől rendkívül súlyos lelki károsodást is okoz. Habár a Parlament a korábbi években már több ízben elítélte ezt a gyakorlatot, és a DAPHNE programon keresztül 14 projektet finanszírozott a női nemi szervi csonkítás elleni küzdelem érdekében, ma megint meg kell vitatnunk ezt a témát, mert a jelenség sajnos nemhogy visszaszorulna, hanem tovább erősödik.

Bátorságot kell merítenünk, és megfelelőbb határozott megelőző módszert kell találnunk, és kulturális kampányok révén kell megértetnünk a bevándorló nőkkel – de a lányok apjaival is –, hogy a törzsi rítusok követése – aminek semmi köze a valláshoz – semmiképpen nem integrálja a leányaikat, és nem biztosít jövőt a számukra.

Vegyünk például egy lányt, aki francia, olasz vagy belga iskolába jár, és hirtelen – miután kortársaival szocializálódott – kiragadják a normális életből, és olyan tragédia elszenvedésére kényszerítik, ami meghatározza az egész életét. A lányt nem csak testileg csonkítják meg, hanem képtelen lesz normális kapcsolatot kialakítani másokkal, értéktelennek, különbözőnek érzi magát, és a mi társadalmunkban nem akarunk olyan embereket, akik különbözőek. Olyan embereket akarunk, akik vallásukra, bőrszínükre vagy származásukra tekintet nélkül, együtt tudnak dolgozni egy jobb, polgáraihoz közelebbi Európáért.

Ez okból, elnök úr, biztos úr, mi, mint a Parlament – és meg szeretném köszönni valamennyi kollégámnak, akik segítettek a jelentés elkészítésében – azt akarjuk, hogy oly módon harmonizálják valamennyi tagállam törvényeit, hogy a női nemi szervi csonkítást bűncselekménynek minősítsék. Nem akarunk a „kiszúráshoz” hasonló, enyhítő javaslatokat. Azt akarjuk, hogy a nők valóban egyenlők legyenek a férfiakkal, nem beavatási szertartásokat, hanem valódi integrációt akarunk. Azt akarjuk, hogy a civil szervezetek végezni tudják a munkájukat, olyan megelőző politikát akarunk, ami bevonja a bevándorló nők szervezeteit, meg akarunk mindenkit büntetni, aki lányokat akar csonkítani és a kétségbeesés és marginalizálódás természetellenes örvényébe akarja őket taszítani.

A jelentés számos területet érint, és azt hiszem, hogy a tagoknak lehetőségük volt megvizsgálni és értékelni azt. Úgy vélem, hogy mindenkinek csatlakoznia kellene a felhíváshoz, miszerint a határozott Európára három intézményének erőfeszítéseit egyesítve küzd ez ellen a borzasztó, az emberi jogokat sértő bűncselekmény ellen.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr! Mind saját, mind kollégáim nevében szeretném megköszönni Muscardini asszonynak a beszédét, mivel úgy vélem, olyasmire tapintott rá, ami tragikus és egyben botrányos dolog is. Nagyon megköszönöm Muscardini asszonynak, hogy ilyen kiváló jelentést készített az EU-ban gyakorolt női nemi szervi csonkítás elleni küzdelem fontos témájáról.

Az Európai Bizottság egyértelműen elítélte mind az Unión belül, mind harmadik országokban azon hagyományos gyakorlatok elfogadhatatlan jellegét, amelyek súlyosan aláássák a nők és fiatal lányok testi és lelki integritására vonatkozó, alapvető jogát. Természetesen maradéktalanul egyetértünk a jelentéssel. Úgy gondoljuk, hogy az Európai Unió tagállamainak határozott intézkedéseket kellene hozniuk. Azt akarom ezzel mondani, hogy az Európai Unión belül és harmadik országokban is sokkal határozottabb intézkedéseket kellene foganatosítani az ilyen gyakorlatok megszüntetése végett, mert teljesen elfogadhatatlan és tulajdonképpen hihetetlen, hogy ez még mindig megtörténhet az Európai Unión belül. Azt is biztosítanunk kell, hogy a harmadik országokkal folytatott politikai párbeszéd keretében világosan megértessük az álláspontunkat. Hadd térjek el egy pillanatra a szövegtől, és hadd jegyezzem meg, hogy biztosíthatom Önöket, a fejlődő országokkal folytatott, valamennyi politikai párbeszéd során, mindig napirenden van ez a kérdés.

Nemrég hívtam telefonon Compaoré úr, Burkina Faso elnöke, aki elmondta, hogy közel járnak egy olyan törvény elfogadásához, ami tiltaná az ilyen gyakorlatokat, habár nem lesz könnyű a dolguk. Figyelemre méltó, hogy nyilvánvalóan vannak még olyan klánok és törzsek, amelyek ilyen gyakorlatot folytatnak, és ez igen érzékeny téma az országban, az elnök úr valóban haladást kíván elérni e téren, és azt hiszem, hogy ez az, ami fontos.

Arról is tudomásuk van, hogy a Bizottság rendszeresen mobilizál közösségi pénzeszközöket olyan, európai és harmadik országbeli projektek támogatására, amelyek célja a női nemi szervi csonkítás megelőzése és megszüntetése, valamint az áldozatok és a veszélyeztetett fiatal lányok segítése.

Európában a DAPHNE III program a legfontosabb eszközünk, amely révén európai civil szervezeteket, valamint helyi és regionális köztisztviselőket és hatóságokat támogatunk a női nemi szervi csonkítás elleni küzdelemükben. Mióta 1997-ben elindítottuk a DAPHNE programot, 14, ezzel a témával foglalkozó projekt társfinanszírozására került sor, ami összesen mintegy 2,4 millió euró támogatást jelent. A DAPHNE projektek lehetővé tették, hogy közösségi oktató és támogató programokat hajtsunk végre, tájékoztató kampányokat tartssunk, elemezzük a nemzeti jogszabályokat, információt és statisztikai adatokat gyűjtsünk, eszközöket dolgozzunk ki, és megállapítsuk az érdekeltek által alkalmazandó, helyes gyakorlatokat, valamint politikai irányokat javasoljunk az európai és a nemzeti döntéshozóknak.

Nyilvánvaló, hogy határozottan fenn kívánjuk tartani az ilyen tevékenységek támogatását, és továbbra is foglalkozunk a kérdéssel az Európai Unión belül, nem csak az erőszak megelőzésének és áldozatok segítségének szempontjából, hanem a bevándorlás, a menedékjog és a büntető igazságszolgáltatás területein is.

Megint eltérek egy pillanatra a szövegtől. Meg kell vallanom, hogy megdöbbenő a kormányaink és egyes politikusaink részéről megnyilvánuló, bizonyos gyávaság, akik úgy vélik, hogy ez a kultúra része, következésképpen érinthetetlen kérdés. Sajnálom, az Európába érkező emberektől elvárható minimum, hogy betartsák a hatályos szabályokat. Hiszem, hogy nem létezhet kettős igazságszolgáltatás, kettős koncepció. Ez semmiképp nem hat hátrányosan az európai országok fogadási képességére, sőt inkább ennek ellenkezője az igaz. Ez olyan vita, amit korábban saját magam is tapasztaltam az országomban. Meg kell vallanom, megdöbbenő, hogy vannak olyan emberek, akik a migránsok kultúrájának tiszteletben tartásának ürügyén alapvetően elutasítják az ilyen cselekedet büntetését. Úgy vélem, hogy ha Európán belül legalább ezt a dolgot rendezni akarjuk, el kell jutnunk az ilyen gyakorlatok büntetésének szintjére. Meg kell, hogy legyen a politikai

bátorságunk, és nem hiszem, hogy ez akadályozná az országok fogadóképességét. Ez olyan, mintha azt mondanánk: „Ez az alkotmányunk, ezek a szabályaink, ezek az emberi értékeink, ezeket be kell tartani. Ha nem tartják be azokat, törvényen kívüli cselekedetet hajtanak végre, és azért büntetés jár.” Ezzel be is fejezem kitérőmet, de örülök, hogy mindezeket elmondtam, mert teljesen egyetértek a téma bosszantó mivoltával.

A Bizottság a harmadik országoknak nyújtott, külső támogatás keretében három politikát alkalmaz a női nemi szervi csonkítás elleni küzdelemben. Elsősorban – amint azt már elmondtam Önöknek – valamennyi, partnerkormányal folytatott politikai és stratégiai párbeszédnek szerves részét képezi a nők egyenjogúsága, emberi jogai és egészsége.

Másodsorban olyan lépéseket támogat, amelyek a nemzeti jogszabályok továbbfejlesztése, valamint a nők jogainak előmozdítását és védelmét és valamennyi károsító gyakorlat betiltását szolgáló nemzeti politikák kidolgozása mellett érvelnek és lobbiznak.

Harmadsorban olyan kezdeményezéseket támogat, amelyek célja a politikai vezetők hatáskörének megerősítése és a társadalom valamennyi részéhez szóló, tájékoztató kampányok szervezése. Az igazságszolgáltatás, szabadság és biztonság területének fejlesztését célzó, többéves Hágai Program 2010-ben zárul. 2009 tavaszán fogjuk közleményben előterjeszteni a 2010–2014-ig tartó időszakra vonatkozó, új stockholmi programot. Biztosíthatom Önöket, hogy ez a program nagy hangsúlyt fog fektetni az alapvető jogok és az áldozatok védelmének szempontjára, beleértve a gyermekek és a nők jogainak előmozdítását és védelmét is.

Habár a Bizottság még nem állított fel külön stratégiát a női nemi szervi csonkítás elleni küzdelemre vonatkozóan, továbbra is határozottan támogatjuk az annak megelőzését szolgáló tevékenységeket, és az Unió bel- és külpolitikáinak keretében továbbra is foglalkozni kívánjuk ezzel a kérdéssel.

Elnök. – Az ismertetést lezárom.

A szavazásra 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Véronique Mathieu (PPE-DE), írásban. – (FR) Európában évente 180 000 migráns nőt érint a nemi szervi csonkítás vagy annak veszélye. Fontos, hogy emlékezzünk arra, hogy az ilyen csonkítások kimerítik az emberi jogok megsértését, és nagyon súlyos testi és lelki következményekkel járnak. Az ilyen gyakorlat nem indokolható kulturális vagy vallási hagyományokkal. Annak érdekében, hogy véget vessünk ennek, a tagállamoknak érvényesíteniük kell a büntetőjogukban meghatározott tiltások betartását, és a csonkítást bűncselekménynek kell minősíteni. Ugyanakkor jogi és orvosi segítséget kell biztosítani a tényleges és potenciális áldozatoknak.

Az EU-nak fokoznia kell azon civil szervezetek támogatását, amelyek e téren figyelemre méltó munkát végeznek a megelőzés és támogatás területén. A nemzeti és európai szintű, célzott tájékoztató és oktató kampányok révén megszűnnének az ilyen gyakorlatokkal kapcsolatos tabuk, ugyanakkor tájékoztatnánk a családokat az ilyen csonkítások büntetőjogi következményeiről. Következésképpen fontos, hogy az EU úgy foglalkozzon ezzel a problémával, hogy közös megelőző intézkedéseket határoz meg az EU-ban gyakorolt csonkítás gyakorlatának megtiltása érdekében, és megemlíti ezt a tiltást valamennyi, harmadik országgal kötött együttműködési megállapodásban. A nemi szervi csonkítás olyan társadalmi probléma, amely mindannyiunkat érint.

25. Többnyelvűség: előny Európa számára és közös elkötelezettség (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Graça Moura úr jelentése (A6-0092/2009) a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében, melynek témája: Többnyelvűség: előny Európa számára és közös elkötelezettség (2008/2225(INI)).

Vasco Graça Moura, előadó. – (PT) A Bizottság „Többnyelvűség: előny Európa számára és közös elkötelezettség” című közleménye a Parlament, a Bizottság, a Tanács, a Régiók Bizottsága és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság által készített dokumentumok hosszú sorának folytatása, amely dokumentumok különféle szemszögből foglalkoztak a többnyelvűség kérdésével.

A jelentésben megismétlem az Európai Parlament által korábban elfogadott álláspontot, és általánosságban megerősítem a Bizottság véleményét, miszerint az EU nyelvi és kulturális sokszínűsége hatalmas versenyelőnyt

jelent, és mind az Unión belül, mind azon kívül támogatni kell a nyelvoktatást és csereprogramokat az oktatási és kulturális területen.

A társadalmi elfogadás tényezőjeként is aláhúzom a nyelv fontosságát, megerősítem a világ más régióival folytatott párbeszéd fontosságát, figyelembe véve az EU országai és harmadik országok között meglévő nyelvi, történelmi és kulturális kapcsolatokat. Felhívom a figyelmet, hogy szükség van a fordítást támogató irodalmi és szakmai politikákra. Foglalkozom a többnyelvűség kérdésével az audiovizuális ágazatban, a nyelvtanárok támogatásának szükségességével és a nyelvi kompetenciamutatóknak az EU valamennyi hivatalos nyelvére való kiterjesztésével, a kiterjesztést fenntartva egyéb, Európában beszélt és tanult nyelvekre, beleértve az ógörögöt és a latint is.

Ami a nyelvtanítást illeti – mind az iskolában, mind a felnőttkorban – számos egyéb szemponton kívül fenntartom, hogy az anyanyelvi oktatás minden további tanítás alapja. Azokban az országokban, ahol egynél több hivatalos nyelv létezik, vagy ahol egy hivatalos és több regionális nyelv létezik egymás mellett, a szülőknek és gondviselőknek lehetőséget kell adni, hogy megválasszák, melyik hivatalos nyelven oktassák gyermekeiket. Azt az álláspontot is fenntartom, hogy az iskolás gyerekeket nem foszthatjuk meg az állam hivatalos nyelvén való oktatástól.

Hangsúlyozni kívánom, hogy a jelentésben semmiképpen sem vitatom a regionális vagy kisebbségi nyelvek jelentőségét. Egyértelműen elismerem és tiszteletben tartom ezeket a nyelveket, és semmiképpen sem próbálom háttérbe szorítani azokat. A jelentésem semmiképpen nem mond ellent ezeknek a nyelveknek. A szocialista, a liberális és a környezetvédő képviselők azonban alternatív javaslatot terjesztettek elő, ami egész egyszerűen nem foglalkozik azzal a három ponttal, amelyekről éppen most ejtettem szót.

Ennek eredményeképpen azok az alapelvek, amelyek az alapvető jogokhoz és az emberek szabadságaihoz kapcsolódnak, és amelyeket régóta tiszteletben tartunk, elfogadunk és gyakorlunk az Európai Unióban, a galíciai, a katalán és a baszk nacionalisták nyomása miatt a megsemmisülés fenyegeti. Amennyiben ezt az alternatív javaslatot fogadja el az Európai Parlament, az a meghátrálással lesz egyenlő.

Teljesen világosak ezek a szándékok. A spanyol *El País* napilap mai számában az olvasható a 37. oldalon, hogy három hónappal ezelőtt a Legfelsőbb Bíróság úgy határozott, hogy a felvételi jelentkezési lapon külön rubrikában kell feltüntetniük a szülőknek, hogy gyermekük milyen nyelven részesüljön alapfokú oktatásban, amit nem hajtott végre a katalán kormány.

Érzésem szerint nem kellene elfogadni ezt az alternatívát. A jelentésben foglalt érvekkel szemben a szélsőséges nacionalista tendenciák elfogadhatatlan védelméhez vezet, továbbá szintén elfogadhatatlan módon ellentmond az alapvető jogainknak és szabadságainknak, sőt a szubszidiaritás elvének is, hogy azt már nem is említsem, hogy ez az alternatíva szintén ellentmond azoknak az alapelveknek, amelyeket már belefoglaltunk az Európai Parlament és a Tanács korábbi szövegeibe, és amelyeket soha nem kérdőjeleztünk meg.

Ennélfogva nagyfokú óvatosságra intem a tisztelt Házat. Az előterjesztett alternatívát el kell vetni, és az én jelentésemet kell elfogadni, mint ahogy azt a Kulturális és Oktatási Bizottság február 17-én 20 támogató, 3 ellenszavazattal és 8 tartózkodással már elfogadta.

Elnök úr! Az Európai Unió olyan hely, ahol tiszteletben tartjuk a demokráciát és a pluralizmust, és az nem a kirekesztés vagy az alapvető jogok és szabadságok indokolatlan megnyirbálásának helye.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is meg szeretném köszönni Graça Moura úrnak a többnyelvűségről szóló, saját kezdeményezését ismertető jelentést.

A jelentés támogatja a Bizottság megközelítését, és a nyelvoktatás és a nyelvtanárok minőségére, a társadalmunk valamennyi rétegének elérését célzó, integrált megközelítésre, a nyelvi sokszínűsége helyezi a hangsúlyt, ugyanakkor segít megértenünk a média és a műfordítás szerepét, valamint a harmadik országokkal való nyelvi és kulturális kapcsolatokat.

Osztom az előadó véleményét, miszerint a többnyelvűség jelentős hatást gyakorol Európa polgárainak mindennapjaira, figyelembe véve a kommunikáció bőségét, a növekvő mobilitást és migrációt, valamint a fokozódó globalizációt.

Az anyanyelv+2 elve, valamint az idegen nyelv korai életkorban való elsajátítása jelenti a többnyelvűségi politikánk vonatkozási pontjait. Ezen az elismert jogon alapul a megközelítésünk. Megerősíti az egész életen át tartó tanulás fontosságát, és célja, hogy bevonja a társadalmunk legsebezhetőbb csoportjait. Különösen

azokra gondolok, akik félbehagyták tanulmányaikat, a bevándorlókra és azokra, akik csak egy nyelvet beszélnek, vagy akik nyelvi szempontból kevésbé kompetensek.

Ezenkívül további erőfeszítéseket teszünk a szakiskolások, felnőttek és az idősebb korosztály érdekében, akik már nem vesznek részt oktatásban, és akik elmaradhatnak a fejlődéstől.

Örömmre szolgál, hogy támogatja a megközelítésünket. Ahhoz, hogy elérjük ezeket a csoportokat, feltétlenül fontos az egyéni motiváció és a megfelelő tanítási módszerek megvalósítása. Az olyan új technológiák, mint az internet és az audiovizuális média, számos lehetőséget kínálnak a csoportok elérésére, valamint arra, hogy a tanítási módszereket az ő egyedi igényeiket és képességeiket figyelembe véve dolgozzuk ki és alakítsuk. Az egész életen át tartó tanulás programja európai szinten valamennyi nyelvet támogatja: az Európai Unió hivatalos nyelveit, a regionális és kisebbségi nyelveket és a többi, világszerte beszélt nyelveket. Ez az Unió új valóságát és a polgáraink nyelvi igényeit tükrözi.

A növekvő mobilitás és migráció közepette az embereknek feltétlenül el kell sajátítaniuk a nemzeti nyelvet vagy nyelveket, ha teljesen be akarnak illeszkedni a társadalomba. Ezzel kapcsolatban azonban szeretnék rámutatni, hogy a tagállamok a fő döntéshozók, ami a nyelvi politikát illeti, beleértve a regionális és kisebbségi nyelveket is, amelyekre vonatkozóan az Európa Tanács Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Chartájában meghatározott keretszabályok érvényesek.

Örömmre szolgál, hogy a Parlament általánosan támogatja a többnyelvűsége vonatkozó megközelítésünket.

Elnök. – Az ismertetést lezárom.

A szavazásra 2009. március 24-én, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Corina Crețu (PSE), írásban. – (RO) Az EU 27 tagállamának nyelvi és kulturális sokszínűsége elősegíti a megegyezést és az együttműködést, valamint a munkaerő határokon átnyúló mobilitását és az európai értékekkel való azonosulást. Fontos, hogy folyamatosan továbbfejlesszük az anyanyelvi oktatás ösztönzéséről és a nyelvek közötti teljes és kölcsönös érthetőség biztosításáról szóló uniós politikákat. Együttműködésre van szükség a nemzeti hatóságok és az Európai Bizottság között annak érdekében, hogy a lehető leghatékonyabban valósítsuk meg azokat a gyakorlatokat, amelyek célja a nyelvi különbségek elfogadásán keresztüli integrálás.

Románia az EU egyik olyan tagállama, amelyik a kisebbségek számára európai átlagnál nagyobb mértékű védelmet és támogatást biztosít, előmozdítva a saját nyelvükön folyó oktatást. A kolozsvári Babeș-Bolyai Egyetem a többnyelvűség előmozdításának kiemelkedő példája.

Sajnos tüntetéseket szerveztek – még az Európai Parlamentben is –, és kezdeményezéseket indítottak azzal a céllal, hogy a Babeș-Bolyai Egyetem lerombolására hívjanak fel azon az alapon, hogy etnikai elkülönítésen alapuló, hátrányos megkülönböztetés folyik. Ezért kívánom felhívni a figyelmet arra, milyen veszélyt jelent az etnikai kérdésekről szóló vita hangnemének elfajulása. A kisebbségi jogok tiszteletben tartása és a többnyelvűség előmozdítása nem terelődhet rossz irányba, és nem fedhet el olyan cselekedeteket, amelyek az európai szellem és az etnikumok harmóniája ellen hatnak. A többnyelvűség közös nevező kell, hogy legyen, nem pedig az Európai Uniót megosztó tényező.

Gabriela Crețu (PSE), írásban. – (RO) Gyakorlatias érvek támogatják a többnyelvűséget: csökkenti a munkanélküliség kockázatát, növeli a munkához jutás esélyét, hozzájárul a szolgáltatások minőségének javításához és a munkaerő termelékenységének növeléséhez, elősegíti a mobilitást. Mindannyian tudjuk, miről van szó, és a vélemények az egyezésre hajlanak ebből a szempontból.

Itt szeretném leszögezni, hogy a többnyelvűség és a kapcsolódó intézkedések támogatása más okból is fontos.

A többnyelvűség hozzájárul az európai társadalmi modell számára alapvető értékek és megközelítések – a kölcsönös megértés, bizalom és szolidaritás – megerősítéséhez. A sokféleség világában hatékonyan valósíthatja meg az egységet.

Erre vonatkozóan kitarunk a mellett, hogy szükség van Európa nyelvi sokszínűségének megőrzésére. E cél elérésének egyik módja az lenne, hogy második idegen nyelvként a nemzetközileg elterjedt nyelvektől eltérő nyelvet tanulnának az emberek. A szomszédos országok vagy a saját országbeli kisebbségek nyelveit lehetne tanulni, valamint az olyan feltörekvő gazdaságokban beszélt nyelveket, amelyekkel virágzó kapcsolatokat tartunk fenn.

Szeretném kifejezni abbeli hitemet, hogy egy ilyen politika pozitív hatásai később, a mindennapokban is kimutathatók lesznek.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE), írásban. – (DE) Fontos a nyelvi sokszínűség, Az Európai Unió napi valóságának része, és egyre fontosabb a tagállamok közötti kapcsolatokban, a multikulturális társadalmaink együttélésében és az Európai Unió közös politikai intézkedéseiben. A nyelvi politika témáiban azonban elsősorban a tagállamoké a döntéshozatal hatásköre. Nem az Európai Parlament felelőssége, hogy követelményeket és ajánlásokat fogalmazzon meg a nyelvi politikára vonatkozóan. Az a tény, hogy az EU-nak van többnyelvűségért felelős biztosa, világossá teszi, hogy sürgős reformra szorul a Bizottság, és hogy a tagállamok számánál kevesebb biztos kellene, hogy legyen.

Iosif Matula (PPE-DE), írásban. – (RO) Gratulálni szeretnék kollégámnak, Graça Moura úrnak ahhoz, hogy milyen sikeresen kapcsolata össze jelentéstervezetében az általános, a regionális és a helyi érdekeket.

Én személy szerint azt javasoltam, hogy a kisebbségi nyelvet beszélő etnikai csoporthoz tartozó polgároknak rendszeren meg kellene tanulniuk annak az államnak a hivatalos nyelvét, amelyben élnek. Ez bizonyára előnyt jelentene a munkakeresésben és a teljes társadalmi beilleszkedésben. Az erre vonatkozó módosítást sajnos nem fogadták el az illetékes bizottságban, de továbbra is úgy vélem, nagyon hasznos lenne.

Másrésről azt javasoltam, hogy azokat a tisztviselőket, akik munkájuk részeként gyakori kapcsolatba kerülnek más tagállamok polgáraival, egy második európai nyelv tanulására kellene ösztönözni. Úgy érzem, hogy ez nagyon hasznos lenne, figyelembe véve a munkaerő Európán keresztüli áramlását, valamint a turisztikai célú mobilitást.

Ez az egyetlen módja annak, hogy ösztönözni tudjuk a kommunikációt és az interkulturális egyetértést, amelyek mind az Európai Unió alapvető értékeit képviselik.

26. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

27. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.05-kor berekesztik.)